

Kčs 11,90 / Sv 001

Německo DM 1,90 / Švýcarsko Fr. 1,90

MOBA

BASTEI

G. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Hlídka ztracených

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

Hlídka ztracených

Úžlabinou, porostlou křovím, jede kočár do Wichity v severním Texasu. Tu náhle pět jezdců pobídne své koně z úkrytu hustého porostu a zamává kolty.

Alamo Scott, vůdce tlupy při tomto přepadu, vzkřikne rezavým chraptivým hlasem: „Zastavte, nebo začneme střílet!“

Vozka zadrží koně. Jeho průvodce nesáhne po brokovnici. Pětice lupičů může opravdu mluvit o štěstí, protože jejich zbraně nejsou vůbec nabity. Těmto bývalým jižanským vojákům z Občanské války se vede tak zoufale špatně, nemají dokonce ani střelivo pro své zbraně...

Kočár tedy zastavil. Oba muži na kozlíku zvedli ruce. Dveře se pomalu otevřely. Vysoukal se odtud muž vysoké postavy a světlých vlasů a také zvedl ruce. Za ním se objevila mladá dívka, a dále starý muž, jehož ostře řezaný obličej supího vzhledu zůstal bez výrazu.

Dívka pohlédla pohrdavě na zbojníky. Je velmi hezká, vysoká, štíhlá, má vlasy v barvě zrající pšenice a velké oči.

Timber Callagh, který stál se svým koltem před cestujícími, spočinul na okamžik pohledem na těch velkých šedozelených očích a hluboko u srdce pocítil stud.

Cestujícím zadrženého povozu však přikázal: „Vystupte a postavte se vedle sebe!“ Muži jej s kletbami uposlechli. Alamo Scott a Kevin Boydlane se mezitím z druhé strany vyšplhali do kočáru. Wyatt Stone muže odzbrojil. Usmíval se, když potěžkával v ruce velký kolt světlovlasého muže. Opasky se střelivem mužů na kozlíku hodil na zem k Simsonovi Lee a Timberu Callagho. U starce supího obličeje se v kapse kabátu našel malý derringer, krátká pistole velké ráže.

Zatím nepadlo ani jedno zbytečné slovo. Dívka se kouše do tlustého dolního rtu a hledí na Timbera Callagha pevným a zpytavým pohledem.

Muž ten pohled cítí utkvívát na sobě. Lehce otočí hlavu a pohlédne do ocelově šedých očí blondáka, který vystoupil z kočáru první.

Ten je vysoké postavy, skoro stejně statný jako Simson Lee, ale ohebnější. Bude mu už skoro čtyřicet a má kníry, které se načervenalé lesknou.

Působí velmi rozhodně a sebevědomě. Timber Callagh se náhle s podivem sám sebe táže, proč muž svůj kolt nepoužil. Z tohoto cestujícího vyzařuje zvláštní dojem síly a pevné vůle, ale i čínorodosti a chladného zvažování situace.

Jeho ocelově modré oči hledí jaksi posměšně. Timber si uvědomuje, že jeho protivník se pod svým světlým knírem lehce usmívá. Na Timbera Callagha působí dojmem. mohutného lva, který pozoruje téměř pobaveně, jak několik vyhladovělých vlků uskutečňuje svůj první lov.

Náhle dívka promluvila strohým hlasem:

„Mám u sebe pětatřicet dolarů, a ty mohou být vaše, když mne nebudete dále obtěžovat.“

„My dámy neokrádáme,“ odpověděl jí kysele Timber Callagh.

Alamo Scott nese kolem kočáru velký cestovní koš a radostně volá:

„Tady to máme! Je tu šunka, máslo, bílý chleba, whisky, doutníky, jaternice a spousta jiných věcí. To je právě...“

„To je můj proviant na cestu!“ odsekl vztekle stařec se supím obličejem. „U čerta, postarám se o to, abyste...“

„Jen klid,“ poznamenal světlovlasý muž a lehce zvedl ruku. „Nechtě to být, Dentone,“ řekl. „To je jen pět vyhladovělých hochů, kterým nikdo nedopřál šanci. Když zastavovali kočár, neměli ve svých zbraních ani jediný náboj.“

Oba muži na kozlíku na to tajně zakleli a dívka rozevřela oči doširoka překvapením.

Stařec, kterého blondák právě oslovil jménem Denton, ve svém vyzáblém obličejí zlostí zbrunátněl, jakoby jej polil rudou barvou nebo dostal záchvat souchotin.

Blondák se obrátil na Timbera Callagha.

„Děláte to poprvé, že?“

„Dejte sem peněženku,“ zamručel Watt Stone a přistoupil k muži z kočáru.

Ten se ale na něj ani nepodíval. Hleděl jen na Timbera Callagha a čekal na odpověď.

Timber přikývl.

Tu blondák vytáhl peněženku. Když mu ji Wyatt Stone chtěl rychlým pohybem vytrhnout, světlovlasý muž krátce a bleskově udeřil. Byl to velmi pohotový hákový úder, a Wyatta Stona zasáhl jako rána kopytem.

„Nestřílet!“ zvolal Timber Callagh, když Wyatt Stone padl na zem.

Bylo slyšet prudké oddychování mužů a podrážděné mručení Simsona Lee.

„Pane, se mnou to nezkoušejte. Chci vaši peněženku,“

zabručel Simson Lee a přistoupil ke světlovlasému obru.

Ten ale teď promluvil velice rychle a promyšleně. Řekl:

„Dám vám padesát dolarů jako zálohu. A když budete do šesti dnů v Quinn City, dostanete práci, která vám každému vynese padesát dolarů měsíčně včetně stravy. Slyšeli jste? Jsem Morris Conover! Nabízím vám místo! Přijďte do Quinn City a hlaste se u Linuse Talwella, mého předáka, nebo u mne!“

Otevřel váček s penězi, vytáhl z něj pár bankovek a podal je Timberovi Callaghoovi.

Ten zaváhal. Potom ale peníze vzal a řekl:

„Přijeli bychom, kdyby nás tam za to přepadení nezavřeli.“

„Žádné přepadení nebylo,“ usmál se Morris Conover a pohledl na oba vozky.

„To byl jen takový žertík,“ řekl. „Znáte mne přece všichni, ne? A pana Johna Dentona, výběřčího daní, jistě také. Nu a my vám prohlašujeme, že to žádný přepad nebyl, že jste si jen trochu zažertovali. Nejste i vy stejného mínění, madam?“ obrátil se na dívku, která ještě stále hleděla pevně do očí Timbera Callagha.

„Byl to jen žert,“ zamumlala.

Vozkové se připojili příkývnutím.

„Tak my přijedeme,“ pronesl Timber Callagh pomalu. „Máte-li pro nás opravdu pořádnou práci, Mr. Conover, tak nebudete litovat, že jste nám poskytl příležitost.“

„Vím, vím,“ příkyvoval světlovlasý obr a pohlédl krátce na Wyatta Stona, který se na zemi právě probíral z bezvědomí. Potom pomohl dívce zpět do kočáru a řekl přitom oběma kočím: „Vezměte si od nich zpět své zbraně, a jeďte dál.“

„Ale koš s jídlem na cestu nevrátíme,“ ozval se hlas Alama Scotta se zřetelným zabarvením nevraživosti. Výběřčí daní John Denton supího vzhledu ucítil na sobě upřený pohled. Chtěl se vzepřít, ale Morris Conover, který zatím usadil dívku v kočáru, na něm spočinul pevným pohledem.

Timber Callagh si stále více uvědomoval, že Morris Conover je jistě velmi mocný muž. Pohlédl na něj upřeně a pozoroval,

jak ten zručným pohybem zvedl se země svou zbraň, jednou s ní zakroužil kolem ukazováčku a zasunul ji do pouzdra.

I Conover na něj hleděl pátravým zrakem. Jsou stejně vysocí, jen Timber Callagh se zdá být trochu hubenější. Conover má vlasy světlé a Callagh tmavé, jako havran černé.

„Dám vám příležitost, a nevyžaduji nic než věrnost,“ řekl nakonec Conover. Nastoupil do kočáru a ještě zavolal z okénka:

„Přijďte do Quinn City! A s tím žertováním tady si nedělejte starosti. Bez mého svolení vás v Texasu žádný šerif nedá za mříže!“

Potom kočár pokračoval v cestě.

Pět otrhaných jezdců za ním stále zíralo.

Nakonec si Simson Lee prudce vydechl a pronesl téměř slavnostně:

„Práci pro nás, má pro nás dobrou práci a dá nám ji. Za padesát dolarů mzdy a stravu zdarma. Hoši, dnes nás potkalo štěstí!“

I ostatní se šklebili, jen Timber Callagh ne. V jeho očích bylo možno vyčíst hlubokou zamyšlenost.

Na zemi seděl Wyatt Stone, který z toho ještě nic nepochopil. Držel se za oteklou bradu a vztekle poznamenal:

„Neměl v pěsti kus železa?“

„Ne,“ pronesl rozvážně Timber Callagh, „ten železo v pěsti neměl, zato ale zná spoustu triků; vytahuje je jako trumfy z rukávu. Přátelé, nechtěl bych na to zrovna přísahat, že dnes máme svůj šťastný den. Víme jen to, že jsme náhodou narazili na nevšedního chlapíka, který nás může potřebovat a který nám chce za naše služby platit. Jenže my ještě nevíme, co pro něj máme dělat. To zatím nevíme. Takových jako jsme my by on mohl mít stovky. To bych rád věděl, kým on ve skutečnosti je. I sám výběrčí daní mu zobe z dlaně. Morris Conover je Texasan jako my, ale výběrčí daní je yankee, přišel ze Severu! Ptám se sám sebe...“

„Ale, nelam si s tím hlavu,“ přerušil jej živě Alamo Scott. Tady máme cestovní koš plný krásných věcí. Ted je před námi

hostina a té si užijeme o nic méně než opravdový lord někde ve staré Anglii na svém zámku. Navíc máme i padesát dolarů ve zlatácích. Pánové, i jen jeden takový zlatý dolar je tady v tomto ubohém chudém Texasu veliký jako vana na koupání a má cenu nemensší než voda v poušti. Ah, je to opravdu vlivný člověk! Platí zlatými dolary! Zlatými dolary, rozuměli jste, vy lapkové z křoví? A tak si nechtě chutnat! Potom se vydáme do Quinn City! Kde je tento Morris Conover, tam jsou i zlaté dolary, vy hlupáci! Hé – kde vlastně to město je ? Co je to za místo? Zná to hnízdo někdo z vás?“

Všichni pohlédli na Timbera Callagha, protože si zvykli na to, že ten vždycky ví to, co oni ne.

Nemýlili se ani tentokrát.

Timber Callagh řekl nezvykle mírným hlasem:

„Musíme jet kolem Forth Worth k řece Wichita. Je to městečko uprostřed dost divokého dobytčářského kraje. Hoši, nikdy jsem vám neřekl, kde jsem se narodil a až do smrti svých rodičů žil.“

„Snad ne ve Quinn City?“ vyhrkli na něj všichni naráz.

„Právě tam,“ pronesl Timber pomalu a velmi zamyšleně.

„Tam jsem se narodil a vyrostl. Když mi zemřeli rodiče, dostal jsem se k poručníkovi. Na jeho ranči jsem musel pracovat bez odměny, prostě proto, že to byl můj opatrovník. Nu, a pak jsem utekl, v patnácti letech. Snad si tam na mne ještě někdo pamatuje, určitě ale ano jeden muž, který se jmenuje Thor Castle. Protože tento Thor Castle tehdy zastřelil mého otce... Takže já chci jet do Quinn City v každém případě.“

„Jistě, rozhodnout se přece vždycky můžeme třeba až tam,“ zašklebil se Alamo Scott a sedl si na bobek vedle koše s jídlem.

„Pojďte, hoši, tady na vás čeká prostřený stůl.“

*

Po šesti dnech přivedl Tim Callagh své čtyři druhy od

křovinatých kopců u Wichita River na začátek sníženi, která se rozprostírala na míle daleko.

„Tam dole leží Quinn City,“ řekl.

Pohledy jezdců obhlíželi širokou nížinu pod nimi. Všude jsou ostrovy houští a stromů. Wichita River vtéká někde na východě do Rudé řeky, Red River. To je ale až o kus dál.

Jezdci pozorují těch několik dřevěných stavení města. Potom zkoumají jeho široké okolí.

Mají před očima terén divoký a rozervaný, kopcovitý a rozrytý kaňony, všude porostlý křovím.

Zdá se, že v dálce se nachází několik rančů, dobytkářských farem.

Všude se pohybuje pasoucí se dobytek žijící volně v přírodě. Jeho stáda táhnou krajem, rychle skoro jako králíci a tak divoce, jak by tomu člověk ani nevěřil.

Je to požehnání tohoto kraje, o které se už mnoho let nikdo nestará.

„Tam dole leží Quinn City,“ řekl Timber Callagh ještě jednou a začal sjíždět po svahu.

„Jo, tak jsme tu, a máme se hlásit u Morrise Conovera nebo jeho předáka Linuse Talwella,“ zabručel Simson Lee. „Ty toho člověka, Time, snad znáš?“

„Jo, Linuse Talwella znám,“ řekl tento klidně. Protože ale jel právě v čele, nemohl nikdo z jeho spolujezdců zahlédnout zvláštní zalesknutí v jeho očích.

Kdyby si jej všimli, tak by teď věděli, že ten, kdo jede před nimi, se právě vnitřně připravuje na něco, co může nakonec probíhat hezky divoce a zobra.

Timberu Callaghoovi se totiž vždycky tak tvrdě zaleskne v očích, jakoby z nich vylétly jiskry, když počítá s tím, že se nevyhne boji. Jeho společníci již vícekrát ten záblesk u něj uviděli. A také už vícekrát viděli Timbera se rvát.

Když slunce viselo na obloze již docela hluboko na západě a mrakům na té straně přidávalo stále více purpuru k jejich bílé barvě, dorazilo pět jezdců do města.

V posledních týdnech již vícekrát přijížděli do takových měst

a potom většinou zase rychle odjížděli, protože se vždy objevil nějaký policejní šéf, který jim řekl, že se tam žádní toulaví jezdci trpět nebudou.

Teď by tomu ale mělo být jinak.

Teď vjíždějí do města, které je centrem rodného kraje Timbera Callagha. Tady by měli dostat stálou práci. A protože jezdec, mající stále zaměstnání, není žádný tulák v sedle, ale může svoje tvrdě zasloužené peníze zase vydávat, bude jim toto město asi docela přátelsky nakloněno.

Tato myšlenka jim dělala dobře.

Cestou také dobře naložili se svým malým bohatstvím. Koupili si nové košile a několik dalších důležitých věcí. Už nevypadají tak docela jako hladová smečka, ale spíše jako mužstvo na koních.

Timber Callagh byl v tomto městě naposled před dvanácti lety. Bylo to té noci, kdy svému opatrovníkovi utekl a pak už se nikdy neukázal.

Když teď vjíždí do města s posledními paprsky zapadajícího slunce, vidí, že se tu skoro nic nezměnilo, jen město prostě o dvanáct let zestárlo.

Pět jezdců dojelo na malé náměstí, vymezené čtyřmi budovami: bankou, soudem s úřadovnou okresního šerifa a s městským vězením, krčmou a jedním novým domem, který má vedle dveří vývěsní štít. Na tom štítu je napsáno:

Koupě a prodej pozemků a dobytka
Společnost STAR
Jednatel Morris C. Conover

Pět jezdců vede koně ke klandru, zůstává ale ještě v sedle a čte si slova na štítu.

Potom zamručel Alamo Scott:

„Aha, tak on je agentem společnosti.“

„Řídí nejružnější podnikání a lidi s tučnými peněženkami,“ poznamenal Wyatt Stone.

„No jo,“ bručí si Simson Lee, „tak je to tedy. Proto nám taky mohl nabídnout práci, může si to dovolit.“

„Jó,“ připojil se i Kevin Boydlane, a vyslovil to nezvykle táhlým hlasem.

Timber Callagh ale neřekl nic. Něco takového čekal. A zatímco všichni civěli tak nehybně a trochu jízdou unavení na vývěsní štít, otevřely se dveře a na verandu vyšel zavalitý ryšavec.

Tento chlapík s drsným vousiskem je těžká váha a vypadá drsně a bezohledně jako bizoní býk. Má kulatý, rudý obličej a malé oči. Jeho hlava s těsně přiléhajícíma ušima se zdá sedět přímo na masivních ramenou. Chlapík se rozkročil, opřel ruce v bok a pohlížel na jezdce.

Když pohlédl na Timbera Callagha podruhé a teď už ostřejším zrakem lehce sebou trhl a s překvapením se zeptal:

„Jsi to ty, Timbere?“

„Jsem to já, Linusi,“ odpověděl tento klidně.

Linus Talwell zvedl ruku a přejížděl zápěstím přes ústa. Potom vztyčil tlustý ukazováček a pronesl skoro vyčítavě:

„Chlapče, proč jsi sem přijel? Nebo sis snad myslel, že se tady zapomnělo, že tvůj otec...“

„Nevyslovuj to!“ řekl Timber Callagh ostře a seskočil ze sedla. Třemi dlouhými kroky se ocitl na verandě. Teď, když se zastavil až těsně před Linusem Talwellem, bylo vidět, že je o trochu vyšší než on. Předák Společnosti je ale těžší a tělnatější.

Usmíval se a díval se přitom Timberovi do očí skoro výsměšně.

„No dobrá,“ řekl, „co bylo, na to se má zapomenout, aspoň já bych měl. Šéf mně už říkal, že přijal pět hladovců. Snad je to dokonce tvůj prima nápad, Timbere Callaghu, že by ses rád revanšoval některým lidem tímto způsobem. Běžte do krčmy a počkejte tam. Šéf musí každou chvilku přijet je mimo město. Řekněte barmanovi, že pracujete pro Společnost. V tom případě k vám bude mít důvěru. Asi vás šéf zítra pošle do tábora, hlídat dobytek na pastvě. Tam budete muset odvést kus pořádné práce.“

Po těch slovech se lhostejně otočil se do městské kanceláře společnosti Star.

Timber Callagh zůstal ještě chvíli stát a hleděl na dvěře. Potom pomalu odkráčel ke svému koni, vzal do ruky uzdu a přešel náměstí. Jeho čtyři společníci tam pomalu přejeli za ním. Potom sesedli a následovali Timbera Callagha do saloonu.

Už při vstupu si Timber Callagh uvědomil, že dvanáct let může někdy být velmi dlouhá doba. Z mladíka se za dvanáct let může stát tvrdý muž, z dívky se může stát žena, a ze štěněte se může stát psí stařec šedivý jako mráz. Ale v tomto malém městě dobytkařského kraje se nic moc nezmění.

Muž za dlouhým pultem z mahagonového dřeva Timbera Callagha v každém případě zná, on se ještě dobře pamatuje. Bull Skynner přirozeně mezitím taky zestárl. Už tehdy vážil hodně přes metr. Teď může tento muž s malou kulatou hlavou, připomínající kouli z kulečníku, mít ještě skoro o polovinu víc. Mohutně ztučněl. Timberovi je ale známo, že tento někdejší zápasník o ceny má pod svými tukovými polštáři jistě ještě pevné svaly. Bullu Skynnerovi musí teď být skoro padesát, ale působí stále ještě velmi zdravým dojmem, jako člověk neobyčejné síly. Je to muž-hora.

Klidně pozoruje pět jezdců, ani však nehne prstem. Když se podívá na Timbera Callagha, nabudou jeho oči tázavého a zamyšleného výrazu. Timbera však asi nepoznává, zatím ne. Jistě není divu, protože před dvanácti lety byl Timber ještě chlapec, pro hospodského naprosto nezajímavý. Timber ale tehdy pro tohoto muže nejednou dělal různou práci nebo vyřizoval posílky.

„Pracujeme pro Morrise C. Conovera,“ řekl Alamo Scott. „A Linus Talwell nám právě řekl, že tady budeme mít svůj účet.“

Bull Skynner přikývl. Dál pozoroval pětici mužů. Potom nalil do několika sklenic. Timber si poručil ještě doutník a jakmile vyprázdnil svou sklenici, vyšel zase ven. Alamo a Kevin se pustili do kulečníku. Wyatt našel v koutě na jednom stole staré noviny. A Simson Lee si dal vychlazené pivo.

Timber Callagh si sedl před krčmou na verandě na dřevěnou židli, naklonil ji dozadu a položil nohy na zábradlí.

Seděl tak zcela bez hnutí a pozoroval ruch v tomto městečku. Slunce teď už skoro zapadlo, ale vrcholek na západním obzoru ještě má žlutočervenou barvu. Mezi domy a vedlejšími staveními města se stíny prodlužují.

Po chodnících se pohybují lidé, vycházejí z domu nebo vstupují do krámů. Je všude ticho, a skoro nic se neděje. Je až moc ticho.

Na konci verandy zahrnul jeden muž do saloonu, vystoupil po dvou schodech a přiblížil se k Timberovi. Ten musel dát své dlouhé nohy ze zábradlí dolů, protože byly nově příchozímu v cestě. Muž zůstal stát a hleděl na Timbera.

„Nový?“ otázal se.

Timber přikývl a podíval se na něj. Nepoznává jej. Má před sebou šedivého, ale jistě ještě zdatného starousedlíka s ostře řezaným sokolím obličejem a chladnýma očima. Muž má na sobě velmi obnošenou uniformu seržanta a hvězdu okresního šerifa pro toto město pod rozhaleným kabátem na květované vestě.

Timber vzhlíží k šerifovi pevným pohledem a hledí do jeho pátravých očí.

„Dobrá,“ šerif náhle zamručel a vešel dovnitř. Za chvíli zase vyšel se zapáleným doutníkem a zmizel kdesi za rohem na druhé straně náměstí.

Zatím se už dost setmělo. V kanceláři společnosti Star se rozzála lampa. Ve všech domech okolo se rozžihají lampy. Ze dveří a oken padají paprsky světla na ulici a tvoří jakoby zlaté přehradu. Mezi těmito světelnými proudy jsou ale stíny velice temné.

Z kanceláře vyšel Linus Talwell a rozhlíží se. Vypadá to, že něčemu naslouchá. Jeho držení těla prozrazuje určitý neklid. Timber Callagh vidí, jak předák pokrčil ramena; vypadá to, jakoby si Linus Talwell rozmrzele pomyslel:

K čertu, co se to dnes s městem děje? Ale to jsem možná jen já tak nervózní. Talwell zase zmizel.

Je slyšet klapot koňských kopyt.

Z hlavní ulice vyjíždí jezdec a jeho kůň zamíří na náměstí, přejede je a nakonec zastaví před kanceláří společnosti Star. Ve světle lampy je tak možno jej poznat. Je to Morris C. Conover. Timber Callagh jej poznal hned, i když Conover už na sobě nemá svůj tmavý, elegantní oblek, ale je oblečen po způsobu pastevců dobytka, jako kovboj.

Pomalouklouzl ze sedla. Vypadá po jízdě poněkud unavený. Dveře se otevřely, a Linus Talwell vyšel ven. Z toho, jak pohybuje rukama, poznává Timber, že předák podává svému šéfovi zprávu, snad o příjezdu pěti nových lidí.

Potom se ale stalo ještě něco.

Objevilo se několik mužů.

I ti vyšli z hlavní ulice. Jdou pěšky a tvoří hustý hlouček. Jak přecházejí náměstí, zařinčí často ostruhy, jak o sebe zavádily. Podle jejich vysokých klobouků poznává Timber, že to nejsou lidé z města, ale z pastvin. Je jich osm.

Morris C. Conover se náhle obrátil a upřeně se na ně zahleděl. Jeho předák se postavil vedle něj. Osm mužů se zastavilo až těsně před verandou společnosti Star a trochu se rozestoupilo. Už nestáli v tak těsném houfu.

Naráz pocítil Timber Callagh zcela zřetelně ve vzduchu nebezpečí a možnost propuknutí násilí.

Ano, ta tlupa mužů, rozestavených před kanceláří Společnosti, jejich pohyby, jejich mlčení a odměřenost, svědčící o odhodlání – to všechno vyvolávalo jasný pocit, že dojde k hádce.

Timber Callagh se zvedl. Za ním se tiše otevřely dveře saloonu. Vyšel Wyatt Stone. Chtěl něco říct Timberovi; sotva však promluvil, hned se zarazil a také se zahleděl před sebe.

Už po několika sekundách pronesl tichým hlasem: „Vypadá to, jakoby náš nový šéf měl mít před sebou nějakou pořádnou nepříjemnost, že?“

„Jo, tak to asi bude“, procedil mezi zuby Timber stejně tak tiše.

Oba muži se náhle pohnuli a přešli na druhý konec verandy.

Tak mají blíž do kanceláře společnosti Star. Mohou se teď i ve všem lépe orientovat.

Silný hlas, který se vzadu ozval, slyší teď dobře. Rozumí každému slovu, protože je to hlas toho druhu, který nezni nikdy lehce; patří totiž muži, který je už jistě celé desítky let zvyklý udílet rozkazy a mluvit za jiné, kteří jsou menší a slabší.

Když zazněl tento hrubý a sebevědomý hlas, Timber Callagh sebou lehce trhl, protože jej po letech poznal. V dětství jej slyšel nejdenně.

Je to hlas Thora Castla.

Tehdy bylo Timberovi Callaghovi ještě třináct. Přesto si stále dobře pamatuje na tu noc. Jeho otec se vpotácel krvácející do domu a přirazil za sebou dveře. Jeho matka zastrčila závoru. Venku před domem se to hemžilo jezdci, kteří obklíčili malý ranč Callaghowých.

Timber ze sebe vydal zvláštní zvuk, zvedl ruku a protřel si oči, jakoby se snažil tím smazat obrazy minulosti.

To se mu však nepodařilo. Zase má před očima, jak se jeho rodiče se zbraní v ruce brání před tlupou mužů Thora Castla. I matka stále střílela z okna z jedné pušky. Bylo to jako při indiánském přepadu. A on, chlapec, nabíjel rodičům zbraně. Jeho otci při tom vytékala krev z ramene.

Ano, na to si teď Timber Callagh zase dobře vzpomíná, protože slyší hlas toho tvrdého muže, který tehdy venku rozkazoval. I Linus Talwell byl při tom. Byl tehdy druhým předákem Thora Castla.

Ach, Timber si ještě velmi dobře pamatuje, jak jeho otec zemřel, i na to, jak jeho matka krátce nato onemocněla; na všechno, úplně na všechno si zase vzpomíná.

Teď ale poslouchá, jak silný a tvrdý hlas Thora Castla říká:

„Conovere, varovali jsme vás dost dlouho. Neposlechl jste a nenechal toho. Tak, a teď bude, Conovere, pěkná mela! Na této pastvině se dobytek už krást nebude! Tady společnost Star skončila. Hé, Talwelle, vybral sis špatného šéfa, ale když teď hned sedneš na koně a odjedeš odtud, tak tě necháme utéct. Žádáme si jen Morrise Conovera. A toho máme! Tak tedy,

Conovere! Můžete si vybrat! Vytáhněte konečně kolt, nebo vás za tři vteřiny z verandy vytáhneme a ukážeme vám, jak se zatočí se zlodějem dobytka!“

Po těchto slovech bylo slyšet několikeré klapnutí. Je to zvláštní zvuk. Zní tak, jakoby tvrdé ruce tleskaly do rukojeti koltu.

Je to konečné znamení toho, že se bude něco řešit velmi zoztra.

Morris C. Conover se však jen podivně zasmál a zkrřížil ruce na prsou. Linus Talwell od něho na krok poodstoupil a položil ruku na kolt.

Pár vteřin bylo ticho. Potom zazněl přesný a přesto lehce posměšný hlas Conovera. Řekl mužům toto:

„Thore Castle, jste stále větší blázen. Přijdete sem se svými přáteli, chcete mne zastrašit a zatlačit do kouta. To se vám ale nepodaří. Snad si chcete i ověřit jestli se nechám napálit. ...Tak tedy začněte s tím představením! Tak do toho! Tak se pokuste!... Ale tím si buďte jisti, že to bude hezky divoké a krvavé, že nastane pěkné peklo!“

Složené paže zase spustil. Jeho velká ruka teď sahá také hned za kolt.

Je cítit dech nebezpečí a napětí.

Delší chvíli byla přestávka.

Thor Castle a jeho lidé si napřed musí hrdá a nebojácná slova vedoucího společnosti Star nechat projít hlavou. Musí si teprve uvědomit, že tento muž tam na verandě a jeho předák jsou dost tvrdí na to, aby hnali věci až na ostří nože.

Snad jim ale není známo, že Morris C. Conover počítá s pomocí. Ne, nemohou přece vědět, že se Conover právě od svého předáka dozvěděl o přítomnosti najatých jezdců v saloonu. Jistě si Conover všiml obou postav před krčmou a počítá s jejich pomocí.

Přesto obdivuje Timber Callagh bezděčně tvrdost a statečnost tohoto člověka.

Současně ale v sobě zase pocítil i starou hořkou a zuřivou nenávist k Thoru Castlovi. Už jako chlapec tohoto muže

nenáviděl celou svou bytostí. Nebylo také divu.

Zatím se Timber Calagh ještě nehýbá, i když Wyatt Stone vedle něho chraptivě zašeptal:

„Tak teď, Time! Můžeme si už teď hned zasloužit svou první odměnu, ne? Dovolíme-li, aby Conovera zabili, tak z nás už zítra budou zase tuláci na koních, bez šance, kteří budou třeba zase muset začít s nějakým poštovním kočárem. ... Pustíme se do toho, Time!“

Ale ani Wyatt Stone se nehýbá, protože si až příliš zvykl, že příkazy přicházejí od Timbora Callagha. Tak tomu bylo po celou válku a dosud tomu nebylo jinak.

Zatím probíhají vteřiny napětí, ticho malého města trvá dál a je slyšet jen ostré oddychování mužů, kteří se musí propracovat ve svém nitru k něčemu, co je pro ně nevyhnutelné. Vtom se do věci zamíchal další účastník.

Objevil se za rohem ulice a pomalu se blížil ke skupině mužů stojících před kanceláří Společnosti.

Jeho hlas nezní nijak moc hlasitě, ale i on je rozhodný a dobře srozumitelný. Praví:

„Z toho, lidi, nic nebude! V tomto městě bude klid, ten porušovat nebudete. Jsem v Quinn City okresním šerifem, a vystřelím na prvního, kdo svůj kolt...“

„K čertu, Ricku! Jdi od toho! Drž se od toho hezky zdaleka!“ přerušil jej divoký hlas Thora Castla, prozrazující, jak se jeho majitel už jen stěží ovládá.

Tři z lidí kolem něho se náhle otočili a postavili se tak proti šerifovi.

Hlas Thora Castla je ale slyšet dál, a zní teď ještě temněji a netrpělivěji:

„Vyřeší se to teď! Ricku Monty, toto město patří nám, starousedlým rančerům, a ne jedné proklaté společnosti, která není nic jiného než podnik pro organizované rozkrádání dobytka a pozemků. Ty nás, Ricku, nezadržíš, nemysli si, že se necháme! Bude to tedy ostré a poteče krev! Tak ať!“

Timber Callagh už nevidí a neslyší. Snad se nechává vést svými divokými pocity, které se jej náhle zmocnily, protože při

hřmění divokého a nedočkavého hlasu Thora Castla si znovu připomenul, jak tento hlas tehdy hřímal před rančem jeho rodičů a žádal, aby jeho zraněný otec vyšel ven a postavil se jemu a jeho lidem.

Thor Castle byl odjakživa vůdcem při násilných událostech a přisvojil si práva, jaká náleží jedině zástupci zákonné moci nebo výše postavené osobě.

Timber Callagh se protáhl ven pod zábradlím verandy. Wyatt Stone jej následoval. Za nimi vyšel ze saloonu Simson Lee, něco se tiše zeptal a nedostal odpověď.

Ale Simson Lee se dosud otevřenými kyvadlovými dveřmi vrátil dovnitř a zavolal do saloonu:

„Kevine! Alamo! Pojd'te ven! Bude tady rvačka!“

Ano, tolik Simson Lee pochopil.

Mezitím Timber s Wyattem udělali několik kroků kupředu. Teď si jich všimli, nebo spíše teď muži naproti nim pochopili, že obě dosud nehybné postavy na verandě saloonu už nejsou prostí diváci, ale že se toho tady chtějí nějakým způsobem účastnit.

Napětí se znovu vystupňovalo k bodu nejistoty.

A potom bylo zřetelně slyšet hlasitá slova teď zase Timbera Callagha.

Zněla tvrdě a tak suše, jak jen může znít hlas rozhněvaného muže, který už nedokáže jen přihlížet a nic jej nezadrží:

„Castle! Thore Castle, vaše představení skončilo! Jděte k čertu a vezmete si svou smečku s sebou! Slyšel jste šerifa, ne? A navíc je pan Conover náš šéf. Bude to tu pro vás všechny velice ošemetné, Castle!... Právě tak jako tehdy, když jste zabili mého otce, Billa Callagha! Tak tedy, vy veliký Thore Castle, teď se musíte rozhodnout, jestli se odtud raději vytratíte, nebo jestli si přejete dostat se odtud přímo do pekla.“

Když Timber pronášel tato tvrdá a rozhořčená slova a současně vnitřně litoval, že se dal poznat už tak na začátku, sešli Simson, Kevin a Alamo z verandy a přidali se k Timberovi a Wyattovi.

A opět byl ve vzduchu dech nebezpečí, násilí a rvačky.

Napětí tak zase visí nad náměstím jako hrozivý bouřkový mrak, nad tím nocí setmělým místem, kde je možno rozeznat postavy mužů, ne ale jejich tváře.

Ted' hned však musí padnout rozhodnutí.

Do toho ticha, které je skoro bezdeché, se zařízí hořký vzdech. To si povzdechl Thor Castle, Když byl pak slyšet jeho hlas, už se nenesl tak pyšně a netrpělivě, ale jaksi hořce a rezignovaně.

„No jo, tak to jsme prohráli,“ řekl. „Morrisi Conovere, podvedl jste nás. Óha, na pár minut jsem vás měl za skutečně statečného muže. Ale to byl jen podvod. Měl jste v rukávu pár schovaných trumfů... Dnes jsme prohráli.“

Po těchto slovech se vysoká, kostnatá postava tohoto muže, mírně předkloněná, otočila a přiblížila se právě k Timberu Callaghoovi:

Castle přišel úplně sám, protože jeho průvodci jej nenásledovali, ale pomalu odcházeli přes náměstí do ulice, ze které se předtím vynořili,

Thor Castle zastavil dva kroky před Timberem Callaghem, sklonil se a snažil se pátrat v Timberově tváři. To se mu dařilo jistě jen zcela nedostatečně, protože byla už hodně tma a Timberův obličej byl navíc zastíněn okrajem klobouku. A ostatní muži za Timberem zůstávali Thoru Castlovi lhostejní. Castle řekl drsným a důrazným tónem: „Tak ty jsi Timber Callagh?“ „Jo, já jsem ten kluk, co ti tehdy plivl do tváře, Thore Castle, když jsi mi s těmi svými zabil otce,“ zamručel Timber Callagh, „Tvůj otec kradl dobytek, chlapče.“ „Byl to čestný muž, přinejmenším tak čestný, jako ty a tví přátelé a sousedi. Nebyl horší než vy všichni.“

„Byl to zloděj dobytka. A tehdy předtím byl zabit jeden z mých synů,“ zabručel s hořkostí v hlase starý, obrovitý muž.

Náhle se vypjal a zeptal se drsně: „A tys přišel, abys pomstil smrt svého otce?“

Timber Callagh se nad touto otevřenou a jasnou otázkou zamyslel. Je v něm ale příliš mnoho pocitů současně. Přesto chce dát na otázku Thora Castla jako odpověď jasně ano. Toto

přikývnutí však v sobě zadržel. Pomalu zavrtěl hlavou, „To je náhoda,“ řekl kysele, „Nikdy jsem se do tohoto místa nechtěl vrátit, ale už je tomu tak, že cesty každého muže jsou někde předem stanoveny. Teď jsem, Castle, tady, a byl jsem právě svědkem, jak jsi zase chtěl někoho zabít, dokonce svého někdejšího předáka Linuse Talwella, který ti přece dlouho sloužil jako věrný pes. Ne, nepřišel jsem, abych se mstil za smrt svého otce. Ale možná se k tomu ještě rozhodnu. Pracuji pro Morrisa Conovera, Castle. To je všechno. A teď jdi, starče.“

Thor Castle pomalu vydechl.

Beze slov se obrátil a šel za svými přáteli, kteří na něj čekali na rohu ulice.

Napětí povolilo.

Okresní šerif znovu zmizel v úzké uličce.

Město je ještě tiché a nic se nehýbe. Timberu Callaghoi něco náhle připomnělo hlemýžďe, který se stáhl do svého domečku.

„Pojďte sem!“ zvolal klidným hlasem Morris Conover.

Timber Callagh se pohnul. Je to přece jeho šéf, boss, kdo volá. I ostatní jdou s ním. Když došli k domu Společnosti, kývl na ně Morris Conover, aby jej následovali, a sám vstoupil dovnitř. Za ním šel jeho předák, a oni kráčeli za ním.

Přišli do velké místnosti, zařízené zpola jako kancelář a zpola jako obytný pokoj.

Morris Conover se posadil za psací stůl. Pohlédl na muže, kývl na ně a krátce se usmál.

„Čekali jste trochu dlouho, ale pak jste to udělali docela dobře. Mezitím jsem slyšel od Linuse Talwella, že vy jste Timber Callagh a ...“

„No jo,“ zabručel Timber. „Vrátil jsem se do tohoto kraje, protože moji přátelé a já potřebujeme konečně dostat stálé zaměstnání. Teď sloužíme vám. Co pro nás máte za práci?...“ A ještě něco, Conovere. Od Linuse Talwella nebudu žádné příkazy přijímat. Už tak mi bude zatěžko nemyslet stále na to, jak kdysi patřil ke Thoru Castlovi a byl jedním z té mizerné bandy, která připravila o život mého otce. Hej, Talwelle, proč

Thoru Castlovi už nesloužíš ? Proč jsi vyměnil šéfa?“

Předák se protáhl, vypjal svou mocnou hrud' a pomalu se přisunul k Timberovi.

„Mladý muži,“ mumlal, „tón tvého hlasu se mi zrovna moc nelíbí. Cožpak můžu za to, že tvůj otec byl zlodějem dobytka a že Tom Castle se svou tehdy tak velkou tlupou šel po něm? Jeho syn byl tehdy na pastvinách právě zabit, když pronásledoval ty, co kradli dobytek. A když umíral, řekl jednomu z Castlových jezdců, že to byl tvůj otec. Předtím se tvému otci postavil, a ten jej obelstil nějakým šikovným kouskem a smrtelně postřelil. Tak tomu bylo, můj hochu. Šéfe...“

Dál Linus Talwell nemohl mluvit. Stál hned u Timbera Callagha, a ten náhle vybuchl. Jeho pěst se pohnula zdola nahoru. Byl to tvrdý, ale přesně vedený i dobře mířený spodní hák, za kterým stála všechna síla a váha napnutého těla, které se bleskově sklonilo a potom pohybem pěstí – a ta jen zasvištěla – dosáhlo toho, co způsobí u sehnutého stromu sekera, když přetne lano, které jej drží u země.

Tvrdá pěst zasáhla Linuse Talwella do jeho široké brady. Tvrdě a suše to zapraskalo.

Potom udeřila Timberova levá ruka Talwella do žaludku.

Následoval tvrdý švih, boxerský úder, který smetl těžkého a tělnatého předáka do kouta.

Po tomto prchlivém výbuchu bylo v místnosti pár vteřin velmi ticho.

Morris C. Conover zpočátku se zájmem pozoroval svého muže upadnuvšího do bezvědomí, který narazil tvrdě do zdi i hlavou zezadu a zády o ni opřen sklouzával na zem.

Potom předseda společnosti Star zvědavě pohlédl na Timbera Callagha.

Simson Lee zaprotestoval: „Oh, dal jsi mu proklatě moc, Time. Tys ho tedy zřídil! Až se z toho probere, tak se pěkně rozzuří.“

Alamo Scott a Kevin Boydlane se šklebili údivem.

Wyatt Stone jen suše pronesl: „Ták a tím je naše dobré

místo zase to tam.“

Podíval se při tom na Morrise Conovera.

Ten se ale znovu krátce usmál pod svými světlými načervenenými kníry, blýskl očima a lehce potřásl hlavou.

Timber Callagh si masíroval svou pravici a pozoroval Linuse Talwella. Jak se ten teď s obtížemi zvedal, opřený zády o stěnu, a sahal po koltu, svezla se i Timberova pravice dolů k pouzdru s revolverem. Timber Callagh ostře pohlédl na Linuse Talwella a pronesl studeným hlasem:

„Opatrně, Talwelle! Koltem bych ti mohl dát ještě víc! A jestli ještě jednou řekneš o mém otci, že byl zloděj dobytka a vrah, tak to s tebou dopadne ještě hůř než teď.“

Linus Talwell se zachvěl vztekem. Sotva svou zuřivost držel na uzdě a zvláštním hlasem skuhral.

Potom ale ruku od koltu odtáhl.

V tu chvíli promluvil Morris Conover. Byl to tvrdý, ostrý a studený hlas.

„S takovými věcmi je od tohoto okamžiku konec. Potřebuji každého muže.“

Zvedl se a ostře pohlédl na Linuse Talwella.

„Budeš žít s Timberem Callaghem v míru, rozuměl jsi ? Nestrpím už žádné další spory. Stále ještě nemám dost lidí, a čas nás tlačí. Budete se jeden druhému vyhýbat, nebo přijdete o své postavení. Ty, Talwelle, pojedíš ještě dnes zpět do tábora na pastviny a ty hochy ještě ostřeji popoženeš. Chci, aby každý den bylo označení Společnosti ve tvaru hvězdy vypáleno na stovku dosud neoznačkových kusů. Rozuměl jsi mi, Talwelle?“

„Jo,“ přitakal tento mrzutě a sklopil víčka. Těžce při tom oddychoval.

Morris Conover se obrátil na Timbera Callagha:

„To stačilo. Ať už nikdy mezi vámi nedojde ke střetnutí. Jděte jeden druhému z cesty. Nezapomeňte, že stačí jen jedno mé slovo, a městský šerif, který je mým dobrým přítelem, vás zavře kvůli přepadu poštovního vozu.“

V tomto kraji vás chráním já. Pokud budete vykonávat mé

příkazy a budete věrně stát při mně, povede se vám dobře.“

Kývl na Timbera Callagha a pokračoval už jemněji:

„Poznal jsem mezitím, jakého jste všichni formátu, Timbere. Samozřejmě vám nebude dávat příkazy Talwell. Ty budete dostávat ode mne. Protože chci tak jako tak sestavit víc takových mužstev, budete vy teď mým druhým předákem. Vaším mužstvem jsou prozatím tady tito. Bude vás víc, jakmile zaměstnám další jezdce. Až se mi to podaří – to v tomto kraji není nijak snadné. Tady ti Texasané drží pohromadě. Nikdo nechce jezdit na koni ve službách společnosti Star. Hlupáci. ...Tak dobrá. Vy teď jděte do hotelu a nechte si tam uvolnit pokoj. Koně můžete dát do nájemné stáje. ... Zítra ráno v devět hodin vás budu potřebovat. Bude se konat dražba půdy. Při tom by mohlo k něčemu dojít. Vy budete dbát na to, aby tam nikdo příliš nevzkypěl. ... To je všechno. Ještě něco?“

Timber Callagh přikývl.

„Thor Castle vás nazval zlodějem dobytka a tvrdil, že společnost Star organizuje takové krádeže. Co to znamená?“

Morris Conover se znovu usmál svým krátkým a blýskavým úšklebkem.

„Všude je tu plno neoznačkových kusů hovězího dobytka. Skot se tu za války rozmnožil jako králíci a jeho hodnota poklesla natolik, že se už nikdo nenamáhal jej značkovat. Tato země se teď hemží dobytčaty bez majitele, a tak každý, komu tady patří kousek pastviny a je oprávněným držitelem vypalovací značky, má právo takový dobytek cejchovat. Ale Thor Castle a jeho lidé, co mě právě chtěli skřípnout, jsou toho názoru, že společnost Star nemá žádné právo honit v tomto kraji volný dobytek. Moc je to rozčiluje, protože nemají ani cent na hotovosti a nemůžou si proto vydržovat žádné tlupy jezdců, kteří by jejich stáda, o která se celá léta nestarali, posháněli dohromady a vypálili jejich kravám značky. Tito králové mezi dobytkaři by se rázem stali velkými boháči, kdyby dokázali najít odbyt pro svá dobytčí stáda. Teď jim ale celé to hovězí bohatství, to požehnání zdejšího kraje, není k ničemu. Neberou ale ani žádný úvěr, protože by svůj dobytek museli

dát do zástavy za dnešní tržní cenu, a ta představuje pouhé dva dolary za kus. Chtějí se proto udržet a dočkat lepších časů. Jsou chudí jako kostelní myši a nemůžou si ani podrazit boty, protože nemají peníze na hřebíky. ... Společnost Star ale peníze má, velmi mnoho peněz, a její kontakty vedou až do Washingtonu. Můžeme najmout celé skupiny lidí, dobře jezdce zaplatit a pořádat nákladné roundups, shromažďování dobytka. Zkuste si vypočítat, na kolik přijde jen takový jeden pracovní tým. A všechny ty peníze na mzdy, jídlo, výstroj a tak dále musí přitom být zajištěny na dlouhou dobu dopředu. Dobrou cenu bude dlouhorohý dobytek mít třeba až za čtyři, pět, šest let. To budou k dispozici prodejní trhy, překladiště a železniční tratě. Tak spekuluje Star Company... A my tady zatím každému volnému dobytčeti vypálíme naši značku. To není proti zákonu. Protože pastviny tady patří nám, a naše vypalovací značka je úředně povolena. Rozdíl je jen ten, že my všechno provádíme ve velkém, zatímco dřívější dobytkářští magnáti to musejí dělat bez pomoci najatých lidí a postupují jen pomalu.“

Odmlčel se a znovu se zablesklo jeho pousmání.

Timber Callagh přikývl.

„Chápu,“ řekl. „Společnost Star tady sklízí, i když nic nezasela. Nepřivezla na tyto pastviny ani jednu březí krávu, ale jen nakoupila pozemky a nechala si vystavit vypalovací značku. A protože má spoustu peněz, může si držet lidi a denně označkovat stovku volných kusů dobytka. Snad jsou starousedlí rančeři v této zemi morálně v právu, ne?“

„Snad,“ ušklíbl se Morris Conover. „Ale Společnosti nepatří jen pastviny, opatřila si i práva někdejších majitelů.“

„Za pomoci toho znamenitého výběřčího daní, ne?“ vyhrkl Alamo Scott.

Morris C. Conover se znovu usmál. Pozoroval těch pět lidí skoro zamyšleně. Potom lehce zvedl ruce a ukázal jim dlaně.

„Jakpak se vám dosud dařilo v Texasu?“ zeptal se mírným hlasem. „Z každého města vás vyhnali, a byli jste na mizině stále víc, nemám pravdu? Byli jste zoufalí a chtěli jste vykrást

poštovní kočár. Kdybyste měli štěstí, tak byste jednoho dne přepadli banku. Takový už jste byli tým zatracenců, kteří jsou na nejlepší cestě stát se bandity. ... Co se vám tedy na tom teď nehodí? Pod mým vedením budete dělat věci, které zákon dovoluje. Povede se vám dobře. Copak ještě chcete? Zase se potulovat po kraji?“

Pět mužů pomalu vydechlo. Ano, je jim známo, že dnes tady v Texasu není žádná naděje pro tuláky v sedle. A cesta do severních států, které vyhrály válku, je dlouhá. I tam to jako Texasané budou mít velmi těžké, protože mezi Severem a Jihem tu stále vládne nenávist.

Ne, měli by být vlastně rádi a šťastní, že teď dostali dobře placenou práci.

A honit toulající se dobytčata je lepší než žít životem lupičů.

Morris C. Conover neočekával od nich žádnou odpověď. Pohybem rukou naznačil, že hovor je u konce.

„Zítřka se uvidíme,“ řekl.

Pět mužů vyšlo z kanceláře společnosti.

*

Když druhého dne zrána, sytí po bohaté snídani, vyšli z hospody na ulici, bylo město živější než předešlého dne.

U klandrů stálo uvázáno mnoho osedlaných koní. Podél chodníků bylo několik vozů různého druhu. Na chodnících postávaly tu a tam skupiny mužů. Ženy bylo vidět před velkým obchodem se všeobecným zbožím nebo v něm, nebo čekaly v hale hotelu. Děti si hrály.

Přesto působilo toto město velmi klidným dojmem, jako kdyby se nad ním vznášel hrozivý mrak a nikdo se neodvažoval mluvit nahlas.

Pět přátel před hospodou však pozorovaly ze všech stran ostré pohledy.

Ti se však nedbale procházeli kolem a zůstali pak stát u zdi domu skoro naproti hotelu. Slunce pěkně hřálo.

Timber Callagh sebou lehce trhl, když viděl vycházet naproti z hotelu Thora Castla. Za denního světla jej teď hned zase poznal a ani k tomu nepotřeboval uslyšet Castlův hlas.

Thor Castle zestárl, zešedivěl, je teď hubený a jeho obličej je ošlehaný. Byl to dříve obr plný síly a rychlých pohybů. Teď se pohybuje jako muž, v jehož údech se usadil revmatismus. Tvrdý život na syřích pastvinách dokáže tedy nahlodat i takového chlapíka jako je Thor Castle.

Za Thorem vyšla na chodník nějaká dívka.

Je to ta dívka z poštovního kočáru! Timber Callagh ji hned poznal. Vypadá, jakoby patřila ke Castlovi... a naráz je Timberovi jasné, o koho se jedná.

Před dvanácti lety bylo Maylene Castlové osm. Bylo to tenké děvče s velkýma očima, které sebou všude nosilo hadrovou panenku a mnohdy vysedávalo na schodech u obchodu a cumlalo kandysový cukr, když je vzala matka sebou po městě.

Ano, je to nejmladší dcera Thora Castla. Dvanáct let udělalo z toho bledého, hubeného malého děvčete krásnou dívku. Jistě, byla dlouho pryč. Jistě to byla jen náhoda, že cestovala stejným poštovním kočárem jako Morris C. Conover a výběřčí daní, kteří se snad vraceli z hlavního města. Snad chodila na východě do školy nebo žila za války u příbuzných.

Tak tomu jistě bylo.

Několika slovy se právě rozloučila s otcem, který se připojil k jedné skupině čekajících mužů, a přešla ulici.

Pět mužů stálo hned vedle vchodu do módního salónu, kde se prodávalo oblečení pro ženy a děti.

Dívka zamířila k tomuto vchodu. Lehkonohým krokem přešla ulici, vysoká, štíhlá a pružná, postavy právě takové, jaká má být. Má velmi dlouhé nohy a hlavu nese hodně hrdě. Dnes nemá klobouk. Její vysoko vyčesané vlasy se na slunci lesknou červeně.

Než vešla dovnitř, všimla si zvědavých pohledů pěti mužů. Už položila ruku na kliku. Teď se ale krátce zastavila a vrhla na muže chladný pohled.

Má velmi velké oči. Teď se zdají být šedé, kouřové barvy.

Timber Callagh sáhl po klobouku,
A tu zahlédl, jak se těch očí zmocnila zloba. Ústa se otevřela,
ale ostré slovo zadržela za rty. Místo toho se zeptala velmi
umírněně:

„Timbere Callaghu, teď Vás poznávám a pamatuji se. Nuže,
to vám sluší zvlášť dobře, pracovat tady pro společnost Star,
že?“

„Musíme z něčeho žít,“ mumlal Timber, smekl klobouk a
přistoupil k ní. „Vy jste byla v tom kočáru, a proto byste měla
vědět, proč jsme přijeli do tohoto kraje! Nepřijel jsem mstít
svého otce. A jestli vás to uklidní, tak prosím vezměte na
vědomí, že budeme pracovat pro Morrisse Conovera jen tak
dlouho, dokud mu nezaplatíme své dluhy a nevyděláme si
trochu peněz na cestu.“

„Není tedy pravda, že nenávidíte mého otce?“

„S nenávistí se člověk dostane do pekla, a svého otce bych
stejně k životu nepřivedl, kdybych Thora Castla zabil.“

„Váš otec byl...,“ spustila prudce, potom ale zmlkla a kousla
se do spodního rtu. Potom rychle vstoupila do salónu. Timber
Callagh zase přistoupil ke svým společníkům, kteří jej
zkoumavě pozorovali; neřekli však nic.

Skupiny lidí na chodnících se daly do pohybu. Všichni špli
za nějakým cílem. I pět přátel teď vykročilo a došlo k budově
soudu. Vedle vchodu visela vývěska. Každý si tam mohl přečíst
následující sdělení:

„Dražba pastvin u vodopádu se koná 15. května 1867, v 9
hodin ráno. John Denton, výběrčí daní.“

Oznámení si přečetl i Timber Callagh. A ví tak i to, komu
tato pastvina patří.

Pastvina u vodopádu je chráněná sníženina terénu ležící
níže než hladina potoka Warbow.

Dosud tvořila součást polností Thora Castla.

Timber Callagh stiskl rty. Potom vešel dovnitř. Jeho přátelé
jej s řinčením ostruh následovali. V místnosti byly lavice. Už
tam sedělo mnoho lidí. Timber Callagh si se svými společníky
stoupl ke stěně. Poslouchali šum lidí, který při jejich příchodu

náhle ustal a potom pokračoval ještě silněji než předtím. Mnoho očí jej kradmo pozorovalo, jej a jeho čtyři přátele. Poznal několik známých tváří.

Tady je Will Warden, kovář, jemuž někdy konal drobné služby. A tady sedí rančer MacBridger, který byl tři roky jeho opatrovníkem a dával mu tvrdě zabrat, tak jako dospělému člověku; jenže to bylo beze mzdy.

A tady sedí i Ambrose Hollister, který mu jednou daroval desetidolarovku, protože mu Timber vytáhl nejmladšího syna z potoka, dřív než chlapec sletěl dolů vodopádem; už měl namále.

Poznává i další lidi a upřeně na ně hledí. Nikde ale mu nepřichází vstříc žádné přikývnutí ani pozdrav. Pozorují jej chladně a odmítavě jako zlého vlka. Cítí na sobě ten jejich chlad a neúčast.

Pevně stiskl rty. Zuby mu lehce zaskřípaly.

Přemýšlí: K čertu s vámi! Táhněte všichni k čertu! Vy všichni jste poslouchali Thora Castla. Byl to vždycky váš vůdce. A když nechal zabít mého otce, byli někteří z vás při tom. A pak jste mi stanovili jako poručníka MacBridgera a strpěli jste jak mne vykořisťoval. Spávat jsem musel ve stáji a byl jsem mnohokrát bit. A skoro denně jsem musel poslouchat, že je můj otec zloděj a vrah. Ah, vy zbabělci, teď vypadáte úplně jako kdybyste byli zkrocení a v poutech. Nu tak, třeba se budu bavit, když budu přihlížet, jak i vám konečně někdo přistřihne křídla a jak si budete taky muset něco vytrpět.

Takové zlé myšlenky mu táhly hlavou a s těmi pohlížel na ty lidi, chladný a nesmlouvavý.

Ano, stal se z něj tvrdý chlapík. Válka z něho udělala rváče, který si to může rozdat s každým revolverovým hrdinou. A čtyři tvrdé přátele má při sobě.

Opravdu, ten, kdo vidí, jak těch pět zocelených chlapíků se tam tak nedbale opírá o zeď, ten hned pochopí, že jsou to tvrdí hoši a že tvoří tvrdý tým.

Šum v sále narůstá, když se teď objevil i Thor Castle s několika muži. Malými dvířky přichází výběrčí daní John

Denton supího pohledu, posadí se za pult a listuje v nějakých papírech.

Z ulice vcházejí dovnitř ještě nějací opozdilci, a úplně nakonec dvě ženy. Jedna z nich je Maylene Castlová.

Výběrčí daní teď bere do ruky malé dřevěné kladívko a tvrdě udeří do desky pultu.

„Dražba se otvírá“, řekl.

Je ticho.

Dveře na ulici se otevrou ještě jednou. Všichni uvnitř se otáčejí, protože teď přichází ten, na kterého čekali:

Morris C. Conover, mocný jednatel jedné společnosti, kterou tvoří vlivní jednotlivci, sedící kdesi na Východě a tam se zabývající politikou a podnikáním, v nichž jsou velmi silní.

Přišel Morris C. Conover. Za ním kráčí Linus Talwell jako věrný pes.

„Dražba se otvírá,“ opakuje John Denton trpělivě a klouže očima po přítomných, až se zastaví na Thoru Castlovi.

Pronáší jakoby lhostejně:

„Před čtyřmi týdny uplynula poslední lhůta na zaplacení dlužných daní z Castlova ranče. Vláda mne pověřila bezodkladně vymáhat všechny daňové nedoplatky, protože válka beze zbytku vyčerpala i sílu vítězných severních států. Z moci svého úřadu teď předkládám zastavenou pastvinu u vodopádu náležející ke Castlovu ranči k vydražení. Vyslovujte prosím své nabídky.“

Po těchto slovech je ticho.

Potom se ozve jasný a zřetelný hlas Morrise Conovera v pozadí místnosti:

„Tisíc dolarů!“

A tehdy nastane vřava. Muži s kletbami vyskakují ze židlí. Je slyšet divoké a rozhořčené výkřiky. Všim tím povykem se nese zvláště jeden břeský hlas:

„Vždyť je všechny pošleme k čertu! Jsme přece stále ještě Texasané! Nenecháme se obrát! Co se dnes děje Thoru Castlovi, to potká zítra nás všechny! Lidi, musíme už konečně začít bojovat! Jeden podlý výběrčí daní a jeden najatý pirát,

který kradе pastviny, nás chtějí vyrabovat! Pusťme se do toho, vyžeňme je odtud všechny, ať táhnou k čertu!“ Ozývají se i jiné zlostné výpady. Dveře, vedoucí na ulici, se znovu rozevřely, a dovnitř vstoupil svižným krokem muž s dlouhými vlasy, zakroucenými kníry jako Buffalo Bill a s hvězdou na kožené vestě s trásněmi. Za ním kráčel tucet ostrých hochů.

Nastalo ticho. Jen jediný hlas úpěl potlačovaným vztekem:

„Vidíte, tady máte městského šerifa s mužstvem společnosti Star. A těch pět chlapíků tam vzadu k nim patří taky.“

To promluvil MacBridger, který byl Timberu Callaghoovi poručníkem. Hrozivě mává pěstí proti Timberovi.

Pak ale nastal klid.

Šerif kráčel za řinčení ostruh uličkou a postavil se vedle výběrčího daní.

„Tady bude klid“, řekl. „Tato aukce proběhne v pořádku a klidu. Já jsem šerifem města. Mám pod přísahou několik statečných mužů jako pomocníky. Klidně pokračujte, Mr. Denton.“

Výběrčí daní spokojeně kývnul svou supí hlavou. Vzal zase do ruky kladívko a začal:

„Nabídka zní na tisíc dolarů! Poprvé ...“

„Dva tisíce dolarů!“ ozval se chladně dívčí hlas.

Všechny hlavy se otočily, a všichni viděli, že nabídku vyslovila Maylene Castlova.

I sám výběrčí byl překvapen. Zatímco mlčel, vyskočil Thor Castle uprostřed svých přátel, otočil se a zavolal přes hlavy shromážděných na svou dceru:

„May, zakazuji ti, abys tady vyplývala svoje dědictví! Slyšelas, dcero! Já svůj majetek dostanu i bez peněz tvé zemřelé tety. Zakazuji ti kupovat louku, která mně stejně patří!“

Zavolal to roztrpčeně a zlostně.

Když pak ale musel zase nabrat dech, zazněl hlas dívky chladně a odhodlaně :

„Vím dobře, co dělám, tatínku. A jsem už zletilá!“

Dívka se po těchto slovech obrátila k Morrisovi C.

Conoverovi a řekla skoro posměšně:

„Dnes to přijde Společnost draho, pane. Byla jsem pár let u tety na Východě a dědím po ní. Jsem teď dost bohatá a vím, jak je louka u vodopádu pro budoucnost společnosti Star důležitá. Star Company bude muset nabídnout hezkou sumu peněz, aby mne přebila.“

Pak se otočila k výběřčímu daní:

„Jeli jsme přece všichni v jednom poštovním kočáru, Mr. Denton. Ale ani vy ani Mr. Conover jste nevěděli kdo jsem. Z několika vašich hovorů jsem vyrozuměla jak úzce spolupracujete se společností Star. Jednou si tak zlámete vaz. Možná pak dokonce dostanu od vlády své peníze zpět. Teď ale přiřazuji, až do svého posledního centu přiřazuji. Dva tisíce dolarů zní nabídka, pane Denton!“

A zase nastalo ticho. Ani jediná noha v místnosti s tolika lidmi nešoupla o podlahu. Ani nikdo nezakašlal, což se přece jinak při dražbách tak často stává.

Potom bylo slyšet skoro soucitný hlas Morrise C. Conovera:

„Čtyři tisíce dolarů!“

Výběřčí daní opět uchopil kladívko. Ale ještě dříve než s ním mohl poprvé udeřit, pronesla dívka chladně do panujícího ticha:

„Osm tisíc dolarů!“

„Devět tisíc!“

„Deset tisíc!“

Teď zaváhal Morris C. Conover. Deset tisíc dolarů je tady v Texasu zatím celé jmění. Za ty peníze se dá koupit veliký ranč, tisíc koní nebo pět tisíc kusů skotu. Deset tisíc dolarů, to jsou pořádné peníze.

Ředitel Společnosti má jistě přesné příkazy ohledně výše výdajů, které se mají riskovat, Možná se dokonce účastní na zisku.

John Denton, výběřčí daní, stále ještě drží kladívko zvednuté k úderu a vyčkávavě pohlíží k Morrisovi C. Conoverovi.

Potom udeří poprvé, pak podruhé, a se třetím úderem

dlouho otálí, velmi, dlouho. Dokonce odkládá kladívko z ruky a škrábe se za krkem.

Ale Morris C. Conover o tom mezitím přemýšlel už dost dlouho. Così přesného si vypočítal. A asi dospěl k závěru, že tuto pastvinu u vodopádu, pokud je pro jeho plány opravdu tak moc důležitá, může dostat nějak jinak a levněji.

Všechny oči jsou upřeny na něj.

Zvedá ruku, smeká klobouk, a uklání se ve směru Maylene Castlové.

„Zvítězila jste, slečno,“ řekl a vyšel ven. Za ním vyšel jeho předák Linus Talwell. Odešli i muži, které přivedl šerif. Timber Callagh se odtrhl od stěny a rovněž vyšel ven.

Když došel s přáteli k domu Společnosti, posadili se tam.

Linus Talwell jim přišel naproti a řekl se špatně skrývaným nepřátelstvím:

„Běžte si pro koně. Ukážu vám vaše nové působiště. Dostanete sebou Toba Washingtona jako kuchaře. Za pět minut odjždíme.“

Když jeli kolem hotelu, zastavilo tam lehké dvojspřeží. Thor Castle již čekal na kozlíku. Jeho dcera vyšla z hotelu a posadila se vedle něho. Když projížděl kolem, pohlédl Timber Callagh na dívku.

Vrátila mu jeho pohled a on se domnívá, že v jejích očích rozeznal jakýsi zvláštní pátravý výraz.

Jezdci se vzdalovali. Linus Talwell jel rychleji. Je to muž, který své koně stále silně pohání.

Nechali město za sebou a brzy vyjeli z Poštovní ulice. Jeli míle a míle po úzkých cestách. Timber to tady zná a rychle si obnovuje vzpomínky z dětství.

Jedou přes kopce, křovím zarostlá údolí, přes potoky teď už skoro suché strže. Pak se před nimi znovu rozprostírají do šířky zvlněné širé louky. Všude jsou ale ostrůvky stromů, do široka se táhnou lesy a kolem je spousta křoví.

Jeli mnoho hodin na sever. Všude bylo vidět hovězí stáda. Potom jeli podél, jednoho většího potoka. Timber ví, že je to Warbow Creek, který protéká ve velkém oblouku krajem a má

tak tvar indiánského bojového luku, jak prozrazuje jeho jméno Warbow.

Přejeli přes další rozeklaný řetěz pahorků, lesem a křovinami a nakonec zastavili na okraji jedné široké sníženiny. Nedaleko od nich padá říčka Warbow do hlubin, vyplňuje velkou pánev pod vodopádem a odtéká údolím k západu. Na pozadí je mnoho kopců. Za nimi terén znovu klesá a je víc plochý a stále beze stromů.

Linus Talwell zarazil koně a ukázal pod sebe na údolí.

„To je louka u vodopádu. Zastavíme tady na hranici mezi územím Star Company a Castlova ranče. A teď vám z pověření šéfa řeknu co máte dělat.“ Pohodlněji se usadil v sedle a ušklíbl se na Timbera Callagha.

Potom znovu ukázal na širokou sníženinu pod sebe a prohlásil:

„Indiáni říkají, že budeme mít hodně suché léto. Tam dole je ale celý rok vody dost. Za měsíc nebo dva tam dole bude dvacet nebo třicet tisíc kusů dobytka, a bude-li léto zvlášť suché, jistě se jich tam shromáždí na padesát tisíc. Voda jezera tam dole je v tom případě dobytku důležitější než pastva. Práce budete mít spoustu. Do údolí u vodopádu se totiž nesmí dostat ani jeden neoznačovaný kus. Slyšeli jste? Ani jeden takový kus se nesmí dostat až tam dolů! Voda je bude přitahovat, a pokud se přes tuto hranici dostanou bez označování, tak jsou na louce patřící ke Castlovu ranči a k tomu tím i patří.... A budete dělat i jiné věci, přátelé, slyšíte? První dva nebo tři týdny budete pracovat tam dole a honit zatoulané kusy. Než nastane sucho a než vy budete tady nahore zastavovat táhnoucí stáda, abyste jim napřed vtiskli značku Star, budete tam dole honit jednotlivé volné kusy. Co o tom soudíte?“

„Jestli se ptáte jak se nám to líbí, tak teda vůbec ne!“ odsekl ostře Alamo. „To je přece krádež. Na cizí louce se nesmí značkovat volný dobytek. To se smí dělat jen na volné pastvině nebo když má kráva značku, kterou může člověk potom vypálit i teleti.“

„Pokud se vám ta práce nelíbí, tak můžete přece jet za Conoverem a vykázat to,“ zasyčel Linus Talwell. Odvedl koně kolem nich a odjel.

„Toho bych rád pořádně spráskal,“ zamručel Simson Lee a udeřil pěsti do výstupku sedla.

Potom si všiml, jak Timber Callagh a ostatní hledí na kuchaře, který jim byl určen.

Tob Washington – tak se ten chlapík jmenuje – se držel poněkud stranou od nich se svými oběma nákladními koňmi, na kterých měl naložen proviant a kuchyňské náčiní.

Tob Washington byl už starý, ohnutý, nízké postavy a se svrašťelou kůží. Měl živý pohled a dlouhý nos. Právě sundal klobouk a otřel si pot. Jeho lysina se leskla na slunci.

Potom pocítil upřený pohled pěti mužů a zašklebil se na ně.

„Snad mi to nebudete chtít věřit,“ řekl suše, „ale já pro vás jen vařím, nic víc! Vaše starosti nejsou moje starosti. Jenom vám budu vařit.... Kde si postavíme boudu?“

„Tam vzadu,“ řekl Timber Callagh a ukázal na skupinu stromů blízko potoka.

Bylo po poledni, když začali se stavbou své primitivní pastevecké chýše, ve které měli nacházet přístřeší zřejmě několik nejbližších týdnů nebo dokonce měsíců.

Když zapadalo slunce a nastávala noc, byli s tím hotovi.

U večere sotva pronesli slova. Jsou mužstvo samých mrzoutů. Nedůvěřují kuchaři; mají ho za špeha, který bude Linusu Talwellovi nebo Morrisu Conoverovi průběžně podávat zprávy co se tady děje a povídá.

Druhého dne dopoledne postavili dvě ohrady. Kolem poledne hnal kolem jeden jezdec pro ně asi dva tucty koní, zašklebil se na muže ze svého sedla a řekl:

„Pěkně pozdravuje Linus Talwell. . Nemáte šetřit koně. A dále řekl, že už na těch pozná, jestli sedíte hodně v sedle a čile honíte volný dobytek. Dobrý jezdec spotřebuje při takové práci denně asi čtyři nebo pět čerstvých zvířat, ne?“

Muž se zase zašklebil a odejel.

Pět přátel se na sebe podívalo. Vzadu v chýši si Tob

Washington postavil ochrannou stříšku a zřídil kamenný krb. Stále na tom ještě pracuje a zpívá si při tom nezvykle skuhravým hlasem:

„Byli to mladí, tvrdí spiklenci!
Nebyli zlí a přesto ztracenci!
Ah, matko, pět synů se ti narodilo!
Pročpak teď o ně přijdeš? Co to způsobilo ?
Otce nám rozdupalo zdivočelé stádo na útěku!
Jeden bratr se utopil v sudu plném rumu jen z úleku!
Náš Jimmy je na strom pověšený!
I Tom a Frank a Bob jsou ztracený!
Matko, proč byli vůbec zrozený?“

Chraplavý hlas ustal. Místo toho Tob Washington zavolal.

„Mám to hotové! Jídlo je hotové! Pojd'te a vezměte si! K jídlu, pánové!“

„Tento zatracený kozel mi pomalu ale jistě ničí nerv ve vykotlaném zubu,“ zavrčel Simson Lee a zamířil k té ochranné stříšce.

„Ty umývači nádobí,“ zasyčel a přidržel kuchaři prázdný plechový talíř. „Ty žaludeční podvodníku, už jsme zjistili, že vaříš velice mizerně. Ale nemysli si, že budeme pořád poslouchat tvoje naříkavé zpěvy. Když už musíš pořád něco krákorat, ty starej sýčku, tak nám zpívej aspoň něco veselého!“

„Na to je svět příliš špatný, aby takový stařec jako já si ještě mohl vesele prozpěvovat,“ opáčil Tob Washington, pleskl Simsonu Lee velkou naběračku tlustých fazolí do talíře a na to posadil pořádný řízek.

Když byli potom hotovi s jídlem, které spolykali mlčky, a když u ohrad sedlali koně a ještě jednou si zkoušeli lasa, tak právě tehdy, uslyšeli Toba Washingtona zase zanotovat:

„Bylo to pět mladých, statných, krásných, hochů!
Byli to mladí, tvrdí spiklenci!

Nebyli zlí a přesto ztracenci!“

„U všech čertů!“ zasupěl Simson Lee, vyhoupl se na koně a ujel. Ostatní zmizeli za ním. Jeli až na okraj údolí, potom po svahu dolů a napříč k jezeru. To objeli – bylo skoro dvě míle dlouhé a půl míle široké. Všude tady naráželi na dobytčí stáda. Některá stará zvířata měla vypálenou Castlovu značku, většina ale nebyla označkována.

Přejeli přes několik kopců, které se táhly napříč sníženinou, a byli tak už skoro pět mil daleko od tábora.

Náhle zazněl výstřel.

Byl to výstřel z ručnice.

Zapraštel druhý výstřel... a potom ještě jeden.

Potom zazněly slaběji slyšitelné výstřely z koltu, rychle za sebou.

Timber Callagh popohnal koně a vyjel s ním na kopec. Jednou se však krátce obrátil v sedle a vzkřikl:

„Alamo! Wyatte! Obratťe se napravo! Simsone! Kevine! Vy to objeďte zleva!“

Byl to zase jeden z těch rychlých a jasných rozkazů, na které měl Timber Callagh své přátele vytrénované jako věrné psy. Tak je provedl celou válkou.

Rozjeli se.

Jakmile Timber překročil pahorek, viděl pod sebou v úžlabině stát dva koně. Jeden muž ležel na zemi mezi keříky, a nedaleko od něj kdosi střílel z houštiny z koltu směrem k protějšímu hřebenu pahorků.

Z té strany se však odpověď na střelbu už neozývala.

Timber sjel dolů a rychle se přiblížil k oběma koním a k muži bez života. Objel oba nervózně tančící koně, kteří měli na sobě sedlo, lépe se podíval na nehybné tělo na zemi a za chvíli si uvědomil, že to musí být Thor Castle.

Zadržel koně a chladně pohlédl na dívku, která teď vystoupila z křoví s koltem připraveným vystřelit.

Nepoznal Maylene Castlovou hned, protože měla na sobě

kalhoty jako muž, modrou košili jako blůzu a černý klobouk stetson s plochým okrajem.

Při druhém pohledu ale poznala ona jeho.

Namířila na něj kolt a přistoupila blíž. Byla vztekem beze smyslu a v obličeji úplně bledá. Křičela ostrým hlasem:

„Vy darebáku! Vy zbabělá, odporná štěnice! Přece jen jste se sem vrátil, abyste mi zabil otce! Chtěl jste se pomstít! Ale k tomu jste neměl žádné právo! Váš otec byl vrah a zloděj dobytka a dostalo se mu tehdy po zásluze! Počíhal jste si tady na nás se svou bandou přepadající poštovní vozy a zastřelil mého otce ze sedla.... Timbere Callaghu, teď vás zabiju jako proklatého loupežného vlka! Teď vás sestřelím ze sedla! Vy vůdce banditů a vrahů! Za toto už od Morrisse Conovera zapláceno nedostanete! Splatím vám to sama!“

Jak tak mluvila, přiváděla se do stále divočejšího vzrušení a vztekem a bolestí byla jako beze smyslů.

A jakmile Timber Callagh na svém koni učinil překvapivý pohyb, protože teprve teď pochopil, že ho má za vraha svého otce, stiskla kohoutek.

Jenže předtím už vypálila všechny náboje. Spoušť revolveru dopadla na prázdnou nábojnici. S výkřikem zbraň zahodila a přiskočila k bezduchému tělu svého otce. Blízko něho ležel v trávě rančerův kolt. Sehnula se, aby sáhla po zbrani. To už ale Timber seskočil s koně a několika rychlými kroky se dostal k ní.

Vyrval jí zbraň a ucítil, jak se mu její nehty zaryly do tváře. Bojovala jako divoké zvíře. Sotva se mu podařilo ji spoutat.

Potom ji ale pevně sevřel do náruče a přitiskl k sobě, takže se nemohla vůbec hnout. Plivla mu do obličeje. Pak znehybněla a zírala mu do očí. Těžce oddychovala a Timber cítil na tváři hořkost jejího dechu.

„Nu, tak to by snad stačilo,“ zasyčel rozčileně a pustil ji, protože viděl, že její divoký vztek, zrozený ze zoufalství, už pominul. Zoufalost, bolest a tíseň v ní však ještě byly dál. Teď se už ale zase ovládala. Ustoupila několik kroků a podívala se na něj, jako kdyby měla před sebou zlé zvíře.

Timber se otočil, přistoupil k rančerovu nehybnému tělu, poklekl a ohledával jej. Ano, Thor Castle je mrtev. Timber Callagh se zase vztyčil. Dívka řekla chvějícím se a zajímavým hlasem:

„Jak se teď cítíte, Callaghu... teď, když se vám pomsta podařila?“

Podíval se na ni trpce, ale svou nevinu neobhajoval. Věděl, že jeho slova by byla zbytečná. Aby mohl tuto zoufalou dívku přesvědčit, musel by přinést důkazy. Zvedl hlavu a naslouchal. Někde za prvním kopcem pronásledují jeho čtyři přátelé vraha, který je na útěku. Moc se spoléhá na to, že jej chytí. Nepocítil v sobě žádné zadostiučinění z toho, že je Thor Castle mrtev. Jen je v něm soucit s tímto děvčetem.

„Poštvu na vás šerifa a všechny slušné lidi této země,“ řekla dívka rezavě. „Vypíšu cenu na vaši hlavu. Já...“

„Dobrá,“ klidně ji přerušil, „no jo, tak jsem tehdy taky cítil, když byl můj otec zabit bandou zloduchů, kterou vedl váš otec. Takové myšlenky jsem tenkrát měl i já. Ale tehdy tady ještě nebyl šerif, a já jsem neměl peníze, abych vypsál cenu na hlavu. Ani moje matka neměla na takovou prémii peníze. Byl jsem teprve chlapec. A matka brzy nato těžce onemocněla.“

Dívce se oči rozšířily. Přitiskla si hřbet ruky k ústům, jakoby chtěla zadržet výkřik.

Timber si nachystal kouření, ukroutil si cigaretu a zapálil. Musel nějak bojovat proti tomu zmatku, který v něm vyvolával nešvár protichůdných pocitů.

Dívka spěšně přistoupila k mrtvému, poklekla u něj a dala se do pláče. Timberovi se zachtělo ji utěšovat, chtělo se mu jí říct něco, co je milé, ale musel se obávat, že na něj znovu plivne a že mu dá pocítit, jak jím hluboce pohrdá.

A tak poodešel stranou a posadil se na povalený strom. Čekal a naslouchal. Maylene Castlová už neplakala nahlas. Náhle se zvedla a ovládajíc se, zeptala se ostrým tónem:

„Co tu ještě chcete?“

„Moji čtyři přátelé pronásledují vraha,“ řekl klidně. „Asi ho chytí a vrátí se s ním. Střílel tam z toho hřebene pahorků, ne ?“

Nu, a tam nahoře budou i stopy. A byla to puška buvolice, na střelení bizonů, ze které ten chlapík vystřelil. Ten výstřel, co bylo slyšet, je právě z takové pušky. Ale vy možná zbraním moc nerozumíte, slečno.“

Ukroutil si další cigaretu.

Uběhla chvilka. Dívka odešla ke koním a přinesla odtud příkrývku.

„Smím vám pomoci?“ zeptal se Timber, i když počítal s odmítavou odpovědí.

Nedostal odpověď vůbec žádnou.

Místo toho uslyšel dusot kopyt, který se blížil.

Nějaký jezdec se pohyboval po Timberově stopě přes kopec.

A tímto jezdcem byl městský šerif.

Přijížděl pomalu a obezřetně. Zastavoval koně, držel pravici na rukojeti koltu a nejprve zíral na tělo bez života pod příkrývkou, pak na dívku a konečně na Timbera Callagha.

Potom se zeptal pronikavým hlasem: „Co to má znamenat?“

„Zabili mi otce,“ řekla dívka a ukázala k protějšímu pahorku. „Z tohoto hřebenu vrah střílel! A dokud mi nedokážou opak, mám za vrahy Timbera Callagha a jeho společníky. Timber Callagh se chtěl mstít za to, co se udalo před patnácti lety. Ale možná pracuje on a jeho druhové i v této věci pro nějakého svého zaměstnavatele, který by rád získal tento kus louky.“

Šerif potřásl hlavou. Vypadal dost odhodlaně a nebezpečně, ale to možná byl jen takový dojem. Nebyl starší než Timber, a byl zřetelně podobný dvěma slavným vzorům, a sice Williamu Cody, řečenému „Buffalo Bill“, a Jamesu B. Hickockovi, kterému se říká „Divoký Bill“.

Stejně jako tito dva slavní mužové nosil velmi dlouhé vlasy, měl zakroucené kníry a jeho oblek byl z kůže a měl trásně.

Řekl! „Lady, nevyslovujte nikdy podezření, dokud nemáte důkazy. Mr. Morris Conover je ctihodný muž. Ano, chtěl tuto louku získat pro Společnost. Jak se ale můžete proto domnívat, že dal pár hochům příkaz ...?“

Přerušil svá slova, vrhl upřený pohled na Timbera Callagha

a zkoumal cestu k onomu hřebenu, ze kterého vrah střílel.

„Vyjedu nahoru na koni a prohlédnu si stopy,“ řekl skoro jen sám k sobě. „Jak to, že jste ostatně tady, Callaghu?“

„Jak to, že jste zde šerife vy?“

Jack Keene – tak se šerif jmenoval – neodpověděl. Stiskl rty, pár vteřin bezvýrazně pohlížel do Timberovy tváře a chtěl pak vyjet po svahu.

Než se ale jeho kůň mohl rozjet, řekl Timber klidně:

„Zůstanete tady, šerife!“

„Hej!“ zvolal tento, „Hej, příteli, co má znamenat tohle?“

„Zůstanete tady a počkáte. Možná totiž brzy zažijete malé překvapení. Na stopy tam nahoře se potom podíváme všichni společně.“

„Já jsem šerif,“ protestoval Jack Keene pomalými slovy, „a i když si velmi vážím pana Conovera a k jeho lidem chovám jistou blahovolnost, tak si přece nenechám přikazovat od nějakého sem přivandrovalého toulavého jezdce. Příteli, byl bych vás a vaše čtyři druhy hned z tohoto kraje vyhnal, kdybyste náhodou nebyli dostali práci od Morrise Conovera. Jen se tak kamaráde nenaparuj.“

Chtěl zase odjet, ale tu vytáhl Timber Callagh svůj kolt.

I když na to byl šerif asi připraven, byl zaskočen, protože Timber tasil tak hbitě a hladce jako nějaký slavný pistolník. Šerif dostal svůj revolver pravou rukou jen do poloviny z pouzdra a ustrnul.

„Zůstanete tady, vy napodobenino Buffalo Billa,“ procedil Timber suše mezi zuby.

A než bylo možno vyměnit další slova, bylo znovu slyšet slabý dusot kopyt, který byl pak stále hlasitější. Bylo to několik jezdců. Brzy se vynoří mezi dvěma kopci a přijedou sem.

Timber Callagh se pomalu nadechl, protože to přijížděli jeho čtyři přátelé.

A měli u sebe zajatce, chlapíka malé postavy, ale se širokými rameny, který seděl v sedle jako Indián. Když se dost přiblížili, poznal Timber, že zajatec je míšenec, i když byl oblečen jako kovboj.

Slyšel i jak šerif mocně oddychuje.

Wyatt Stone dojel k čekajícím jako první. Smekl před dívkou, pohlédl na nehybnou postavu pod příkrývkou a kritickým pohledem poctil šerifa.

Potom kývl na Timbera a pronesl táhle:

„Podařilo se nám jej vysлідit, protože když změnil směr, vběhl do náruči Simsonovi a Kevinovi. Má svoji buvolici ještě stále u sebe.“

Dívka ze sebe vydala tichý výkřik.

Všechny oči se upřely na velkou pušku na bizony, která vězela v pouzdru míšencova sedla. Chlapík seděl stlačený v tom sedle. Jeho šikmé oči potměšile blýskaly. Jeho široká ústa s tvrdými rty byla pevně sevřena, takže připomínala jizvu po řezu nožem. Ruce měl v kotnících připevněny na sedlový výstupek. Hrud' mu svírala smyčka lasa, jehož konec měl přivázán na svém sedlovém výstupku Simson Lee.

Zřejmě s koněm spadl – je to vidět jak na zvířeti, tak na mužově oděvu.

„Dej na něj, Simsone, dobrý pozor,“ řekl Timber a odešel ke svému koni. Vyšvihl se do sedla a kývl na dívku.

„Pojďte, slečno. A vy taky, šerife! Teď se podíváme na stopy tam nahoře.“

Dívka se vyhoupla na svého malého koníka. Provedla to svižně a s lehkostí a elegancí se pak usadila v sedle.

Potom všichni vyjeli nahoru po svahu a našli to místo. Timber upozornil na prázdné patronové nábojnice. Přijel k zajatci, vyňal z pouzdra jeho sedla pušku buvolici a vytáhl míšencovi z kapsy patronu. Nabil zbraň, vystřelil z ní a vyjmul nábojnici. Hodil ji na zem k ostatním a řekl důrazně:

„Prosím, šerife! Porovnejte tyto nábojnice!“

Šerif nepozorovaně zaváhal a upřel na zajatce temný pohled. Ten rozevřel svoje úzké oční štěrby o trochu víc a mlčky opětoval upřený pohled šerifův.

Potom ze sedla seskočil Jack Keene. Vyzkoušel nábojnice a zabručel pak skoro s nechutí:

„Jistě, pocházejí všechny tam z té pušky. Místo dopadu

jehly na nábojnici vypadá u všech stejně.“

Timber kývnul hlavou. Ještě ale nebyl spokojen. Sjel teď ze svahu dolů. Ostatní jeli za ním. Přijeli k jednomu místu na úpatí pahorku, kde mezi několika stromy rostly keře. Na suché a písčité zemi našli otisky kopyt i stopy nohou. Timber sesedl, přikročil k zajatcovu koni a jedním šklubnutím stáhl tomu muži z nohy pravou botu. Po chvilce hledání našel na zemi jasný otisk. Byl velmi hluboký, protože vrah utíkal s kopce dolů velmi rychle a tady jedním odrazem skočil do sedla. Měl velmi naspěch. Proto je jeho bota otištěna tak hluboko a jasně.

Timber vložil botu do otisku v zemi.

„To by tedy bylo,“ řekl drsně a pohlédl na šerifa. „Potřebujete ještě další důkazy?“

„Ne,“ mručel šerif a protřel si oči. Jeho hnědé oči náhle nabyly velmi neklidný a nervózní výraz. Vypadal jako člověk, kterého vnitřně svírá velká tíseň.

Timber Callagh sebou lehce trhl, když za sebou uslyšel dívku promluvit:

„Odpusťte mi, Timbere Callaghu! Odpusťte mi, prosím.“

Obrátil se a vzhlédl nahoru k ní. Seděla v sedle bledá a vzpřímená jako svíčka. V očích měla hlubokou lítost. Styděla se, ale dávala to na sobě znát bez ostychu.

„Jistě,“ řekl jí. „Byla jste trochu vyvedená z míry. A kdo by na vašem místě nebyl. To je v pořádku.“

Šerif si odkašlal, kývl nahoru na dívku a chraptivě pronesl:

„Slečno, prosím! Jeďte znovu za ten kopec. Musíme si tady mezi sebou ještě něco vyřídit.“

„Cože?“ zeptala se klidně a pevným hlasem, a všichni muži se podivili, jak se umí opanovat.

Šerif trhl rameny. Ukázal na jednu větev stromu a potom řekl:

„Můžeme ho pověsit hned tady. V této zemi nejsou žádní soudci. A když já chytну vraha, pak...“

„Ne,“ ozval se ostře Timber Callagh.

Potom se obrátil na zajatce. „Jak se jmenuješ?“

„Jsem Blue-Joe, Modrý Joe,“ řekl hrdelním hlasem a

podíval se na šerifa. „Všichni mě znají.“

„A proč jsi zabil Thora Castla?“

Široká ústa míšencova se otevřela. Potom se zajatec ušklíbl.

„Jen se mě neptejte,“ řekl zase tak hrdelně, „nechtě mě raději jet dál. Nebude to pro vás dobré, když se to dozvíte.“

Timber Callagh něco zabručel. Přistoupil k zajatcovu koni, zvedl ruku a prohledal mužovi kapsy. Našel váček, ve kterém bylo padesát dolarů.

Hodil ten váček k šerifovi.

„To je odměna za vraždu, šerife. Přemýšlejte, prosím, kdo v tomto kraji má k dispozici tolik peněz na hotovosti, že může vrahovi zaplatit padesát dolarů jako závdavek.... Ne, tohoto muže nepověsíme. Dejte ho, šerife, za mříže. Tím ten, kdo mu dával příkazy, trochu znervózní. Vyžádejte si z hlavního města soudce pro zvláštní případy.“

„Callaghu, vy mi pořád dáváte příkazy,“ namítal šerif. „Kdo k čertu vlastně jste, že mi pořád přikazujete? Budete-li v tom pokračovat, dostanete se do největšího maléru svého života.“

Chvilí bylo ticho.

Potom řekl Alamo Scott nazlobeně:

„Hoši, tento povedený Buffalo Bill je teda číslo, nemyslíte? Mně to pořád připadá, jako kdyby ...“

Timber jej přerušil krátkým pohybem ruky a řekl stručně: „Jedeme do Quinn City.“

A tak se i stalo. Vzali tělo mrtvého, položili je napříč přes jeho vlastního koně, a nastoupili cestu do města.

Šerif jel v čele, za ním Timber a dívka. Čtyři Timberovi přátelé se zajatcem a s mrtvým průvod uzavírali.

Když ujeli několik mil, upřela dívka pohled na Timbera a rekla:

„Vydáváte se do velkého nebezpečí, Callaghu, jestli za tím vězí Morris Conover. Platí vás a živí vás. Můj otec mu velice překážel, protože to byl stále on, kdo podněcoval sousedy a přátele k odporu proti Společnosti. Morris Conover chtěl získat i důležitou louku u vodopádu. Tam k jezeru se v době sucha stahují desetitisíce kusů dobytka. Kdo má v držení tu

louku u vodopádu, může klidně značkovat spoustu volných kusů. ... Kdo jiný by tedy mohl být tím, co dal příkaz k této vraždě, než Conover? Timberere, jestli se za touto vraždou

skutečně skrývá Morris Conover, pak jste ve velkém nebezpečí, spolu se svými přáteli, pokud budete postupovat proti jeho představám. Propustí vás a přinejmenším dá vyhnat ze země.“

„To je možné,“ poznamenal vysoký tmavovlasý muž a pohnul se poněkud neklidně v sedle. Pohleděl přes rameno na své přátele.

Hleděl ale do tváří klidných a připravených. Alamo Scott mu přitakával, zcela uklidněný. Wyatt Stone přikyvoval. Kevin Boydlane a Simson Lee se šklebili svým drsným, mrzutým způsobem.

A on, Timber Callagh, ví, že udělají všechno, co bude on považovat za správné. Budou jej následovat ať už pojede kteroukoliv cestou.

Podíval se na dívku a zabručel téměř sladce:

„May, May Castlová, váš otec byl tvrdý chlapík a já jsem měl všechny důvody jej nemít rád. Ale teď je mrtev. Chytili jsme vraha, za kterým stojí ten, kdo k tomu dal příkaz. Snad je jím Morris Conover, snad. Snad o všem ví i šerif a nebyl po ruce jen tak náhodně. Snad měl šerif vraha hned vyřídit, tak, jakoby se tam ocitl náhodou a hned zasáhl. Možná ale viděl přijíždět mé přátele a mne a nemohl si počínat tak, jak měl a chtěl... Možná.... Nuže, ať už je to jak chce! Stali se z nás už málem banditi, z mých přátel a ze mne. Ale proto ještě rozhodně nechráníme zákeřné vrahy. Byli jsme velmi zoufalí, a mé přátele už nebylo možno udržet. Ale teď se s nimi chci přesto vydat zase čistou cestou. Děláme to, co dělat musíme a co nám káže naše svědomí. Takového šerifa nemohu vystát, který nosí hvězdu, odznak svého postavení, a přitom ...“

Skončil, jakoby už skoro všechno řekl, co bylo ještě nejasné a co se zatím nedalo dokázat.

Změnil téma hovoru, podíval se na dívku a zeptal se:

„Co teď budete dělat, May? Byl jsem tak dlouho pryč. Jste teď sama, nebo je vás ve vaší rodině víc?“

„Moje matka a jedna z mých starších sester, která je vdova a má tříletého chlapce – ty ještě bydlíš na ranči. Bratři mi zůstali ve válce. Jen můj nejstarší bratr byl tehdy, jak víte ...“

Polekaně se zarazila.

„Váš nejstarší bratr byl tehdy na pastvině zabit zlodějem dobytka,“ řekl však muž důrazně. „Ale můj otec to neudělal. Když umíral, přísahal to mé matce. Můj otec nekradl dobytek a taky nebyl vrah. Slyšel jsem však, že váš bratr, May, ještě žil, když jej našel jeden z jezdců Thora Castla. Tomuto jezdcovi údajně váš bratr ještě řekl, komu vděčí za to smrtelné zranění. Nuže, já jsem byl tehdy příliš malý, ale dnes bych rád věděl, kdo byl ten kovboj, který vašeho bratra našel umírajícího.“

„To byl Linus Talwell,“ zašeptala dívka. „Vím to od své starší sestry. Talwell mého bratra našel a hlásil pak mému otci, že bratr ještě uvedl jméno svého vraha.“

Timber Callagh si pomalu oddechl. Hlavou mu táhlo mnoho myšlenek.

„Tak to byl Linus Talwell,“ opakoval pro sebe. A potom se najednou zeptal:

„A proč je teď Linus Talwell ve službách Morrisa Conovera?“

„To nevím, Timbere. I já jsem se vrátila domů teprve po mnoha letech. Ale moje matka nebo sestra to budou jistě vědět. ... Já ... já musím tady odbočit, protože chci jet na ranč. Ještě nevím, jak tam tu zprávu ...“

Hlas jí uvázl v hrdle. Otočila hlavu na stranu. Timber pochopil, že teď má tváře zase zrosené slzami. Pozoruje dívku a vidí na ní, jak se vnitřně chvěje.

„Přijedeme zítra do města na pohřeb,“ říká přidušeným hlasem a s odvrácenou tváří. „Řekněte, prosím, pohřebnímu zřízenci, že zítra dvě hodiny po západu slunce tatínka budeme...“

Hlas jí znovu selhal. Odejela a zamířila ke Castlovu ranči.

Díval se za ní. Věděl, že jí nemůže pomoci. Sama se musí vyrovnat s tímto hořem.

Timber začíná myslet zase na jiné věci – na Linuse Talwella,

Morrisse Conovera, šerifa, na zdejší kraj, na stáda dobytka, co ještě nemají vypálenou značku, na město a na sebe a své společníky.

A neví, jak se to bude všechno dále odvíjet.

Všechno je ještě velmi nejasné.

Jen jedno ví: Postará se o to, aby jeho přátelé i on sám už nadále jezdili jen po čistých cestách a nebyli už mužstvem ztracenců, které jednoho dne přivede jeho cesta do ztracení.

*

O několik mil dál přijeli na poštovní silnici a pokračovali po ní.

Když měli před sebou do Quinn City už jen tři míle, vyjelo jim několik mužů naproti. Vedli je Morris C. Conover a Linus Talwell. Za těmito dvěma muži jela smečka otrhaných potulných jezdců. Jistě byli tito hoši najmutí do práce před pár hodinami a mají teď být zasvěceni do toho, co bude jejich úkolem.

Conover se postavil se svým koněm napříč, aby tak uzavřel silnici. Jeho předák a ostatní čekali za ním. Timber Callagh jel vedle šerifa a slyšel zhurta položenou otázku Morrisse C. Conovera:

„Co to má znamenat ? Proč jste spoutali Modrého Joea na jeho koni?“

Podivně se přitom díval na šerifa. I Timber se díval na šerifa, a viděl zřetelně, jak se ten muž uvnitř kroutil a byl plný neklidu.

Potom šerif řekl: „Tady v té příkrývce ... to je Thor Castle. Modrý Joe jej ze zálohy zastřelil... A tito vaši lidé, Morrisi“ – jeho hlas nabyl zlovolného a zuřivého odstínu – „tito vaši lidé, a zvláště ten znamenitý Timber Callagh, se přičinili a vraha chytli a předvedli. Jen jsem přihlížel jejich skvělému výkonu a obdivoval je. Jo, Timberu Callaghovi velmi záleželo na tom, aby byl vrah toho muže předveden, toho, co tehdy před

patnácti lety, jak jsem slyšel, poslal jeho vlastního otce do pekla. Jo, Morrisi, tak znamenité mužstvo jste si najal.“

Šerif s úlevou domluvil.

Morris Conover teď pohlédl na Timbera. Podíval se na něj tvrdým a krutým pohledem a vztekle zavrčel:

„Platím vás za to, že značkujete dobytek pro Společnost, a ne za předvádění vrahů. Vy zatracení pitomci, kdo vám řekl, že máte dělat něco jiného, než vypalovat značky na dobytek?“

Vztekle zíral na Timbera Callagha.

Timber ale zůstal chladnokrevný a klidný.

„Byla spáchána vražda,“ řekl.

„Jistě, i tvůj otec byl tehdy zastřelen. Jestli se nemýlím, tak se o to postaral Thor Castle, za pomoci nějakého vykonavatele. Staral se tehdy někdo o to, aby vrah nebo vrahové byli předvedeni? Hej, Callaghu, tvůj otec by byl...“

„Co když se mi celá ta věc teď jeví trochu jinak?“ přerušil jej Timber ostře. „Snad tehdy Thor Castle jednal zcela přesvědčen o tom, že je v právu. Snad jej tehdy ten prokletý bastard, na kterého se spolehl, jednoduše obelhal a jmenoval mu jako vraha nesprávnou osobu. Snad na tom nemá Thor Castle žádnou vinu, protože tu byl jeden z čubky syn, který lhal.“

Při těchto tvrdých slovech pohlédl Timber Callagh na Linuse Talwella. Všiml si, jak sebou. Conoverův předák nepozorovaně trhl, nejprve trochu zbledl v obličeji a potom zčervenál.

Ale potom se Linus Talwell mlčky ušklíbl, vrhl na Timbera zlý a studený pohled a všechno ostatní ponechal šéfovi.

„Hned se vrátíte do svého tábora na pastvině a pekelně rychle se pustíte do práce,“ řekl zostra Morris Conover. „Do této věci tady vám vůbec nic není. To se týká jedině šerifa!“

Ale znovu zavrtěl Timber umíněně hlavou.

„Vražda se týká trochu každého. Vedeme vězně do vězení. Potom šerif o tom sepíše protokol a my všichni jej doplníme svou svědeckou výpovědí. Zítra se zase pustíme do práce.“

Tvář Morrisa Conovera se zkřivila vztekem. Ten jindy tak chladný a ovládající se muž byl zlostí bez sebe.

Jeho ruka klesla a dotkla se rukojeti koltu.

Tentýž pohyb udělal Timber Callagh.

Ve vzduchu bylo napětí z nadcházejícího výbuchu.

Pak ale snad Morris Conover pochopil, že ve svém vzteku zašel příliš daleko a že jej jeho nezvyklé chování staví do velmi pochybného světla.

„Tak dobrá,“ řekl. „Můžete, Callaghu, šerifa doprovodit. Ale ostatní se vrátí ke své práci. To je moje poslední slovo. Jinak jste propuštěni a já se postarám o to, abyste se dostali do pěkné šlamastiky.“

Timber otočil hlavu a pohlédl na své přátele.

Alamo Scott si ze sedla odplivl.

Simson a Kevin se ušklíbli.

Wyatt Stone ale řekl zamyšleně: „Time, jestli ho už máš dost, tak mu klidně řekni, ať táhne k čertu. Nám je to jedno.“

„All right! Jeďte zpátky do tábora. Já pojedu se šerifem do města sám.“

Otočil svého koně, popojel dozadu a vzal od Kevina do ruky otěže toho koně, přes kterého bylo napříč položeno mrtvé tělo rančera, zamotané do příkrývky.

Pak objel Morrise Conovera, který stále překážel v jízdě po silnici. Následoval šerif se zajatcem. Když objížděl Conovera i ten, vyměnil si s ním výmluvný pohled.

Čtyři přátelé Timbera Callagha odjížděli opačným směrem.

Morris Conover a jeho doprovod však ještě chvíli stáli na silnici.

Potom Conover pronesl tvrdým hlasem:

„Linusi, zaveď tyto jezdce do tábora a řekni jim, kde mají zítra začít se sháněním dobytka. A pak se hned vrať. My si ještě dnes v noci musíme podat toho pyšného hrdinu Timbera Callagha.“

Po těchto slovech Conover svého koně otočil a pomalu odjížděl zpět k městu. Nijak se nesnažil dohnat šerifa a Timbera Callagha.

Slunce již zapadlo, když Timber s šerifem zastavili před soudní budovou.

Ze všech stran se tam scházeli lidé, protože ještě nebyla tma natolik, aby si město nevšimlo toho mrtvého zabaleného do přikrývky a spoutaného zajatce.

V tomto městě bylo ihned zcela jasno, kdo ten mrtvý je, protože v Quinn City zná každý velkého valacha Thora Castla, který je sice už hodně starý, ale skoro pořád vozí svého pána.

Lékař a ohledávač mrtvol vystoupili z hromadícího se davu.

Šerif řekl nevlídně, tak, aby to lidé slyšeli:

„To je Thor Castle. Je po něm. A tady ten je jeho vrah!“

Po těchto slovech uvolnil zajatcova pouta a zavedl jej do vězení.

Starý okresní šerif Rick Monty zase vyšel, přistoupil k Timberovi a zůstal vedle něj beze slova stát. Oba přihlíželi, jak několik mužů pod vedením lékaře snímá nebožtíka s koně a odnáší ho. Dav se rozešel. Ve městě rančeři nejsou. Všechno to byli jen lidé z města, kupci a řemeslníci.

A zase si Timber Callagh mimovolně vzpomněl na šneky, kteří se stáhnou do sebe a o nic se nestarají.

Bezděčně si odplivl. Starý šerif k němu vzhlédl, konečky prstů se dotkl jeho paže a zeptal se úlisně:

„Chytil vraha Jack Keene?“

„Ne, chytili ho moji přátelé. Jack Keene si jen prohlédl stopy, do kterých jsme mu my do určité míry zabořili nos,“ odpověděl Timber suše. „A já jsem s ním přijel do města,“ dodal, „protože chci podepsat protokol jako svědek.“

Šerif jej odměnil novým zkoumavým pohledem. Sokolí oči starousedlíka zřetelně prozrazovaly mírné překvapení. Nakonec šerif utrousil poznámku:

„Máte hodně odvahy, mladíku.“ A potom vstoupil do kanceláře, která patří těm, kdo v tomto městě bdí nad pořádkem.

Timber si vzal koně a vedl jej za sebou. Šel s ním do stáje. Cestou potkal jednoho jezdce, který právě velmi pomalu přijížděl, zcela osamělý.

Tímto jezdcem byl Morris Conover. Zhlédl s koně na Timbera, jak jel pomalu kolem něj. Neřekl ale nic. Timber

nebyl hovorný o nic víc.

Cítil skoro bytostně ten náraz neviditelné vlny zloby, výhrůžek a odhodlání, vycházející z Morrisse Conovera.

Když se Timber postaral ve stáji o svého koně, ještě si znovu všechno promyslel. Přicházel stále zřetelněji k poznání, že už dlouho nebude figurovat na platební listině Morrisse Conovera.

Asi hodinu před půlnocí bylo všechno vyřízeno. Timber se postaral o svého koně, umyl se u studny vedle stáje a zašel do hospody na večeři.

Byl mezitím u šerifa. Přesně si tam pročetl jeho protokol. Všechno důležité v něm šerif uváděl. Timber se jako svědek podepsal.

A teď už zase dlouho stojí ve tmě zastřešeného chodníku z dřevěných latí. Přitom pozoruje hlavní ulici s náměstím. Vidí i na městskou kancelář společnosti Star. Za spuštěnými roletami tam prokmitalo světlo.

Město se ukládalo ke spánku. Další a další světla v domech zhasínala.

Vzadu na druhé straně ulice se pohybuje nějaký muž. Když se dostane do paprsku světla saloonu Brazos, jediného osvětleného místa tady, Timber jej poznává. Je to starý šerif Rock Monty. Je na obchůzce, zašel do saloonu a krátce nato se vrátil se zapáleným doutníkem. Brzy zmizel kdesi ve tmě.

Timber se konečně odlepil od zdi domu a zašel do kanceláře Společnosti. Otevřel dveře a vstoupil.

Morris Conover spíše ležel než seděl ve své pohodlné židli, s nohama položenýma na psací stůl. Kouřil doutník a v pravé ruce držel ještě z poloviny naplněnou sklenici whisky.

Překvapeně pohlédl na Timbera a klidně se zeptal:

„Tak ty jsi ještě stále ve městě? Callaghu, jestli zítra ráno při slunce východu nebudeš u svých lidí a nezačneš pracovat, tak vás vyženu a pošlu všechny k čertu ... nebo ...“ přerušil svá slova, studeně se ušklíbl, a dodal viditelně rozzlobený, „ ... nebo vás napřed dám všechny zavřít kvůli přepadu poštovního vozu.“

Pomalou se zvedl, odložil sklenici a přistoupil k Timberovi.

Znovu zatáhl a vypustil kouř doutníku Timberovi do tváře. V Timberovi se všechno vzbouřilo. Chvíli na svého protivníka hleděl beze slov.

Potom ale řekl velmi promyšleně a klidně:

„Velmi ses v nás přepočítal, Conovere. Ano, zastavili jsme poštovní kočár a chtěli jsme někomu sebrat pár dolarů. Krátce předtím jsme měli jeden zdrcující zážitek, a moji přátelé byli už hořkostí úplně beze smyslů. Už jsem je neovládal a nejraději by byli začli válku s celým světem. ... Přesto jsou to ale dobří hoši. Špatně jsi nás odhadl, Conovere. My nejsme lidi bez svědomí. Tu práci, kterou jsi nám dal, si můžeš strčit za klobouk. Už pro tebe nebudeme pracovat. Nebudeme dále přijímat práci od toho, kdo vydal příkaz k vraždě. Tady jsme skončili!“

Obrátil se ke dveřím, aby odešel, ale teď zasáhl velmi rychle Morris Conover.

Levicí popadl Timbera za rameno a trhl s ním, až se Timber otočil. Současně zasáhla Conoverova těžká pravice. Timber dostal úder pod pás.

Zasténal bolestí a chtěl se na protivníka vrhnout, ale nebyl dost rychlý. Conover uhnul a nasadil úder spodním hákem, do kterého Timber právě vběhl. Ah, Conover je opravdu nebezpečný a docela se ve rvačce vyzná. Je to skutečně ten správný muž pro své zaměstnavatele z Východu, kteří si tady chtějí vybudovat dobytkařské království.

Timber Callagh zavrával a padal dozadu, vedle dveří narazil na stěnu, zase se odrazil a vrhl se proti útočícímu Conoverovi.

Timber zachytil jednu, dvě, tři rány, které ale nebyly přesně umístěné, protože se po zásahu skrčil a začal pohupovat. Potom sám plnou silou Conovera zasáhl, znovu se rozehnal a levicí mu dal pořádnou ránu do žaludku.

Conover se před psacím stolem otočil, rozehnal se k protiúderu, kterým však správně nezasáhl, a tím ztratil rovnováhu.

Kletby a bolestné výkřiky doprovázely jejich další zápas.

Brzy byli oba velmi vyčerpaní, protože jej vedli od začátku s plným nasazením.

Conover dostal Timbera do kouta a zasypával jej údery, co mu stačily síly. Ale v divokém výpadu, po tom, co znovu popadl dech, jej Timber odrazil od sebe a potom vyčerpaný a oslabený odvrávorál stranou. Conover těžce oddychoval a učinil totéž.

V té chvíli se otevřely dveře z ulice a dovnitř vklouzl muž s namířeným koltem.

Byl to Linus Talwell, který se vrátil do města, když předtím zavedl nové lidi na místo, na kterém se měli usadit, aby i oni sháněli a značkovali volný dobytek.

Linus Talwell zaskučel vztekem a odložil kolt.

Conover vydechl úlevou:

„Do toho, Talwelli! Dámě mu teď co proto, aby se přestal naparovat! Je to tvrdší chlapík, než jsem čekal!“

Timber zvedl židli a hodil ji po Conoverovi, který neuskočil dost rychle a šel i se židlí k zemi. Potom se Timber se supěním vrávoravě otočil a přivítal útočícího Linuse Talwella zdrcujícím úderem do obličeje. Tím byl předák, jistý si už vítězstvím, ve svém výpadu zadržen. Dostal ještě několik ran, do kterých Timber dal co mohl ze svých ochabujících sil.

Talwell zaskučel, ustupoval před Timberovými údery a vrhl se potom proti Timberovi znovu se skloněnou hlavou.

Timber udeřil oběma pěstmi do jeho šíje, ale to už tu zase stál Conover hotov pokračovat v boji.

„Teď to teprve začne!“ zasupěl Conover divoce.

To už neměl Timber proti těmto dvěma těžkým váhám žádnou naději.

*

Když Timber procitl, byl už den. Ležel na tvrdé pryčně vězeňské cely.

Podle slunečních paprsků, vnikajících dovnitř malým

zamřížovaným oknem, poznal, že slunce se již nachází vysoko na obloze.

Po chvíli se na tvrdých prknech vztyčil a hleděl na tyče mříží své klece.

Mezi cely přišel nějaký muž a zastavil se blízko té, ve které byl uvězněn Timber.

Je to starý šerif Rick Monty. V jeho pohledu čte Timber výraz politování. Rick Monty řekl mírným hlasem:

„Tak, můj hochu, jak se vám vede?“

„Špatně,“ zaskuhral Timber a opatrně se dotkl svých rozbitých rtů. Objevila se krev, a to způsobilo, že v něm znovu vzkypěla divoká zlost.

„Proč tady sedím?“ zeptal se okresního šerifa. Hněv dodal jeho hlasu tíseň i chraptivost.

„Zavřel vás městský šerif, ne já,“ odpověděl okresní šerif.

„Já jsem v tomto městě jen jakýsi dozorce nad nočním klidem.“

Pak šel k sousední cele a zeptal se tam: „Tak co, Blue-Joe, jak se vede tobě?“

„Mně se vede dobře!“ odpověděl hrdelní hlas míšence. Timber jej mohl pozorovat přes mříže. Blue-Joe ležel na své pryčně, nohu přes nohu, a okusoval sirku.

Starý šerif přistoupil znovu k cele Timbera Callagha a poznamenal s povzdechem: „Moc chápavý tedy nejste, chlapče!“

„Ne, já jsem hlupák,“ vyjádřil Timber svoje přesvědčení a zachytil šerifovo příkývnutí, vyjadřující politování.

„Proč jste mě zavřeli?“ zeptal se, i když si na to mohl dát odpověď sám.

„Protože jste přepadl poštovní kočár,“ odpověděl šerif. „Conover s Talwellem vám napráskali a vyhodili na ulici. Tam jste chvíli ležel, až jsem tudy šel kolem. Zabýval jsem se právě vámi, když Conover a Talwell zase vyšli ven. Odnесли vás do vězení a vyprávěli městskému šerifovi jednu historii. Dnes brzy ráno tudy ten poštovní kočár projížděl. Vozka i se svým průvodcem byli pozváni do kanceláře a Conover jim řekl, aby

povyprávěli, kdo ...“

„No dobrá,“ přerušil jej Timber unaveně. „To mě taky mohlo napadnout. A kde je Conover s Talwellem teď?“

„Nejprve byli na pohřbu Thora Castla. Bylo tam vůbec velmi mnoho lidí. Něco takového se tady v kraji vždycky hned rychle roznese.... Nu a teď čekají Conover, Talwell a městský šerif s několika pomocníky na příjezd tvých čtyř kamarádů, hochu. Conover totiž dnes ráno vyslal posla, který má tvé přátele přivést do města. Padnou do léčky a budou zatčeni.... No jo, s Conoverem nejsou žerty. Kdo se proti němu ozve, toho pořádně skřípnou. To jsem zvědavý, jak se tato věc bude vyvíjet dál.“

Lehce se zazubil. Timberovi se zdálo, že v jeho sokolím pohledu zachytil zvláštní zajiskření.

Po několika vteřinách přišel šerif znovu k cele Modrého Joe a zeptal se zcela mírně:

„Joe, nebojíš se vůbec, že tě oběsí pro vraždu?“

„Ne, budu brzy na svobodě,“ odpověděl míšenec hrdelně. „Protože kdybych měl dostat oprátku kolem krku, tak bych ještě napřed vykřičel do světa jméno toho, kdo mi to poručil udělat. Nemyslím, že by mě čekal provaz...“

„Ne, ani já si to nemyslím,“ přerušil jej šerif suše. „Ten tvůj zaměstnavatel tě nechá vyřídit nějakým jiným způsobem, abys proti němu nemohl někdy vypovídat, kdyby sis případně měl někdy tímto způsobem zachraňovat krk. Joe, jakpak říkají tvoji rudí spolubratři-míšenci takovému člověku, který je už vyřízený a přesto ještě žije? Jakpak říkáte hlupákovi, který je už bez šance? ... Mlčíš. Nu, tak ti to řeknu sám: ‚Tela nun vela‘ – tak to říkáte, a znamená to ‚je mrtvý a přesto žije‘.... A to platí o tobě, Joe. Přesně to. Každý tady ví, od koho jsi takový příkaz dostal, ale nikdo to nemůže dokázat. Jen ty sám bys to mohl říct. Ale ty to neřekneš, protože se spoléháš na to, že ti právě ten člověk zase pomůže odtud. Uvidíš, jak rychle bude po tobě, abys opravdu držel jazyk za zuby. Budeš vyřízený tak rychle, že se ani nebudeš moct svému šéfovi pomstít, protože ten se tě zbaví.“

„Já žádného šéfa nemám,“ řekl rychle Blue-Joe. „Jen jsem se pomstil Thoru Castlovi, protože mne jednou ztloukl. Ještě dnes můžete vidět na mých zádech jizvy po jeho biči. Před lety mne krutě zbil. A přitom jsem mu tehdy vůbec nechtěl jeho koně ukrást, ale...“

„To je docela pěkná historka, Joe,“ přerušil jej šerif a odešel, Timberovi hučí v hlavě a celé tělo ho brní. I dýchat mu dělá potíže. Všude jej bolí a cítí celkovou ztuhlost.

Dlouho odpočívá, a je mu při tom, jakoby měl ztratit vědomí.

Potom je na ulici slyšet hluk. Třesknou dva výstřely. A je zase ticho.

Timber Callagh se posadil. Tuší, že teď byli zatčeni jeho čtyři přátelé.

Nemusí čekat dlouho. Brzy slyší venku křičet divoký hlas Alama Scotta:

„Conovere, ty proklatý lotře! Tak ty se nás tedy chceš zbavit, a to jenom proto, že jsme předvedli jednoho vraha! Hej, co na to říkáš?“

„Drž hubu, chlapče! Vaše věc s vraždou nijak nesouvisí, o nic víc než s ní má něco společného Mr. Conover!“

To byl hlas městského šerifa.

V předních místnostech byly slyšet kroky, Z ulice vešlo dovnitř mnoho mužů.

Brzy nato byli zajatci nastrkáni do cel. Protože ty zamřížované klece byly jen tři, dali Alama a Wyatta k Timberovi. Do jiné cely přišli Simson a Kevin. Byli všichni vztekli jako vydráždění tygři, ale ovládali se při tom dost na to, aby se nepouštěli do nemožností. Viděli, že tady hlavou zeď neprorazí. Timber věděl, že nějak naletěli a jistě se náhle octli před několika namířenými hlavními náraz.

Alamo Scott promluvil první a podezřívavě se zeptal: „Timbere, jsi to skutečně ty? Ah, hrdino, ztloukli tě železnými tyčemi, nebo jsi spadl po kamení ze skály?“

Timber se pokoušel usmát, ale podařila se mu jen grimasa.

Zeptal se: „Kdo vás sem vylákal?“

„To bylo jednoduché,“ vysvětloval Wyatt Stone. „Jeden posel nám přinesl zprávu, že se máme dostavit k městskému šerifovi, abychom jako svědkové podepsali protokol. Když jsme pak chtěli tady před úřadovnou sesednout s koní, bylo tu najednou několik chlapíků s flintami... Time, co tato zatracená banda s námi chce dělat?“

Timber oznámil svým přátelům, že dal předešlého dne výpověď, a dodal:

„Conover je z toho nějaký nejistý. Tam vzadu sedí vrah Thora Castla. Conover z mého chování poznal, že bychom jej mohli dostat do úzkých. A proto se nás teď chce zbavit.“

Pět přátel mlčky přemýšlelo.

Ano, sedí tu v pasti.

Probírají si to ze všech stran a snaží se odhadnout, co se s nimi stane.

*

Asi hodinu před západem slunce je vyvedli z cel a přivedli do obecního sálu. Oba šerifové a Linus Talwell je střežili s kolty připravenými k výstřelu. Ano, i starý okresní šerif spolupracuje. Jeho vrásčitá tvář je neprůhledná.

Na lavicích sedí několik občanů města. Za psacím podstavcem sedí ale výběrčí daní John Denton a zase drží v ruce své kladívko.

„Zástupci občanů tohoto města mne právě jednomyslně jmenovali smířčím soudcem,“ prohlásil samolibě. Potom kladívkem klepl do desky podstavce a pokračoval:

„Soudní jednání se otevírá. Cítíte se vinnými tím, že jste násilně zadrželi kočár pošty, abyste oloupili cestující? Příznáváte se ke své vině ? ... Ano nebo ne?“ i

Čtyři přátelé pohlédli na Timbera Callagha.

Ten přikývl. „Ano, přiznáváme svou vinu,“ řekl, protože to odpovídalo skutečnosti. Zapíraní by mělo za následek jen to, že by si soudce musel vyžádat výrok poroty. A protože

výpovědi svědků byly zcela spolehlivé, byla by i porota vyřkla své „vinni“.

Tímto způsobem to však jde rychleji.

John Denton přikývl spokojeně a obrátil se na Morrisa Conovera.

„Dávám slovo vám, pane Conovere,“ řekl. Teď bylo v místnosti zcela ticho. Napětí bylo možno skoro nahmatat. Občané města naslouchali. A Morris Conover se zvedl a začal:

„Snad na tom mám nějak vinu i já,“ řekl klidně, „protože jsem napřed zabránil, aby byl tento pokus o přepad poštovního vozu oznámen. I vy, pane Dentone, jste přece při tom byl. Ale také vy jste měl soucit s těmito pěti hochy. Nebyl jste tehdy přece ještě voleným soudcem, ale jen člověkem, který si stejně jako já myslel, že snad jde o pět zoufalých chlapíků, kterým stačí dát malou příležitost, aby je přivedla zase zpět na správnou cestu.... Musím říct i to, že se při zatýkání vraha chovali vzorným způsobem a byli šerifovi velmi nápomocni. Ale potom se jejich vůdce dopustil vůči mně velkého darebáctví. Přišel za mnou a chtěl mne vydírat. Celou tu hru jsem brzy prohlédl. Nuže, dovolte, abych to teď blíže vysvětlil:

Všichni tady ví, že zavražděný Thor Castle a já jsme měli mezi sebou neshody. Snad se teď bude dokonce za mými zády šeptat, že já jsem tím, kdo nechal Thora Castla odklidit z cesty. To je ale zatracená lež. Jsem správce a agent jedné společnosti, jejímiž majiteli jsou čestní a vysoko postavení lidé. Nebudu nikdy dělat nic, co je proti zákonu.“

Morris Conover teď udělal přestávku ke zvýšení účinku svých slov. Tvář jeho a jeho předáka jsou poznamenány pěstmi Timbera Callagha. Napřáhl ruku a ukázal na Timbera.

„Tento muž,“ řekl, „přišel včerejší noci za mnou a obvinil mne, že jsem dal k té vraždě příkaz, a požadoval ode mne vysokou částku peněz jako úplatek. Jestli ty peníze nezaplatím, řekl, pak se postará o to, aby Blue-Joe promluvil a jmenoval mne jako toho, kdo ho k vraždě najal. ... Nuže, vážení občané Quinn City, to bylo něco neslýchaného. Hned mi tím bylo i

jasné, jaké špinavé pomluvy tady v kraji o mně a o Společnosti zřejmě kolují. A proti těmto pověstem se tímto co nejrozhodněji ohrazuji. Proto odtahuji od těchto pěti hochů ruku, kterou jsem jim chtěl dát příležitost. K záležitosti s přepadem poštovního kočáru připojuji tedy i žalobu kvůli vydírání.“

Po těchto slovech se Conover posadil.

Potom přišel ke slovu městský šerif. Pospíšil si přečíst protokol. Bylo v něm sepsáno jak byl vyslýchán Blue-Joe. Stálo tam, že ten popírá, že by mu někdo dával příkaz, ale naopak se přiznává, že jednal z potřeby pomsty, protože jej Thor Castle jednou přistihl při krádeži koně a nechal zpráskat bičem.

„Můžeme tuto výpověď uslyšet ještě jednou přímo od Modrého Joe,“ zakončil šerif a kývl na Linuse Talwella.

„Předved' sem zajatého, Talwelle!“

Ten odešel a za chvíli se vracel s Modrým Joe.

A potom pozorné posluchačstvo slyšelo, že je tomu opravdu tak, jakto stojí v protokolu. Blue-Joe dokonce zvedl ruku k přísaze, a přísahal při všem, co je mu svaté, že říká pravdu a že on takový darebák není, aby přivedl nevinného člověka do vězení.

Potom jej Linus Talwell zase odvedl. Starý okresní šerif chtěl za oběma jít, ale městský šerif ostře požadoval:

„Zastav se, Ricku! Potřebuji tě tady na hlídání těch pěti chlapíků!“

Rick Monty zaváhal. V jeho očích to nezvykle zablýsklo. Ale potom v místnosti zůstal a zase ustoupil ke zdi. Obrátil se na toho zvláštního soudce a pronesl mírně:

„Soudce, vy tyto muže nemůžete odsoudit. Přepadení poštovního vozu, který dopravuje úřední poštu je přečin na úrovni celé federace. Takovou pravomoc mají jen šerif a soudce federální. Takové věci nepodléhají pravomoci smírčího soudce. Zatčení by měli být dopraveni do hlavního města nebo by měl být pověřen nějaký spolkový policejní velitel, ne okresní jako jsem já, aby ten případ přešetřil a vězně potom předvedl před federální soud.“

Po těchto slovech nastalo v sále velké ticho.

Občané Quinn City zadrželi dech a zírali na svého starého okresního šerifa.

Bylo slyšet, jak Morris Conover zlostně zafuněl, a bylo jasné vidět, jak John Denton sebou ohromeně trhl a znervózněl.

Potom prohlásil Jack Keene: „To jsou řeči! Žádného spolkového soudce nepotřebujeme! Proč ta námitka? Jen dáme těmto hochům docela jednoduše hezky na pamětnou. Když Timber Callagh se svým pokusem o vydírání vyšel naprázdno, tak pana Morrisa Conovera napadl. Pravděpodobně jej chtěl přemoct a potom vyloupit peníze Společnosti. Za to jej potrestejme. To stačí!“

Zase zavládlo ticho.

Potom kývnul John Denton, klepl kladívkem na desku stolu a pronesl důležitě:

„Tři sta dolarů pokuty pro Timbera Callagha. Protože peníze jistě nemá, bude zabaven majetek jeho a jeho kumpánů a příležitostně vydražen. Městský šerife, vy zajistíte koně, sedla, kolty a ostatní cenné věci zatčených a postarejte se o to, aby tito ihned tuto zemi opustili. Spokojíme se tímto.“
Nechceme působit státní pokladně ještě zbytečně výdaje. Jednání se tím uzavírá.“

Znovu udeřil kladívkem.

A tím skončilo toto zvláštní soudní přelíčení, které se mohlo konat jen proto, že to bylo ve městě zbabělců, bojících se Morrisa Conovera.

Občané Quinn City se zvedali silně dotčeni. Městský šerif se obrátil na zatčené, kteří již byli odzbrojeni a zbaveni všeho, co měli u sebe.

Řekl jim:

„Táhněte k čerta a už se tu neukazujte. Jestli mně ještě jednou přijdete na oči, zavřu vás a dám si tu práci, abych vás odvezl do hlavního města. Rozuměli jste mně?“

Pět mužů na něj hledělo a neřeklo ani slovo.

Místo toho nastalo jiné pozdvižení.

Linus Talwell, když se vracel do místnosti, totiž vešel

klopýtavě a držel se za zkrvavenou hlavu.

„Utekl,“ těžce oddychoval, a divokost jeho vzteklého hlasu umožnila uvědomit si skutečné důsledky této skutečnosti. „Praštil mne do hlavy dveřmi od cely a zdrhl. Ten padouch mě napálil!“

Poslední slova divoce zavyl, a když teď odtáhl ruku od čela, mohl každý spatřit to rozražené místo, do kterého narazily železné mříže dveří.

Snad si občané Quinn City uvědomili tu frašku, které zde byli svědky, ale každý i věděl, že by bylo nebezpečné se proti takovému divadlu vzepřít.

Toto město a tato země jsou ovládány Morrisem Conoverem. Dnes jim právě předvedl, jak se zbavuje nepohodlných lidí. A možná, pomyslí si nejeden místní obyvatel, byl útěk Modrého Joe tak i připraven.

Timber Callagh se ale výmluvně zasmál do toho ticha a měl se k odchodu. „Pojďte!“ volal na své společníky. „Pojďte! Rychle zmizme z tohoto města! Nezaslouží si od nás nic jiného!“

*

Timber Callagh dokázal ujít asi tři míle po prašné poštovní silnici, potom už ale nemohl dál. Hlava mu zase brněla a hučelo v ní, a při každém tepnutí srdce si myslel, že se mu rozskočí. Tiskl si obě ruce na spánky a dýchal namáhavě.

„Je mně líto, hoši,“ sotva popadal dech, „ale já už jsem vyřízený.“

Odpotácel se stranou, protože tam byl u silnice strom. Sedl si na zem a opřel se zády o jeho kmen. Jeho přátelé se postavili kolem něho, mlčeli a byli rozzlobení. Zprvu nemluvili. Vždyť jejich sérii nehod stejně už nic nepřekoná.

Co v této zemi znamená tulák bez koně?

Vůbec nic!

Slunce už dávno zapadlo. Nebe na západě je ještě tmavě

rudé s přechodem k fialové. Od východu se blíží noc.

Pět mužů dřepí pohromadě na bobku a poslouchá kručení v žaludku. Bezmocný vztek je obklopuje jako hustý mrak, ale stále ještě o tom nemluví.

Jsou přece jezdci. Na koni uměli jezdit ještě dříve než se začali učit číst. A jakkoliv velké starosti dříve měli, tak si aspoň mohli představovat, a žít s pocitem té naděje, že jedou na koni a mohou tak dojet do jiné země, kde na ně snad čeká nějaká šance.

A tento pocit jim najednou chybí. Teď se cítí s konečnou platností ztraceni.

Bezděčně vzdychají, jakoby v tom napodobovali jeden druhého. Trpělivě však vytrvávají u svého spícího společníka a čekají. Je půlnoc. V dálce slyší, jak se ozývá na lovu vlk, honící bizoní kráve tele.

Konečně se Timber Callagh pohnul a po chvíli řekl:

„Teď se mi hoši už zase daří skvěle. Mým ztuhlým údům to udělá dobře, když je rozhýbu.“

Nepomáhají mu na nohy, protože vědí, jak je hrdý a jak moc mu záleží na tom, aby o jeho skutečném stavu nevěděli, jak jim zastírá, že je mu zle. Je jim známo, že za pár hodin nastane chvíle, kdy bude jejich pomoc potřebovat a nebude se tomu moct ubránit.

A jak vykročil na poštovní silnici a začal se pohybovat, připojili se i oni. Simson a Wyatt jej vzali doprostřed.

Tak šli déle než hodinu. Potom Timber zase zastavil a přitiskl si ruce ke spánkům.

„Měli jsme se tenkrát hlásit k jezdecku,“ posteskl si. „K čertu, proč někdo aspoň nezasakrujete? Cožpak si už ani neumíte rádně ulevit od zlosti? Ach, připadá mi to, jako byste šli na pohřeb.“

„Například na pohřeb panu Morrisovi Conoverovi,“ prohlásil ostrým hlasem Alamo.

Najednou uslyšeli dusot kopyt.

Ve světle měsíce viděli vynořit se jezdce. Jistě už jejich němou skupinu objevil, protože zamířil přímo k nim a pak

zastavil.

Je to Tob Washington, jejich kuchař, kterého jim přidělili, když oni stavěli tábor na pomezí louky u vodopádu.

Uslyšeli, jak Tob Washington prohlásil téměř spokojeně: „Tak, přátelé, tady jsem.“

„No jo, tady jsi,“ zabručel Simson Lee. „A co, bratře, chceš? Cožpak se ještě po kraji nerozneslo, že se Conover našich služeb vzdal a že my teď, s ocasem staženým mezi nohy, se odtud vytrácíme? Co tedy chceš, ty cídiči kastrolů? Jdeš nám zase prozpěvovat ty tvé smutné písně?“

Tob Washington se zubil, ale tentokrát byl při tom rozhněvaný.

„Už se o tom mluví,“ řekl. „Před pár hodinami byl za mnou posel, který mi řekl, že vás vyhnali a že táhnete k čertu. Také mi o tom všem podrobně vyprávěl a dal mi Conoverovým jménem příkaz, abych zůstal v táboře a čekal, až mi pošle nové mužstvo.“

„No a?“ zeptal se Wyatt Stone.

Ale křivonohý, zkroucený a holohlavý kuchař jej hned zase přerušil a dodal:

„Já už jsem si na vás zvykl, hoši. Jistě víte, že vařím pro kovbojské party na pastvinách už dvacet let. Vy jste asi ještě nikdy nepoznali pravého kuchaře, který vaří pro lidi, co mají svoji práci takhle venku. Jednou vám vysvětlím, co takový kuchař vlastně má být zač. Ah, ten by měl být svým svěřencům matkou! Když se ten jednou rozhodne vařit takové smečce, tak proto, že ty hochy má taky rád. A když už je tomu tak, potom s nimi zůstane, i kdyby šli třeba do pekla.... Pochopili jste mě dobře? Nejsem jenom umývač nádobí a trýznitel vašich žaludků, jak ten bizon tam vzadu pořád tvrdí. Chci patřit jednou zase do pořádné party, a proto jsem si osedlal koně, kapsy v sedle plně vycpal zásobami jídla a vydal se vás hledat.... Jestli mě u sebe nechcete mít, tak mě musíte zahnat klackem. Stačilo mně to, co jsem od těch poslů slyšel. K čertu i s prací pro Conovera! Chci zase být matkou party správných hochů, pořádného mužstva, co drží při sobě. Jednou i vám

nastanou lepší časy. ... A když vám vadí moje smutný písničky, tak vám budu zpívat ty veselý.“

Pět mužů na něj v měsíčním světle zíralo a mělo lehký pocit nedůvěry. Ale už slyšeli o skutečně slavných kuchařích takových kovbojských skupin, kteří se se svými svěřenci cítili spojeni jako matka se svým potomstvem. Slyšeli už vyprávět o Pancake Jimovi, Jakubovi řečeném Lívanec, který si udělal velké jméno na cestě, po které putovali osídlenci do novomexického Santa Fé a který vařil pro tu věhlasnou skupinu hledačů diamantů. Znájí i jména jiných kuchařů, a vědí, že pro takového správného chlapíka, co se stará, aby jeho lidi neumřeli hladem, ať už krmí tým kovbojů, vozků, dřevorubců nebo stavitelů železnice, je tou největší poctou, když zůstane těm svým věrný až třeba do pekla.

Začali si uvědomovat, že byl starý Tob Washington poslední dobou zřejmě příliš sám, a že ve své osamělosti moc toužil po tom, aby se směl starat o nějakou troudalou smečku. Protože tak si představují obsah svého života lidé té zvláštní sorty, co takhle slouží ostatním.

Timber a jeho kumpáni cosi bručeli, jak je to dojímalo, a rozpačitě naprázdno polykali.

Zatím Tob Washington mluvil dál: „Samozřejmě jsem dobře nevěděl, jestli bych měl Společnosti pro vás ukrást pár koní. Třeba přece jen nechcete platit za zloděje koní a dobytka, protože to by vás Conover dal třeba pověsit, kdyby se vaše cesty s jeho ještě někdy zkřížily. ... Ale jestli chcete, tak rychle zajedu do tábora a přivedu z té ohrady ještě pár koní. Tak co, pošlete mě k čertu, nebo mě u sebe snesete?“

Pět mužů se na sebe podívalo.

Nakonec se přátelé podívali na Timbera, a Simson Lee se zeptal:

„Tak co, Time? Zdá se, že je to jeden ještě z těch starých dobrých lidí, co si jdou za svým a co jich už dnes moc není. Třeba nám ten starej neduživec přinese trochu štěstí. Mě jako kluka vyhnal z domu otec a tak se mně nechce tohoto starýho strejčka zahánět. Vždyť on nás potřebuje stejně jako matka svý

syny.“

Timber Callagh přikývl. Ostatní se chichtali Simsonovým sloům. Timber ale řekl:

„Tobe, nám se vede po čertech zle. A . . .“

„Oh, vždyť jste ještě mladí! Na vás čekají ještě tisíce příležitostí,“ přerušil jej Tob.

Posunul si svůj starý klobouk do týla a seskočil ze sedla.

„Nasedni si, Time,“ řekl, „a nebuď tak moc hrdý. Mám velikou radost, že zase patřím do nějakého pořádného mužstva. Sám pro sebe jsem sice starej smolař, ale svým lidem jsem dosud vždycky přinášel jen štěstí.“

Timber váhá. Simson ale vedle něho bručí: „Nasedni si, jen si sedni a vez se, náčelníku! Nebo tě na toho šimla vyzvedneme my a ještě tě k němu pevně přivážeme!“

Timber poslechl, a tak ostatní šli za ním pěšky.

Po chvíli začal Tob Washington zpívat. Byl to starý a známý popěvek.

Ostatní mu přizvukovali.

A tak se noční texaskou prérií jaksi divoce a vzpurně nesla tato slova:

„Stovka rudých ďáblů!

Hoj, my jsme jim dali!

Teď se vezem peklem!

Člověk, kůň a vůz!

Tři tisíce škorpiónů!

Hoj, ty zaženém k severu!

A kdo se nám postaví,

tak ten něco uvidí!“

Potom vzpurnou píseň přerušili, protože se před nimi na světlém pruhu prašné poštovní silnice objevil jezdec.

Zastavili a nechali jezdce se přiblížit.

Ale nebyl to muž.

Když totiž jezdec zastavil těsně před nimi, uslyšeli dívčí

hlas. Byla to Maylene Castlová, a řekla:

„Na pastvinách se povídá o tom, co se vám stalo. Jeden z našich sousedů byl ve městě a cestou zpět se stavil na našem ranči. ... A já vás hledám.“

Udělal přestávku, jakoby teprve musela najít vhodná slova. Timber Callagh se ale zeptal:

„Slečno, proč nás hledáte?“ .

„Protože vás teď už znám dobře, Timbere Callaghu, a protože si myslím, že vaši přátelé nejsou jiní než vy.“

„A co si o nás myslíte?“

„Že se nenecháte vyhnat z tohoto kraje nějakým pirátem, když vám někdo dopomůže k takové příležitosti.“

„A co ještě, Maylene?“ „Já potřebuji pomoc! Prosím vás, muži, pomozte mně. Ranč Castlových potřebuje lidi. Otce mi zabili, a tím přišla Castlová usedlost o posledního ochránce. Morris Conover a jeho pomocníci a přísluhovači nejsou nic jiného než banda zlých banditů, která chce tuto zemi vyrabovat. A ...“

„ ... a my jsme neúspěšní lupiči poštovních dostavníků a pobudové, co se toulají krajem na koni – nic jiného než mužstvo ztracenců,“ přerušil ji Timber s hořkostí v hlase.

Bylo slyšet prudké oddechování děvčete. Potom zazněl její hlas panovačně a vyzývavě:

„Ztracený je jenom ten, kdo se vzdá. A jestli se cítíte provinilí, tak se z toho zase dostanete poctivostí. Nebyli jste nic než zoufalci, a jestli se někdy dobrovolně vydáte soudci, tak bude pro vás mít jen mírný trest.... Vždyť přece hledáte nějakou příležitost, ne ? Tady ji máte! Pomozte nám, a jednou vás lidé z naší obce vezmou mezi sebe a budete mít své pastviny. Rozdělíme se s vámi. Co ještě chcete?“

Po její dlouhé a naléhavé řeči nastalo ticho. Muži si musí napřed všechno nechat projít hlavou.

Tim Callagh si ale zase vzpomněl na lidi na pastvinách. Myslí na to, jak tvrdý na něj tehdy byl jeho poručník Mac Bridger, vzpomíná jak skončil jeho otec, a jak potom jeho matka samými starostmi onemocněla a brzy zemřela, myslí na

to společenství zdejších starousedlíků, na ty rodiny, které vedl Thor Castle.

Už jej ale neovládá zlost a hořká touha mstít se. Ah, stále ještě jimi všemi jaksi pohrdá. ... Ale Thor Castle je mrtev. A tady je jeho dcera - dobromyslné, hrdé a čisté děvče, které jej prosilo o odpuštění.

A je tu ještě něco. Mezitím tady zjistil, že Thor Castle se tenkrát žalostně mýlil, když v rozhořčení nad zavražděním vlastního syna nějakým zlodějem dobytka uvěřil slovům svého druhého předáka Linuse Talwella.

Vždyť právě ten to byl, kdo tehdy uvedl rančerovi jméno Timberova otce.

Timber Callagh přemýšlí, co by asi udělal, kdyby mu člověk, kterému věří, jmenoval nějakého jiného muže než toho, kterého umírající označil za svého vraha. Snad by i on, Timber, ve svém hněvu uvěřil.

Povzdychl. Současně mu zase něco napadlo. S obtížemi se v sedle předklonil, protože ho stále ještě hodně bolí celé tělo, a zeptal se úzkostlivě:

„Maylene, zjistila jste zatím, proč je Linus Talwell ve službách Morrisa Conovera a odešel od vašeho otce?“

V té jasné měsíční noci všichni muži viděli, jak dívka přikývla. Slyšeli, jak praví:

„Matka mi to řekla. Krátce před válkou se Linus Talwell stal prvním předákem. Otec mu velice důvěřoval – a pak jej přistihl při zradě. O podrobnostech moje matka nic neví, ale pamatuje se ještě docela přesně, že mezi mým otcem a Linusem Talwellem došlo k prudkému střetnutí. Otec prý Talwella odtud vyhnal volským bičem ... Potom vypukla válka, a Talwell byl po všechna ta léta pryč. Prosí se tu, že Talwell patřil do jednoho jezdeckého oddílu válečných dobrovolníků, stojícího mimo armádu a který nebyl ničím jiným než tlupou banditů.... Po válce se tady pak objevil znovu s Morrisem Conoverem, byl jeho předákem a zastupoval jej, když byl Conover na cestách, stejně jako toho dne, kdy najmul vás. Ale můj otec a jeho sousedé v kraji byli příliš slabí. Neměli

už žádné peníze, aby se mohli obklopit silnými skupinami jezdců. Měli co dělat, aby vůbec uživilí své rodiny. Byli nuceni snášet Linuse Talwella, protože ten byl pod ochranou Morrise Conovera,“ ze kterého se stával stále mocnější pán této země.“

S bolestí domluvila, a potom slyšeli muži povzdech Timbera Callagha.

Timber dlouho uvažoval. Potom se lehce otočil v sedle a pohlédl dolů na své lidi. Ti k němu vzhlíželi a poslouchali, jak těžkým hlasem říká:

„Hoši, já na těchto lukách zůstanu. Musím si tady ještě leccos vyřídit. Nenechám se vyhnat banditou. Musím si s Conoverem a jeho předákem ještě vyřídit účty. A až to všechno budu mít za sebou a budu-li po tom boji ještě naživu, tak se zodpovím z toho přepadu dostavníku před soudem, který bude fér. ...Tak já si vybírám toto, přátelé, ale vás prosím, nezůstávejte se mnou jen ze starého přátelství. Posuďte, jestli smýšlíte jako já, abyste později nemuseli ničeho litovat. Jinak bychom se raději měli tady rozloučit.“

Po jeho slovech bylo zase ticho.

Znenadání ale Simson Lee začal živě proslov:

„Slyšeli jste to, bratři? On nám povídá, ať si to rozmyslíme, a má přitom starost, že u něho zůstaneme jen z přátelství a ne z vnitřního přesvědčení.... Do čerta, Time, ten Conover s Talwellem ti asi dali pořádně po kebuli. Napohlavkovali ti tak, že ti to přestalo myslet.... My sami bychom zůstali už jen proto, abychom pomohli tomuto krásnému děvčeti.“

Když domluvil, přikývl ostatní, a Alamo dodal:

„To jsou právě naše slova.“

Slyšeli úlevné vydechnutí dívky. Pronesla vřele a s vděčností:

„Myslím, že Castlův ranč ještě nikdy neměl lepší mužstvo. A já sama vám nebudu dávat žádné příkazy, a ani moje matka a sestra ne. Timber Callagh bude rozhodovat. Já Timberovi věřím. A jednoho dne mu uvěřím i všichni naši sousedé. Jednou určitě zaujme v tomto kraji místo mého otce, a všichni osadníci se mu v těžkých situacích podřídí. Můj otec udělal určitě

mnoho chyb.

Timber ty omyly opakovat nebude. To vím.... Pojdte se mnou na Castlův ranč. To je teď váš domov.“

Otočila koně. Ona a Timber jeli v čele. Za nimi jel oddíl mužů. A Simson Lee zaklepal na hranaté rameno zkrivené postavy Toba Washingtona a zafuněl uznale: „Nepřeháněl jsi, ty naše maminko! Ty nám opravdu přinášíš štěstí!“

„Proč mně říkáš maminko?“ zeptal se rozhněvaně Tob.

„Vždyť jsi sám říkal, že kuchař je maminkou svému mužstvu,“ zašklebil se obr a ještě jednou praštil Toba do ramene, takže ten dělal další tři kroky s podlomenými koleny.

*

Conover jede na pastvinu na řece Stix. Čtyři jezdcí, co tam pracujvse pod svým přístřeškem už zabalili do příkrývek. Za několik minut je má už zase v sedlech a říká jim, že má u něj každý z nich sto dolarů, když mu najdou a zneškodní Modrého Joe. Dává těmto mužům Joeův přesný popis a jede dál.

Ví, že i tito jezdcí budou hledat horlivě. V dnešních zlých časech si žádný muž nenechá tak snadno ujít takovou sumu peněz.

Conover jezdí celou noc, zajíždí do dalších táborů na lukách a posílá muže hledat. Musí se smířit s tím, že zatím se proto nemůže očkovat dobytek. Blue-Joe je pro něj důležitější než sto krav denně se značkou společnosti Star vypálenou na těle. Útěk Modrého Joe proběhl přece jinak, než se mělo stát. Míšenec měl při něm totiž zahynout, ale on jim tu hru prohlédl.

Když se pak rozednívalo, dojel Conover do tábora na pomezí louky u vodopádu. Chvilí pátral po Tobu Washingtonovi a pak si uvědomil, že v tomto táboře nikdo není. Ani kuchařův kuň v ohradě nebyl.

Conover si připravil snídani. Cítí únavu v údech a na hodinku se natáhl k odpočinku. Pak si vytáhl z kapsy sedla

dalekohled, roztáhl jej a pokročil na okraj svahu. Stejně jako před několika dny Timber Callagh a jeho přátelé měl odtud dobrý rozhled po jezeře pod ním a široko po širém údolí.

Viděl, jak je tam dole mnoho stád dobytka a poznal, že jich proti stavu před pár dny přibýlo. Dobytek tedy už teď se postupně stahuje do nížiny bohaté na vodu.

Lehce zaklel, když si vzpomněl, že se mu nepodařilo získat tuto pastvinu pro Společnost, protože jedna dívka zcela náhodou právě dědila a své jmění na to obětavě použila. Znovu si uvědomil hodnotu této louky a předsevzal si, že při příští příležitosti zatlačí na Castlův raně, který je podle jeho názoru teď přece už bez mužské ochrany... Tuto louku chce, a ještě víc.

Dlouho si svým zaostřeným sklem obhlížel kraj. Ale neviděl ani jediného jezdce. Ani Jacka Keena a jeho tlupu nikde neviděl. Po Linusu Talwellovi taky není ani stopy.

Linusu Talwellovi poskytl vlastně tu nejlepší příležitost míšence najít. Talwell to tu zná nejlíp. Vyrostl tady a ví o všech tajných stezkách a úkrytech. Conoverovi teď přichází líto, že hned sám nejel se svým předákem.

Chtěl zasunout dalekohled a vydat se ke svému koni, když mezi kopci na pozadí, na západním obzoru, zaznamenal nějaký pohyb.

A potom uviděl čtyři jezdce.

Poznal je hned, Jsou to čtyři přátelé Timbera Callagha. Chvilí je přes sklo pozoroval a viděl, že mají dobré koně a že jsou zase ozbrojení.

Mizeli mu stále znovu za ostrůvky zeleně, za skupinami stromů nebo keřů. Potom přijeli zase lépe na dohled a za nějakou dobu dojeli na západní konec jezera v místech, kde je z něj odtok.

Napájejí koně a rozhlízejí se. Jeden sesedl a začal snášet dřevo; potom rozdělal oheň. Daleko vidící trubicí pozoruje Conover, že tento muž – je to Kevin Boydlane – dává do ohně vypalovací želízko. Tři ostatní jezdci se rozjíždějí různým směrem a brzy přihánějí první dobytče k ohni. Je to divoká honička, protože kráva je rychlá a pružná jako kůň. Nechce se

dát chytit, protože se narodila ve volnosti, kde i strávila celý svůj život. Tři léta a tři zimy tady prožila a musela se prosadit proti vlkům, pumám a jiným dravým nepřítelům.

Ti tři jezdci své práci ale opravdu rozumí. I když kráva utekla do bodlinatého křoví, zase ji odtud vyhnali. Vzduchem proletí laso.

A pak už kráva leží na zemi. Když se chce zvednout, laso se utáhne. Dva jezdci seskočí s koně. Jeden klekne zvířeti na hlavu, druhý zamotá laso kolem jejích zadních kopyt a taky si na ni klekne.

Kevin Boydlane přibíhá se značkovacím želízkem od ohně. A potom může Conover zřetelně pozorovat, jak se kousek spálené hovězí kůže proměňuje v lehký mráček.

Krávu pustili. Mocně bučí, ohání se na všechny strany a zaleze zase do křoví.

Tři jezdci ale znovu odjíždějí, aby přihnali další krávu. Nemusí jezdit nijak daleko, protože tady u jezera je dobytka velmi mnoho. Žádnou ohradu ani není potřeba.

Conover znovu zlostně zaklel.

Odkládá dalekohled. Všechno je mu jasné, úplně jasné.

Timber Callagh a jeho společníci tedy odtud neodjeli. Najala je Maylene Castlová a toto mužstvo je teď na Castlově ranči. Že nikde není vidět Timbera Callagha, to si Conover snadno vysvětlí. Ten bude potřebovat ještě dva tři dny na zotavení, než se i on bude moci pustit do té tvrdé a drsné práce tam dole. Conover sám ještě cítí na různých místech těla bolest po té rvačce a ví, že Timber Callagh by nad ním možná i zvítězil, kdyby mu nebyl přišel na pomoc Linus Talwell.

Morris Conover si v posledních hodinách již tak zvykl na kletby, že si ani vůbec nebyl vědom, že zaklel teď už zase.

„No počkej,“ supí chraptivě a stírá si pot z obličeje. „Až chytím Modrého Joe a budu mít zase pár jezdců po ruce, tak vy tam dole zažijete zlé časy. A tentokrát mi tak bez potíží neutečete, vy ubozí pobudové. To už tak mírný nebudu.“

Zvedl se a šel ke svému koni. Nasedl a dal se na cestu zpět. Je velmi nespokojen. Rozzlobilo jej, že na Castlově ranči teď

mohou značkovat dobytek a že tam zaměstnávají lidi. Vypočítal si, že ti čtyři jezdci tam dole na louce u vodopádu jistě každou hodinu vypálí značku Castlová vlastnictví do čtyř krav.

Celý den projíždí krajem. Jednou viděl stopy Jacka Keena a jeho lidí, jinak nepotkal nikoho.

Když se setmělo, dojel do města. Naděje, že jej tam čekají dobré zprávy, byla zklamána. I když uprchlíka honí teď již všichni, koho má k dispozici, nepřišla odnikud dobrá zpráva.

Potom se šel navečeřet. I když po dlouhé jízdě pociťoval už velkou únavu těla a velký hlad, a bylo třeba doplnit síly vydatnou porcí u stolu, jedl bez chuti. Dnes byl nedočkavější, výhružnější a bezcitnější než jindy. Těch několik hostí v krčmě, kteří přicházeli a odcházeli, jej zdravilo plaše a opatrně. Střežli se toho, aby na něj pohlédli přímo, jako by se báli vyvolat tím jeho špatnou náladu.

Naráz se cítil být přesně tím, čím ve skutečnosti je: vlkem uprostřed ovcí.

Při tomto poznání hned pocítil vnitřní osamění. Bojí se ho, ale také jej nenávidí. Jistě, ani obyvatelé tohoto města jej nemají rádi a jistě by se přidali k rančerům, žijícím zde na venkově, kdyby z něj neměli tak velký strach.

Vešel výběrčí daní John Denton. Jen se s Morrisem Conoverem pozdravil kývnutím hlavy a hned se odvrátil a posadil k jinému stolu. Tak se před očima města jasně od něj distancuje. Conover se pod svými načerveněnými kníry pohrdlivě a studeně usmál.

Ty kryso, ^myslel si, a minil tím výběrčího daní. Tebe mám tak pevně v hrsti jako Jacka Keena, který by beze mě byl pouhým tulákem. A s vámi dvěma si hoši budu dělat, co budu chtít.

Za těchto jeho úvah vešel starý okresní šerif Rick Monty, smekl klobouk ze své šedé hlavy a poněkud se usmál. I ten si sedl ke stolu sám,, a sice tak, že mohl pozorovat Conovera i výběrčího daní.

Conover se začal tvářit hroživě.

K čertu, řekl si, toho starého kocoura stále ještě svědčí kůže. Postarám se o to, aby jej to žalostné shromáždění radních tohoto města propustilo a jmenovalo na jeho místo jednoho z mých lidí. Ach, já jim tady ještě dám pocítit pádnost mé pěsti! A až budou poddajní, předá společnost Star tomuto městu jako dar třeba hodiny pro malou věž obecního domu.

Po těchto úvahách se zvedl a šel ke dveřím. Když kráčel kolem stolu Johna Dentona, nezvedl ten ani hlavu, ale dále žvýkal nad svým talířem; uši se mu při tom klátily.

Když ale chtěl Conover projít kolem stolu šerifa, zeptal se ten klidným hlasem:

„Tak co, měl hon už nějaký úspěch, pane?“

Conover zůstal stát. „Ricku,“ mumlal skoro přátelsky, „Ricku Monty, když někoho chci mít, tak ho taky dostanu.“

„Jo, to by bylo pro vás velmi dobře, Morrisi,“ ušklíbl se šerif, „kdybyste Modrého Joe dostali dřív, než snad začne šířit jisté řeči, že?“

Conover na to neřekl nic. Jen na starého bojovníka pár vteřin nemilosrdně upřeně hleděl. Nechal Ricka Montyho chvíli pocítit svou chladnou hrozbu.

Potom vyšel z krčmy ven. Je nasycen a unaven. Teď si musí dopřát pár hodin spánku a klidu.

Když vešel do kanceláře, procházel jí a dostal se do své ložnice, nesly se jeho myšlenky v nadějném tónu. Snad uprchlíka dopadnou této noci. Přece jim nemohl uniknout.

Potom si stáhl holínky, odložil vestu a pás s náboji, vzal do ruky kolt a zasunul si jej pod polštář pod hlavou.

Svlékl se a hned usnul. V následujících dvou hodinách bude jistě velmi hluboce a tvrdě spát.

V to doufá i Blue-Joe, který se celou tu dobu, co jej hledali na všech stranách, neskrýval nikde jinde než ve skladišti téhož domu!

Poloviční Indián umí přitom být tak opatrný, lépe řečeno tak zticha jako sám stín.

O půl hodiny později se Morris Conover varovným signálem, který mu vnukl jeho instinkt, zase probudil.

Vyděsilo jej to, a v tom pocítil prudkou ránu a hned upadl do bezvědomí. Kdyby měl Modrý Joe v té chvíli u sebe nůž, byl by Conover jistě již v příští minutě mrtev.

O malou chvíli později se míšenec vloupal do pokladny společnosti.

Bez přemýšlení cpal všechno co našel do jednoho pytle, peníze kovové i papírové, jakékoliv papíry, účetní knihu a menší knihu na poznámky. Vzal všechno sebou, protože není hloupý. Vyrosl na jedné misi pro Indiány a otcové misionáři Jej vychovali v jakéhosi svého sekretáře. Pak se ale pokusil o první podvod, byl přistižen a musel utéct. Jeho stopa je dlouhá a spletitá. Tady v tomto okrese o něm vědí jen to, že sem přišel z Mexika. Za války tady měli lidi moc jiných starostí, než aby se starali o milence, který se ve městě objevoval jen čas od času a jinak skoro nebyl vidět.

V určitém smyslu je tedy Blue-Joe vzdělaný člověk. Proto nevzal sebou jen peníze, ale i všechno ostatní, co bylo v pokladně uzamčeno.

Protože tak možná najdu něco, uvažuje, čím přelstím Morrise Conovera a zabráním tomu, aby mne nechával stíhat. Třeba najdu něco, co mu svazuje ruce, a budu pak moci hezky pohodlně a v klidu odtud odjet.

Pytel, do kterého všechno ukládá, se pomalu plní. Modrý Joe zašel ještě jednou do Conoverovy ložnice a přistoupil k jeho posteli. Spoutal jej. Teď naslouchá jestli Conover ještě dýchá.

Přesvědčil se, že ano.

Míšenec uvažuje, zda by neměl Conovera raději zabít.

Pak ale tu myšlenku zamítne. Stále ještě doufá, že v pokladně sebral něco, čím bude moci zabránit, aby jej pronásledovali. Zná Linuse Talwella a městského šerifa až příliš dobře. Kdyby jejich pán zahynul, pronásledovali by jej i oni. Linus Talwell by se pak ujal Conoverova dědictví a stal by se místním jednatelem Společnosti.

Ne, usoudil Modrý Joe, jedině Conover může vyslovit to mocné slovo a nechat pátrání po něm zastavit.

A proto míšenec trpělivě čeká, až se Conover konečně probudí.

Po chvíli se tak i stalo. Když chtěl Conover uvolnit svá pouta a nadechoval se, aby mohl křičet, dal mu Blue-Joe ruku na ústa a řekl svým hrdelním způsobem, ale velmi dobrou angličtinou, jak by to ani mnohý bílý v tomto kraji neuměl vyslovit lépe:

„Jen klid, Conovere. To-jsem jenom já, Modrý Joe, kterého jsi měl jako Indiána za rudou opici. Ale já jsem chytřejší a vzdělanější než jak mnohý běloch z těch, co tady žijí. Nejsem divoch, který vyrostl v indiánském stanu čpícím po koňském hnoji. Dávej pozor, ty hlupáku! Vybral jsem ti pokladnu. Kdysi jsem se naučil vést účetnictví jako pomocník misionáře. V takových knihách se rychle vyznám. Třeba jsou v jedné knize uvedeny tajné výdaje na úplatky. Prostě všechno překontroluji a ty knihy předám dobrému příteli. Ten by je pak, kdyby se mi něco stalo, poslal jednomu soudci v hlavním městě.... Tak mě už nenechávej pronásledovat, Conovere! Nech mě odjet bez obtěžování. Můžu tě zničit.“

Po těchto slovech se Blue-Joe zvedl a šel ke dveřím.

Hlas Morrise Conovera jej ale dostihl. Zněl zapřísahavě. Promlouval k němu naléhavě, přemlouvavě a přesto starostlivě:

„Joe, ty ses zbláznil! Co to má znamenat? Vždyť tě přece nechávám hledat jen svými lidmi, abys nepadl do rukou nikomu jinému. Je přece jen mým přáním, aby ses bez nebezpečí dostal odtud pryč. Joe, nebuď hlupák! Rozvaž mě! Dám ti dost peněz sebou na tu dlouhou cestu. Chci tě i osobně doprovodit, aby se ti útěk opravdu podařil. Joe, jak si můžeš o mně myslet, že tě chci zničit, po tom, co jsi pro mě vykonal tak důležitou práci! Své pomocníky přece nikdy nenechávám ve štychu! Pojď sem, Joe! Rozvaž mě! Potom si rozumně promluvíme.“

„Už jsme mluvili rozumně, Conovere,“ pronesl míšenec hrdelně zabarveným hlasem, ale jinak ve větách velmi dobře anglicky sestavených, „Odcházím odtud. Ale napřed předám

knihy Společnosti jednomu dobrému příteli. A budu-li mít cestou potíže, pošle můj přítel ty knihy na správné místo.“

Po těchto slovech vyklouzl Blue-Joe z místnosti a vyšel z domu zadními dveřmi. Je se svým štěstím, s jakým se mu to podařilo, velmi spokojen. Naléhavý, neklidný a skoro prosebný hlas Morrise Conovera jej totiž přesvědčil, že v účetních knihách Společnosti jsou některé výdaje a záznamy, které by mohly být Conoverovi nebezpečné, protože jinak by se nesnažil jej přemluvit.

Modrý Joe tedy upláchl. Musel dlouho hledat, než v jedné temné uličce na šel koně. Zdá se, že je to zde ponechaný kůň nějakého mládence, který sem třeba přišel za děvčetem, nebo který z jakéhokoliv jiného důvodu přijel do města co nejtajněji.

Toho koně se teď ujal Modrý Joe.

Když měl za sebou už jednu míli, bylo mu naprosto jasné, že s tím zvířetem neměl žádné štěstí. Je to jen průměrná herka,

Modrý Joe proto přemýšlí, kde by si případně obstaral lepšího.

Protože chce na sever, vede jej cesta v těsné blízkosti Castlova ranče. Samozřejmě neví, že na tomto ranči jsou už zase zaměstnaní lidé. Myslí si, že tam není nikdo jiný než ženy, a vzpomíná si i na to, že v ohradě tohoto ranče jsou chováni opravdu vynikající koně. Už před léty chtěl jednou ukrást stádo těchto překrásných zvířat. Tehdy ještě Thor Castle byl silný muž ve svých nejlepších letech. Blue Joe si vzpomíná na výprask, který tenkrát dostal.

A když teď jede nocí jako stín a s obratností Indiána využívá každou příležitost se krýt, cítí přesto, ano i při takových vzpomínkách, jistou lítost nad tím, že Thora Castla zezadu zastřelil. Lituje toho ovšem jen proto, že teď nenávidí Morrise Conovera.

Stále více zahýbá ke Castlovu ranči, protože je už rozhodnut, že si tam opatří dva koně nejlepší kvality a zásobu jídla na cestu. Připadá mu velice snadné zastrašit ženy, které tam žijí.

I když teď má pevný cíl a chtěl by ještě této noci ujet co

nejdál, pohybuje se pomalu, protože je zkušený jako starý vlk.

Ví, že jistě po něm pátrá větší počet jezdců. Navíc je noc jasná, osvětlená měsícem. Jen ostrovy stromů, skupiny keřů, kopce a vyjeté úvozy vrhají hluboký stín.

Blue-Joe jede tedy obezřetně, využívá každého stínu a každé možnosti se krýt a několikrát zastavil, aby pozorně naslouchal.

S tímto koněm průměrných kvalit by nechtěl narazit na skupinu jezdců. Honička by pak byla jistě jen krátká.

*

Morris Conover se namáhá jako do největšího nebezpečí upadnuvší lev, který se chce zbavit pout.

Někdo přišel do domu zadními dveřmi, vstoupil do místnosti a zeptal se pak ostrým hlasem:

„Morrisi, jste to vy?“

„Jo,“ Conover divoce oddychuje. „Pojďte sem, Dentone, a osvobodte mne jak nejrychleji umíte. Přepadl mě Blue-Joe a vybral mi pokladnu. Rychle, Dentone, pojdte sem!“

Výběrcí daní se pohybuje ztemnělou místností opatrně. Málo vidí, protože spuštěná roleta v okně nevpuští dovnitř žádné měsíční světlo.

Došel ke zhroucené posteli se spoutaným mužem a teprve teď rozzál zápalku.

Morris Conover se vztekem neovládá a syčí:

„Opatrně, vy troubo! Jen si dejte načas! Zatím ten míšenecký bastard uteče i s penězi a mými účetními knihami. Dentone, jestli jej nedostanu, protože tady tak ztrácím čas, tak z toho budete mít velké starosti i vy!“

John Denton překvapením vykřikl. Potom bylo slyšet naskočení otevíraného kapesního nože. Přeřezal jím kožené řemínky lasa, které Blue-Joe použil jako pobita. Zatímco Denton Conovera osvobozoval, myslel na to, jaký velký osel zřejmě je. Celý den dnes přemýšlel o Conoverovi a jeho zpusobech a stále více litoval, že je s ním a s jeho korupčními

metodami tak svázán. Právě přišel za Conoverem zadními dveřmi, aby si s ním promluvil a aby našel způsob, jak se od něj odpoutat. Chtěl mu říct, že v nejbližší době by pro něj bylo příliš nebezpečné, kdyby se s jednatelem Společnosti pouštěl do dalších „obchodů“. Chtěl dát Conoverovi najevo, že by bylo lepší, kdyby on, výběrčí daní, se teď od něj poněkud distancoval, aby jisté řeči se nešířily ještě víc a aby jednoho dne nepřekročily dokonce hranice tohoto okresu a nedostaly se až do vzdáleného hlavního města a do sídla okupační severské moci.

A teď tu musí konstatovat, že je už možná příliš pozdě, protože právě slyšel Conovera mluvit o tom, že Blue-Joe sebou vzal účetní knihu Společnosti!

John Denton zná malou poznámkovou knihu Morrisa Conovera. Vždycky jej připravovala o klid a vyvolávala vrásky na čele.

Když se Morris Conover konečně zbavil pout a s mohutným zaklením vyskočil z lůžka, pronesl Denton hořce a zlobně:

„Vy hlupáku Morrisi! To jste tedy ve skutečnosti takový ubožák, že si s vámi poradí všude stíhaný Poloindián? Škoda, že jsem si s vámi někdy něco začínal.“

Morris Conover na to neodpověděl. Vyběhl z ložnice. Protože mu Modrý Joe sebral zbraně, vzal si jiný kolt ze zbrojní skříně a k tomu i pušku winchesterovku. Nabil zbraně a hnal se ke dveřím.

„Vy půjdete taky, Dentone,“ řekl. „Ozbrojte se. Zatím si ve stáji vyberu dva rychlé koně. Vy jedete taky, Dentone! Ach, já vím dobře, že jste velmi vytrvalý a k tomu i smělý jezdec! Blue-Joea musíme dostat! Není pryč ještě ani deset minut. Rychle, Dentone! Ten míšenec by nám mohl poslat na krk chlapíky od federální správy!“

Rychle vyběhl.

John Denton zasténal a pár vteřin přemýšlel. Pak se rozhodl, přistoupil rovněž ke skříně se zbraněmi a náboji a vzal si jednu pušku. Vypadá sám jistě starý, vrásčitý a léty opotřebovaný, ale ve skutečnosti takový ještě není. Je vytrvalý

sup, který se ještě může do něčeho ožehavého pustit.

Šel za Conoverem. Když přišel k otevřeným dveřím stáje, vyváděl odtud Conover s čeledínem už dva osedlané koně.

Oba muži nasedli a vyjeli na ulici. Jeli kolem jedné uličky právě v okamžiku, kdy se tam objevil divoce klející muž a křičel na všechny strany:

„Do čerta! Do čerta s tímto městem! Ukradli mi koně! Ach! Za moc ten šiml sice nestál, ale dobře se na něm sedělo! Měl nádherné sedlo! Kde je šerif?... Někdo mně ukradl mizernýho koně a na něm dobré sedlo!“

Na hlavní ulici to vyvolalo pobouření. Otevírala se okna, lidé vycházeli z domů.

Conover popohnal koně k nadávajícímu muži a zjistil, že je to jeden z těch bezejmenných toulavých jezdců, kteří táboří někde v kopcích a do města zajíždějí jen zřídka. Už toho mladíka dvakrát nebo třikrát letmo viděl.

Zeptal se ostře:

„Co to bylo za koně?“

„Bílý s černými skvrnami se zahnutou klabonosou hlavou,“ zavyl. „Ale sedlo je pro mě důležitější než to unavené zvíře! Já...“

Ale Conover už jede dál. Když zase dojel Dentona a oba již měli město za sebou, řekl se zlověstným uspokojením:

„Ten míšenec narazil v tom spěchu na špatného a unaveného koně. Modrého Joea dostaneme!“

John Denton o tom zase tak přesvědčen není, protože mu připadá dost těžké najít teď v noci a v tomto divokém a nepřehledném terénu zkušeného Poloindiána, který odejel neznámo kam.

Ale to asi Morrise Conovera přece jen dost nezná. Ten si v takových situacích umí poradit. Tehdy mu to myslí velmi dodře.

A tak je tomu i teď.

Je mu jasné, že Modrý Joe chce utéct na sever nebo severozápad. A stejně tak je přesvědčen, že si míšenec bude chtít obstarat co nejrychleji lepšího koně.

A to je možno provést jen na některém z rančů.

Ze všech rančů si ale bude chtít vybrat Castlův, protože tam bude předpokládat přítomnost jen žen. Navíc je právě tento ranč známý svým vynikajícím chovem koní.

Morris Conover si umí všechno docela přesně vypočítat.

Blue-Joe bude tedy zřejmě utíkat právě tam.

A snad na něj někde opravdu čeká nějaký přítel, aby mu napřed mohl předat účetní knihy a doklady o vydáních patřící společnosti Star.

Pro Morrisa Conovera je to závod s časem. Musí vsadit vše na jednu kartu a spolehnout se na to, že se nepřepečítal.

*

Modrému Joe nic jiného nezbývá – musí se teď vydat napříč úsekem roviny, na které není žádná možnost se krýt.

Mohl by postupovat velkým obloukem na západ nebo na východ, ale taková objížďka mu připadá víc riskantní než přímá cesta zcela holým místem.

Koně teď pohání nemilosrdně. Ví přece, že to na Castlův ranč odtud není ani pět mil. Odvažuje se teď jet rychle. Údery kopyt jeho oře se široce rozléhají nad tichou pastvinou. Opravdu, to zvíře není schopno lepšího výkonu. I kdyby se pro ně našel kupec, vyneslo by mu sotva deset dolarů. Ale kdo by v Texasu dnes koupil koně!

Poloviční Indián ale teď předvádí, jaký výkon z takového průměrného zvířete dokáže dostat jezdec, když je dobrý. Jistě, v takové situaci záleží vždy hodně i na jezdcí. V koních se Blue-Joe vyzná, protože v posledních letech je musel stále krást, aby se uživil.

Á tak jede neočekávaně rychle přes tu rovinu zaplavenou měsíčním svitem, Když jeho kůň začal těžce popadat dech, stále více zpomaloval a začal klopýtat i na malých nerovnostech půdy, měl Modrý Joe rovinu už skoro za sebou a vzhlížel ke kopcům skýtajícím ochranu už nedaleko před ním;

v jejich stínu bude zase moci zmizet.

Znovu se otočil, a pak jeho ostrý pohled začal těkat na všechny strany kolem. Tu náhle spatřil oba jezdce, jak sledují jeho stopu.

Oh, jsou ještě velký kus za ním, ale je jisté, že jej na měsíčním světlem polité rovině už objevili.

Ano, to je jisté!

Blue-Joe vydal hrdelní výkřik a nasadil svému vyčerpanému soumarovi nemilosrdně ostruhy. Zvíře bolestí zaržalo a ještě jednou přidalo do kroku. „Modrý Joe se zase ohlédl a poznal, že oba pronásledovatelé sedí na velkých dlouhonokých a rychlých běžcích, kteří se mu každým skokem přibližují o půl yardu. Míšenec začal litovat, že si ve městě nedopřál času vybrat si nějakého lepšího koně.

Stále ještě doufal, že dojede k ohradám Castlova ranče drive než jeho pronásledovatelé a bude pak už sedět na hřbetu dobrého jízdního zvířete, že to vše bude dříve než začnou svištět první kulky.

*

A taky se mu to podařilo!

Dojel ke korralům, ohradám na shánění a značkování dobytka. Dobře se tu vyzná. Seskočil ze svého sténajícího koně, a vnikl do corralu s lasem v ruce. Koně se všichni natlačili na sebe v jeho opačném koutě.

Ve slunečním světle na ně dobře viděl. Mnohé z nich znal, protože je již vícekrát chtěl ukrást, dokonce jednou i po tom, co od Thora Castla tak dostal co proto.

Často tyto ohrady pozoroval, a tak zná šedou klisnu a krásného ryzáka. Když hodil laso, už se rozhodl pro ryzáka, protože nevěděl, jestli bude mít ještě dost času chytit a odvést si jako náhradní zvíře i šedou klisnu.

Už napoprvé se podařilo koně chytit. Ryzák se také ani nebrání, protože už dávno ve svém koňském žití pochopil, že

to nemá smysl.

Nechal se vyvést, uvázat venku k jedné ohradní tyči a nasadit si sedlo. Blue-Joe nezapomněl ani na naplněný pytel a zase jej pověsil na jeho výstupek.

Potom naslouchal a stále ještě neslyšel dusot kopyt. Měl tedy náskok dost velký. Posadil se, stočil si laso a při pravil je k druhému vrhu. Vstoupil do korralu, aby si v šedé klisně opatřil rezervního koně.

Právě se jej zmocnil divoký pocit triumfu, protože jestli bude ve svém útěku moct hned pokračovat s těmito dvěma koňmi, už jej nikdo nedohoní.

Než hodil, podíval se ještě jednou směrem k ranči, jehož stavení vrhala dlouhý stín, dosahující skoro až k ohradám. Z tohoto stínu se teď vynořil člověk – muž, který se hýbe dost ztuha a belhavě.

Je velké postavy, ale protože se pohybuje s takovými obtížemi, má jej Modrý Joe za nějakého starce.

A to byl jeho velký omyl.

Tímto mužem byl totiž Timber Callagh, který neodjel se svými přáteli na pastvinu značkovat dobytek, ale téměř dvacet hodin spal skoro jako mrtvý a stále se po probuzení ještě cítil jako rozbitý a ztuhlý. Když se pak jeho přátelé s nástupem noci vrátili z práce na louce na ranč, vyčítal jim, že jej tak dlouho nechali spát a vzal na sebe noční hlídku na ranči, aby si, jak říkal, dopřál zase trochu pohybu.

Ano, byl to Timber Callagh, který se vybelhal ze stínu ranče a teď chce zabránit krádeži koní.

První výstřel ale vyslal Modrý Joe, kterému připadalo snadné tohoto těžce se pohybujícího a kulhajícího muže několika výstřely zahnat a tím ještě získat půl minuty času.

Blue-Joe tedy vystřelil, ale ryzák pod ním nervózně poskakoval.

A jak se o to ještě jednou pokoušel, uviděl, co kulhající muž dělá.

Blue-Joe zahlédl se zablesknout kolt, a kulka jej srazila ze sedla jako úder kopytem.

Tvrdě dopadl na zem a na chvíli ztratil vědomí. Když zase otevřel oči, klečel ten belhavý muž vedle něj. Ted ho Blue-Joe poznal, a hned zřetelně cítil, že byl těžce zasažen a umírá.

Timer Callagh mu roztrhl košili, aby se mu podíval na ránu. Ale Blue-Joe se tomu bránil a řekl namáhavě:

„To je v pořádku. Mě už nemůžete zachránit, Callaghu. Umírám. Conover mne sem pronásleduje! Ten by mě byl taky zabil, ale mně je milejší, Callaghu, že jste to byl vy... Na výstupku sedla... visí pytel... v něm jsou... účetní knihy... Společnosti. Snad... snad to jsou... důkazy podplácení některých lidí.... A...“

Pak Blue-Joe zemřel.

Timber Callagh se zvedl.

Slyšel volání svých přátel, kteří šli za nim z velké místnosti, kde spali. Byli jen nedostatečně oblečení, ale všichni měli zbraně připravené k výstřelu.

Alamo Scott byl u Timbera první. Ten mu ale nedal čas na otázky a hned vydával rychle příkazy.

„Wyatte! Sime! Kevine! Zůstaňte za rančem a kryjte se! Jede sem Conover!“

Viděl, jak se tři přátelé otáčeli a rychle mizeli ve stínu mezi staveními ranče.

Podíval se na Alama a řekl:

„Přenes mrtvého dovnitř do ranče!“

Potom přistoupil k osedlanému ryzákovi a sňal ze sedlového výstupku naplněný plátěný pytel.

Šel za Alame, který nesl Modrého Joe. Když se dostal do stínu budovy, uslyšel dunění kopyt a hned uviděl oba jezdce.

Zastavili trochu opodál. Pak uslyšeli chraplavý a naléhavý hlas Morrisa Conovera:

„Máte ho? Máte toho vraha a zloděje?“

„Jo, máme ho, Conovere,“ odpověděl Timber Callagh klidně. „Už je po Modrém Joeovi.“

Chvíli bylo ticho.

Potom zase řekl Conover:

„Callaghu, přineste sem ten pytel. Modrý Joe musel u sebe

mít nějaký pytel. Vykradl mi pokladnu. Přineste mi ten majetek Společnosti, Callaghu!“

Timber vyčkával. Myslel na poslední míšencova slova. A protože ví, že jej Conover může ve stínu dřevěného baráku vidět jen dost špatně, sehnul se, rozvázal pytel a nahmatl spoustu papírových i kovových peněz a také dvě knihy. Vytáhl je, hodil je za sebe a zase se na Conovera obrátil s pytlem v levé a koltem v pravé ruce.

„Pojďte sem a vezměte si to, Conovere,“ řekl drsně.

Oba jezdci vzadu chvíli váhali. Nakonec se ozval Conoverův zneklidněný hlas:

„Callaghu, já jdu! Ale jestli na mě něco chystáte, tak John Delton sežene mé lidi a vás i s tímto rančem rozsekají na kusy. Slyšel jste, Callaghu?!“

Ten neodpověděl. Slyšel nezřetelnou a chvatnou výměnu slov. Potom se přiblížil jeden jezdec. Byl to Morris Conover. Blížil se pomalu a opatrně. Ve světle měsíce bylo poznat, jak sedí v sedle napjatý a stažený do sebe a jak drží v ruce kolt připravený vystřelit.

„Jen žádné triky, Callaghu,“ řekl ještě jednou varovným tónem.

„To radím já vám, Conovere,“ řekl Timber studeným hlasem a hodil mu pytel před kopyta koně.

„K čertu, Callaghu, zvedněte ten pytel a podejte mi jej sem nahoru,“ zasyčel jezdec.

„Tady nemáte co rozkazovat, Conovere,“ odvětil Timber. „Tam to máte! A teď zmizte! Na tuto louku se už nikdy nevracejte!“

Conover váhal. Potom zavrčel kletbu a sesedl. Zvedl pytel, zapomněl na všechno ostatní a prohraboval se v něm. Po chvíli jej zavázal, pověsil si jej na sedlo a znovu se obrátil na Timbera Callagha.

„Něco chybí!... Něco jste z toho vytáhli, Callaghu,“ řekl hrubě a namířil na Timbera kolt.

„Ten kolt pryč, Conovere,“ zaznělo hned jakoby nedbale z místa, kde u rohu baráku stál Wyatt Stone. „Ten kolt pryč, ty

náfuko! Nebo dostanete ochutnat víc olova než jste schopen snést. K čertu s vámi!“

„Zmizte,“ řekl i Timber lhostejně.

„Vytáhli jste z pytle knihy... okradli jste mě,“ supěl Conover.

„Táhněte k čertu,“ ozval se tvrdě Simson Lee od zadního rohu stáje.

Vysoká postava Morrise Conovera se otrásala vztekem. Ale už se zase ovládal.

Beze slov nasedl, otočil koně a jel pryč. Tam potom vyměnil několik stručných slov s Johnem Dentonem. Odjížděli rychle. V měsíční noci pomalu odezníval daleko se nesoucí dusot koní.

Timber zvedl obě knihy se země a prošel s nimi mezi barákem a stájí na dvůr ranče. Přátelé šli za ním. Na verandě stály všechny tři ženy.

Ruth Castlová se trpce zeptala:

„Co to bylo?“

„Blue-Joe chtěl ukrást koně, aby na nich uprchl. Musel jsem ho zabít. Ale měl něco u sebe, a to chtěl Conover, který mu byl v patách, mít zpět ještě naléhavěji než ty ukradené peníze. Teď je už Conover pryč. Možná se se svými lidmi vrátí. Máme ale ještě chvíli čas. ... A teď chci vědět, co pro nás Modrý Joe nechtěně získal.“

Timber prošel mezi ženami na verandu a vešel dovnitř. Přátelé chtěli jít za ním, ale Simson si naštěstí uvědomil, že jsou všichni jen v prádle. Zadržel je se slovy:

„Hej! Zbláznili jste se? Chcete, aby dámy omdlely, jak se na nás podívají? Kevine, máš spodky zrovna vzadu prodřené, víš o tom? A ty, Alamo, sis neumyl nohy. Kevine, ty ani nemáš spodky na sobě.“

„A tobě se na zádech roztrhla košile, Sime,“ poznamenal Kevin.

Po této rozmluvě se spěšně hnali do své místnosti a tam se oblékali.

Zatím seděl Timber u stolu pod stropní lampou a prohlížel obě knihy. Všechny tři ženy jej obklopily.

Ruth Castlová zestárla. Má ostré rysy, prozrazující

zatrpkllost. Vlasy má stříbřitě šedé.

Její nejstarší dcera, ta, co ovdověla, vypadá ještě hezká, ale. taky ustaraná a rezignovaná.

Maylene stojí hned za Timberem a její ruka spočívá na jeho rameni. Zdá se, že se zcela ovládá, je energická, a taky jako jediná z Castlových se ještě nechce vzdát, ale stále doufá v nějaký obrat. Když přivedla šest jezdců na ranč, došlo k prudké výměně názorů mezi ní, její matkou a starší sestrou. Vyhrála ale ona. A teď tu stojí vedle Timbera, jakoby k němu patřila.

Matka a sestra ji nejistě pozorují. Oči staré Ruth Castlové jsou hluboce zamyšlené, jakoby zcela náhle něco pochopila.

Timber mezitím prolistoval větší z knih. Obsah mu moc neřekl, protože to byla jen čísla o počtech označovaného dobytka a výdaje na mzdy, jídlo a vybavení.

Vzal do ruky menší knihu.

A Maylene, která mu hleděla přes rameno, začala prudčeji oddechovat.

Znenadání četla nahlas pro všechny:

„Mimořádné výdaje za měsíc leden:

100 dolarů šerifovi Jacku Keenovi; 1 000 dolarů prémie pro J. Dentona (vydražení Cottonovy pastviny); 500 dolarů premií pro J. Dentona (dražba dobytka); 100 dolarů premií šerifovi Jacku Keenovi (za pomoc proti těm, kdo kladli odpor); 200 dolarů ...“

Dál nemohla Maylene číst, protože Timber rychle listoval dál a došel až k výdajům za květen.

A i tam bylo zaznamenáno zase mnoho výdajů, pečlivě jeden za druhým, zvláštní prémie pro ty, kdo stále znovu byli jako pomocníci při tom, když Morris Conover rozséval teror, potlačoval práva a dopouštěl se korupce. Stále znovu bylo uváděno jméno výběrčího daní, který pravděpodobně dostával podíl pokaždé, když Společnost získávala v dražbě za směšně nízkou cenu důležité pozemky, právo na užívání vody a stáda označená určitou vypálenou značkou. Výběrčí daní jí umožňoval tyto snadné nákupy.

Timberovi Callaghovi bylo náhle všechno úplně jasné.

John Denton je nejdůležitějším pomahačem Společnosti, jako ten, kdo pro okupační moc severských vítězných států měl skoro ve všem volnou ruku. Záleželo zcela na něm na kolik koho ocení a podle toho mu uloží daně. Protože ale nikdo v Texasu není schopen platit, je zase na výběrčím dani, aby stanovil který předmět z majetku takového člověka určí k tomu, aby byl zastaven. Přitom se jistě pokaždé jednalo o ten druh nemovitostí, které měly zvláštní význam pro rozšíření moci Společnosti, jako například o pastvinu u vodopádu s jezírkem, kterou však Conover v aukci nezískal, když Maylene Castlová vyhnala cenu pro něj příliš vysoko.

Timber přečetl ženám trpkým hlasem jeden zápis:

„50 dolarů odměny Blue-Joeovi“ tam stálo, a k tomu v závorce dodatek: „Příprava koupě Castlova ranče.“

Timber zaklapl desky knihy, i když v ní nepřečetl ještě tolik dalších věcí, ze kterých by jistě bylo možno si udělat přesnější představu o „obchodních praktikách“ Morrisa Conovera. Timber si letmo přečetl i několik jmen a adres, které v Quinn City a okolí nikdo neznal.

Pohlédl na ženy a řekl: „S tímto v ruce jsme schopni Společnost vyřídit, stejně tak výběrčího daní, šerifa a několik dalších bdí v Quinn City i v hlavním městě,“

Ženy na něj upíraly oči.

Potom pronesla Ruth Castlová s trpkostí v hlase: „A jak to dokážeme provést? Morris Conover se hned vrátí se silným oddílem. Ten si své zápisy odnese, a vás hoši zabije. Nechci, Timbere, abyste vy všichni zahynuli kvůli nám, Castlovým. A...“

Nato se ale vztyčila Maylene. Její ruka se pevně přidržela Timberova ramene.

„Pojedu,“ zvolala, „hned teď pojedu a zalarmuji naše sousedy. Přijedou a pomůžou nám. Ted je přece příležitost pro všechny!“

„A jaká je to příležitost?“ zeptala se stará žena.

„Nejlepší člověk z naší strany musí s těmito knihami jet do hlavního města a promluvit s texaským guvernérem. Ten to

tady musí nechat přešetřit. A sázím se, že ani Conover ani Denton nebo Keene tady nebudou čekat jak takové vyšetřování dopadne. Držíme teď v rukách to, co i okupační moc v hlavním městě státu přiměje...”

„Než se dostaneme tak daleko, to bude ještě dlouhá cesta! Conover nám nastaví překážky na všechny cesty, které bychom mohli použít! On bude...”

„Pojedu a přivedu sousedy... A ty, Timbere, musíš jet taky. Musíš vyrazit okamžitě s knihami do hlavního města. To musíš udělat hned, protože až se Conover dozví, že už u nás nejsi, nechá tě pronásledovat... Tak ale si bude třeba ještě den dva myslet, že tě mámetady na ranči. Tím získáš náskok, a...”

„On napadne vás tady, a jestli se vám podaří jej odrazit, bude vás obléhat, až mu dojde, že jsem mezitím odjel, a že sebou vezu tyto dvě knihy do hlavního města,” přerušil ji s námitkou.

„Jistě,” řekla mu na to. „A my tady den nebo dva vydržíme, udržíme se, a to tak dlouho, až budeš mít dost veliký náskok. Potom mu zavoláme jak se věci mají, a on toho nechá a ztratí se.... Timbere, ty můžeš tuto zemi zachránit od dalšího vykořisťování, jestli toto podplácení odhalíš.”

Pronesla svá slova s naléhavostí a zapřísahavě.

Timber se náhle zvedl. Zasunul si si obě knihy pod košili a vyšel ven. Děvče šlo za ním. Ruth Castlová ale pohlédla na svou nejstarší dceru a zamumlala:

„Ona ho miluje. Miluje jej. Tak dobrá, on to možná dokáže. A možná to dokážeme i my.”

Venku ale svolal Timber své přátele a všechno jim vysvětlil. Několik minut nato odjel na svém ryzákovi z ranče.

O dalších několik minut později odejela i Maylene Castlová na šedé klisně směrem k západu, aby zalarmovala sousedy. Bude třeba nějakou dobu bránit Castlův ranč, aby Timber získal dostatečný náskok. To všechno ale byl plán s mnoha nejistými momenty. Předpokládal, že jim bude štěstí nakloněno. Jde i o jakýsi souboj s časem.

Dopadne všechno dobře?

Děvče o tom bylo přesvědčeno.

A Timber Callagh s jejím plánem souhlasil protože . . .

Timber ale smýšlí poněkud jinak než ona. Má v hlavě i jiný nápad, protože mu bylo rychle jasné, že pro Morrise Conovera je tu i jiná možnost. Proto také souhlasil s plánem Maylene Castlové tak bez odporu. Podle jeho názoru bude Conover, jestli se nad tím zamyslí dost důkladně a probere si všechno od základu, postupovat jinak, než jak to dívka očekává. A proto i sám vyrazil na cestu.

Ryzák pod ním je rychlé zvíře.

Prudký vítr ostře hvízdal jezdcí v uších. Timber ponechal stranou to, že sám není po tělesné stránce v nejlepší formě. To ale nebyla u něj žádná novinka. Když se vůči vlastní nedostatečnosti postavil s určitou otrlostí, tak se mu vždycky podařilo vydržet a překonat své vlastní předpokládané možnosti.

A zatímco jede, ptá se stále znovu, co Conover udělá, protože možnosti má dvě.

*

Morris Conover nejedná tak, jak Maylene Castlová předpokládala a vypočítala. Neodjel se svým průvodcem Johnem Démonem daleko a zadržel koně ve stínu jedné osamělé skupiny stromů.

John Denton se k němu přitočil s koněm a zeptal se nedočkavě: „A co teď, ke všem d'áblům?... Musíme přece svolat lidi a ten ranč ...“

„Nic takového,“ zavrčel Conover. „To jsem chtěl zprvu dělat taky, ale při tom by nás zcela jistě odrazili. Dávej pozor, Dentone, teď ti to vysvětlím: Timber Callagh už má touto dobou obě knihy prostudované a je mu jasné jak jsou důležité. Nezůstane s nimi na ranči a nebude čekat na to, až přijdu se svými lidmi a obklíčím je. Jestli nepojede sám, tak odešle s knihami jednoho nebo dva z těch svých.... A přesně o tom se

ted' chci přesvědčit.“

Oba muži chvíli mlčeli.

A zatímco čekali, srovnával si každý z nich v hlavě své myšlenky.

Morris Conover byl sám na sebe velmi rozzlobený. Ted' toho velice litoval, že vůbec založil tu knihu na „zvláštní náklady“. Potřeboval však mít nějaký přehled o využívání těch peněžních částek, které se v hlavní knize objevovaly bez jakéhokoliv upřesnění pod označením „všeobecné výdaje“. Dále tu bylo to, že tajnou knihu vedl s jistou ješitností. Ta mu totiž stále připomínala, že každý člověk na této zemi má svou cenu a jemu se stále znovu dařilo si lidi vůči sobě zavazovat.

Ted' ale litoval, že pro ctižádost a marnivost si všechno zapisoval tak přesně.

Přitom by si byl nikdy nepomyslel, že by mu někdo mohl vykrást pokladnu. Jeho sebevědomí tím bylo zasaženo opravdu citlivě. Ted' tady čeká, že se jeho propočty aspoň ted' ukáží být správné.

Jeho společník John Denton se ale v sedle stále vrtí, je nervózní, a pořád myslí na to, jak velký je hlupák, když se s Morrisem spolčil.

Úplatnému výběřčímu bylo jasné, že se už lavinu nepodaří zadržet, pokud se poznámková kniha nedostane do několika hodin zpět do Conoverových rukou. V každém případě způsobí tato věc pobouření. A dříve nebo později se to vyšetřovat bude.

Denton bezděčně zavzdychal a přemýšlel, jak dlouho ještě může zůstat v tomto kraji bez nebezpečí. Dospěl k přesvědčení, že by pro něj bylo lepší, kdyby zmizel hned. Důvěru svých představených v hlavním městě už zklamal příliš mnoho. Mohlo by to pro něj být zlé. Jenže tady zbohatl. Kdyby se mu podařilo ztratit se beze stop, tak by mohl zbytek života prožít v blahobytu.

Přemýšlí o tom a pozoruje po očku Conovera. Při tom mu oči zabloudily i k plátěnému pytli u jeho sedla, ve kterém bylo tolik peněz. Je toho jistě víc než deset tisíc dolarů.

John Denton by rád měl i tyto peníze. Když už musí někam

zmizet a skrývat se, tak by mu takový poslední a velký tah přišel neobyčejně vhod. V Mexiku se prý dá žít dobře, když je člověk bohatý. Mohl by si koupit větší usedlost, a hezkých žen by byl dostatečný výběr.

John Denton nahmatal ve vnitřní kapse svého kabátu malý derringer.

Pak ale i on uslyšel kopyta osedlaného koně. Pozoroval, jak Conover vytahuje ze sedlového pouzdra pušku winchestrovku. Jenže jezdec nejel dostatečně blízko kolem nich.

Viděli, jak jel z místa, kde terén klesal víc než jinde kolem, pokračoval po rovné louce a potom zmizel mezi dvěma zvlněnými pásmy.

Conover zastrčil zbraň zase do pouzdra.

„To byl Timber Callagh,“ řekl vztekle. „Odváží knihy do bezpečí. Zbytečně bychom útočili na ranč. Musíme chytit Timbera Callagha. Počítal jsem správně. Cha chá, skoro bych hlupák byl odtud odjel, sháněl své lidi a úplně zbytečně obléhal tu dobytkářskou farmu. To by Timber Callagh zatím dovezl na pravé místo ty důkazy proti nám... . Tak je to, jeho musíme dostat.“

„A proč teda ksakru nejedeme konečně přímo za ním?“

John Denton vyslovil tuto otázku s těžkým oddychováním, nervózně a chraptivě, a pohnul se v sedle tak netrpělivě, že tím vyvedl z míry koně, který začal tančit na místě.

„Pomalů,“ cedil mezi zuby Conover, „jen pomalů. Když se dá v klidu přemýšlet, tak si člověk ušetří spoustu zbytečností.“

„Tos teda měl umět správně myslet už dříve a neprovést tu pitomost s tou knihou,“ zahučel John Denton. „Ach jo, ty ses ale cítil prostě hrozně moc velikej a nepřekonatelněj a myslel sis, že na tebe už nikdo nevyzraje.“

Řekl to rozčileně, ale Conover jeho výčitky vůbec neposlouchal. Mluvil jakoby sám k sobě:

„Kam asi má namířeno ten Callagh ? ... Kam asi pojede ? Ach, vždyť by mohl tu knihu s doprovodným dopisem poslat přímo guvernérovi nebo prvnímu federálnímu soudci.... Je ale taky možné, že on sám . . . Nu a v tom případě nepojede celou

tu dlouhou cestu v sedle, ale dostavníkem. S tím dojede k cíli o několik dní dřív. Do Forth Worthu by musel jet na koni sedm dní, jenže kočár dostává stále čerstvý záprah a zastavuje se jen krátce. Ano, mohlo by se mu zachtít jet do Forth Worthu, protože tam je takový soudce, a tam je i jedno ze sídel federálních úřadů pro tento kus Texasu.... Jestli ale chce za guvernérem, tak musí až do Austinu. A to je zatraceně daleko, musel by skutečně poštovním vozem.“

Po těchto slovech vytáhl Conover z kapsy hodinky, „Času máme dost,“ řekl Dentovi. „Poštovní kočár dorazí do města až k ránu a bude tam přepřahat. Timber Callagh se bude v Quinn City cítit bezpečný, protože si jistě myslí, že s našimi lidmi útočíme na Castlův ranč a dostáváme tam napráskáno. Jistě i někdo z ranče objíždí sousedy, a kdybychom se tam vypravili, dostali bychom se do pěkných potíží. ... Cha cha cha, Timber Callagh bude koukat, jak správně a bystře mi to myslí... Pojd', Dentone!“

Rozjel se.

Denton se ale mezitím rozhodl definitivně. Jel za Conoverem a vytáhl z kapsy kabátu svůj revolver. Už tady s tím nechce mít nic společného. Zatraceně rychle si zachrání kůži a uklidí se do bezpečí. Ještě dříve se ale zmocní pytle s penězi.

Jede těsně za Conoverem a míří mu do zad.

Když stiskl kohoutek, klopýtl jeho kůň v jámě cesty, kterou vyhrabali králíci nebo préríjní psi. A kvůli nim teď padouch výběrčí prudkým obratem štěstěny směřuje přímo do pekla!

Morrise Conovera totiž kulka z malého dvouhlavňového revolveru jen škrábla.

Potom proběhl pouhý zlomek vteřiny. Conover si prostrčil pravou ruku s koltem pod levou paži, a již první jeho výstřel vyhodil vztekem řvoucího Johna Dentona ze sedla.

*

Timber Callagh jede rychle. Udrží se stále na přehledných

místech a vyhýbá se blízkosti skupin keřů a ostrůvků stromů. Má k tomu dva důvody.

Nechce, aby na něj stříleli ti, kdo jsou sami dobře kryti. Rád by Conovera, pokud ten uvažuje a jedná tak, jak si on, Timber, myslí, dostal pěkně za sebe. Chce jej tak vylákat, aby Conover neměl možnost shánět své lidi. Chce mu na to dát málo času.

Předpokládá také, že Conover někde číhá a vidí jej, jak jede.

Nu, a tato naděje se právě vyplnila. Jenže to Timber zatím neví. Najednou mu připadá, jakoby někde na východě za sebou slyšel výstřely. Utáhl koni uzdu a poslouchal. Na prérui, zalité svitem měsíce, ale vládlo dál ticho. Pokračoval v cestě a pomyslel si, že se zmýlil. Jeho rychlý kůň zase přehlušil úder svých kopyt všechny jiné zvuky. Vítr mu fičí kolem těla a ohýbá mu střechu klobouku nahoru.

Po asi třech mílech narazil na úzkou cestu, vedoucí skupinou pahorků. Jestli nechce jet po vysokém hřebenu těchto kopců, musí jet právě tudy.

Odvážil se toho, projel bez příhod těmito místy a dostal se pak na rovinu, která byla osudná už Modrému Joe. Je tady takové světlo, že by se daly skoro bez potíží číst noviny. Byla pravá texaská měsíční světlá noc s jasnou oblohou, na které se třpytily hvězdy jako drahokamy na modrém sametu.

Když byl Timber asi sto yardů za poslední řadou kopečků, začala z jednoho hřebene střílet puška. Obě první kulky hvízdly těsně kolem něho.

Třetí kulka jej ale skoro vyhodila ze sedla jeho rychlé cválajícího koně. Zapotácel se a pevně se přidržel výstupku sedla. Pak se zase přizpůsobil houpavému rytmu pohybu koně. Slyšel hvíznout ještě několik kulek. Pohlédl přes rameno a zahlédl, jak se střelci z pušky nahoře na hřebeni kouří od hlavně.

Potom ucítil velkou bolest v boku a začal vnímat svou teplou krev. Sáh si pod košili a posunul obě knihy, které tam ukrýval, na druhou stranu. Ohmatával prsty ránu. Kulka mu vytrhla velký kus masa a vyryla hlubokou brázdu. Je to bolestivé, hluboké a silně krvácející škrábnutí.

Timber zatnul rty a nepomyslel ha to, že by běh svého koně zpomalil.

Přemýšlel ale o tom, kdo by mohl tím střelcem být.

Byl to Morris Conover?

Kdyby ano, tak by to do Timberova plánu dobře zapadalo. Pak by se totiž dalo počítat s tím, že Conover jede za ním a neztrácí čas svoláváním několika svých jezdců na pomoc.

Současně si ale Timber uvědomil i jednu stále narůstající obtíž. Krev z rány mu totiž silně vytéká. Pociťuje prudkou bolest. Stále větší strach má z toho, že jej ztráta krve příliš oslabí a že se už nebude moci dost dobře bít, až dopraví obě důležité knihy do bezpečí.

Ach, vzpomněl si na jednoho člověka, kterému ty knihy může svěřit do spolehlivých rukou. Je přesvědčen, že jej ten muž nezklame.

Proto chce za každou cenu dojet do města a tady venku na prérii se nepouští do boje s útočníkem.

*

Ze hřebenu kopce to na Timbera Callagha vystřelil Linus Talwell. Talwell hledal Modrého Joe zatím bez úspěchu. Den a noc strávil v sedle a ujel mnoho mil, podíval se do všech skrýší, které tady znal, a stále pátral po stopách, které musí uprchlík zanechat.

Asi před hodinou dojel na tento kopec. On i jeho kůň jsou velmi vyčerpaní. Do města už není daleko, ale musí si už oba odpočinout. I tuto chvíli využil ale Talwell k tomu, aby pozoroval rovinu koupající se ve světle luny. Proto také odpočíval nahoře na kopci.

A právě když si zase jednou vztekle připomínal, že tolik hodin zřejmě bez výsledku promarnil, protože Modrého Joe již jistě někdo dostal někde jinde v okolí, uslyšel bubnování koňských kopyt. Jezdce poznal teprve, když se ten dostal ze stínu pahorku na světlo měsíce.

To ale jezdce už nejen viděl, ale i poznal, protože tato měsíční noc byla opravdu jasná. Na sto yardů bylo možno jezdce poznat zrovna tak snadno jako za bílého dne.

A potom Linus Talwell vypálil, protože měl celou řadu důvodů, aby střílel na Timbera Callagha.

Viděl, jak se jezdec v sedle zhoupl a věděl, že jej zasáhl. Ale Callagh ze sedla nevypadl. Talwell viděl, jak koně chvíli nato ještě ostruhami popohnal.

Předák moc nepřemýšlel, proč má Timber Callagh tak naspěch, aby se dostal do města. Místo toho se rychle zvedl, běžel ke koni a vyšvihl se do sedla. Když sjel z prudkého svahu a ujel kus cesty po rovné prérui, uslyšel znovu kopyta koně. Otočil své jízdní zvíře a pátravě obhlížel kopce za sebou.

Tam se teď znovu objevil nějaký jezdec a strhl hned nato svého koně.

„Jsi to ty, Talwelle?“ otázal se hlas Morrisa Conovera. V tom tichu mu bylo dobře rozumět.

„Jo, a právě jsem střílel po Timberu Callaghovi a taky jej trefil,“ zvolal Talwell. „Ujížděl k městu a tím směrem mi utekl. Ale koně mám unavenýho, a ...“

Morris Conover zatím krokem popojel k němu.

„Pojď, Talwelle! Máme sice trochu času, ale musíme dopadnout Timbera Callagha, protože jinak bude brzy po nás. Vysvětlím ti to cestou.“

A dále jeli tak rychle, jak toho Talwellův kůň ještě byl schopen.

*

Timber Callagh vjel pomalu do města, protože nechtěl vzbudit žádnou pozornost a spící město budit. Nastalo ráno, jeho první hodiny. Hvězdy na východě už bledly a nový den barvil nebe na té straně tím světlem, které zvěstuje nadcházející východ slunce.

Když Timber přiváděl koně k uvazovacímu kůlu před

vězením a několik vteřin zůstal sedět v sedle, aby mohl pozorně naslouchat, otevřely se dveře kanceláře a šerif Rick Monty z nich pomalu vyšel ven.

Hned Timbera poznal a zeptal se přívětivě:

Bezduvodně jste jistě do Conoverova města nepříjel, chlapče, ne?“

„Ne,“ zamumlal Timber a zůstával v sedle. Znovu naslouchal, jestli od vjezdu do města nezaslechne nějaké zvuky, ale koňská kopyta slyšet nebylo. Jel sem na tom skvělém ryzákovi přece hezky rychle, a Conover si dává na čas.

„Jsem zraněn a musím hned k doktorovi,“ prohlásil tiše a zhlížel na starého okresního šerifa, který scházel se schodů za ním a zastavil se těsně u jeho funíciho koně.

Než stačil Rick Monty něco odpovět, mluvil Timber dál:

„Conover je mi na stopě,“ oznámil nevrle. „Tady ho zabiju.“

„O to se, hochu, raději nepokoušej,“ řekl na to tiše šerif. „Conover je sice krvelačný vlk a veliký darebák, ale má tady moc. A nejsou proti němu žádné spolehlivé důkazy. Dokud se nedá darebákovi dokázat, že je darebák, tak jej totiž zákon chrání. Proto ty největší lumpy dopadnou vždycky až jako poslední a proto jim velmi často vše projde. Na takového velikána, který má kontakty a moc, se zákon tak snadno neodváží. Tak je to na celém světě. Je snazší chytit malého zloděje a odsoudit jej, než se dostat na kobyliku pořádnému tygrovi.“

Kysele se zasmál a zmlkl. Timber Callagh ale sáhl pod svou zkrvavenou košili a vytáhl dvě knihy. Podal je s koně šerifovi a řekl:

„Toto jsou ty důkazy proti Conoverovi. Jsou to jeho účetní knihy. Do nich přesně zapisoval, koho podplatil. Blue-Joe mu je ukradl. Přijel pak na Castlův ranč a chtěl si ukrást čerstvé koně pro svůj útěk. Musel jsem proto míšence zabít... Ale Conover mu byl v patách a moc po těch knihách toužil... Teď sem velmi pravděpodobně jede za mnou... Ricku, nechcete této zemi prokázat významnou službu? Nepostaral byste se o to, aby se tyto zápisy dostaly do správných rukou? I kdyby sem za

mnou Conover nejel a útočil na Castlův ranč, v případě, že by myslel, že jsou knihy tam, nechtěl bych jet s nimi pryč! Nechal jsem na ranči přátele. Jsou tam ženy. Maylene Castlová objíždí rančery v okolí... Ricku Monty, sedněte, prosím, do nejbližšího dostavníku a odvezte ty knihy do Forth Worth k...”

„To udělám, Timbere. Ale teď jeď napřed k doktorovi. Jinak vykrvácíš v sedle. K čertu, cožpak si myslíš, že máš v sobě tolik krve jako bizon ? ... Jo, to se mně teda opravdu líbí, že teď Conover visí jako ryba na udici... A Modrý Joe, cha cha cha, zrovna ten mu k tomu dopomohl! Jeď k doktorovi, Time! Teď hned!“

Vzal knihy a zastrčil si je za opasek. Pak si přetáhl přes ně vestu a sáhl po koltu.

„Pojeďu ranní poštou,“ řekl Timberovi. „Nedělej si starosti.“

Timber přikývl. Otočil koně a zajel do uličky, ve které měl doktor dům. Tam sesedl a dal znamení na dveře klepadlem. Musei klepat víckrát, než se nade dveřmi otevřelo okno a ozval se mrzutý hlas starého doktora:

„Copak už se zase děje ? Pete, vždyť jsem ti před hodinou řekl, že tvoje paní dříve než zítra v poledne nebude...”

Doktor přerušil svá slova, protože si všiml, že je to někdo jiný a ne ten Pete Staamer, jehož paní čekala dítě.

„Pusťte mě dovnitř, doktore,“ řekl Timber. „Nemůžu zastavit krev.“

Otevřely se dveře. Chvíli nato ležel na kožené pohovce a se stisknutými rty prožíval zažívání své krvácející rány. Nakonec dostal velkou náplast, která zraněné místo křížem překryla.

Doktor svou práci skončil a řekl:

„Mladý muži, na vašem místě bych si teď na pár dní lehl do postele.“

Timber se zvedl. Upravil se a nacpal si zakrvácenou košili zase do kalhot. Přitom poslouchal, zda první ranní šero nepřináší otevřeným oknem dovnitř nějaký zvuk.

Slyšel, jak projíždějí jezdci.

Přikývl lékaři a řekl skoro spokojeně: „Jistě, brzy si lehnu do postele.“

Potom odešel.

Okresní šerif Rick Monty přecházel pomalým krokem náměstí a postavil se u rohu budovy saloonu. Hned nato uslyšel dusot kopyt několika jezdců. Nepřijížděli po hlavní ulici, ale z jedné uličky, která tu právě ústila do náměstí. Zabočili a zastavili před saloonem.

Byl to městský šerif Jack Keene a jeho smečka. Jsou utahaní a nevrlí. Jejich koně hned začali žízňivě pít z koryta před saloonem. Muži se natlačili do saloonu, jen šerif Jack Keene, který objevil nehýbající se postavu starého kolegy u domu, zaváhal, těsně před létajícími dveřmi se otočil a zašel na nároží za Rickem Montym.

Zastavil se, několikrát si hluboce oddechl, odkašlal si a odplivl. Za dlouhé jízdy a hledání Modrého Joe jistě spolykal spoustu prachu. Z krčmy bylo slyšet hluk.

Potom se Jack Keene zeptal: „Je v tomto proklatém městě už něco známo o Modrém Joe? Je tu Conover? Stalo se něco, o čem bych měl vědět?“

„Moc toho není,“ zabručel Rick Monty. „Blue-Joe sedí zavřený v cele. Schovával se ve městě. Když jste byli všichni pryč, i Conover a Talwell, vyšel z úkrytu. Já jsem jej zatknul a zavřel. Můžeš se na něj, Jacku, podívat.“

„K čertu, a já tady jezdím sem a tam už druhou noc,“ začal Jack Keene a několikrát rozčileně zaklel. Hned se ale zase dal do pohybu a zamířil k vězení. Rick Monty jej následoval. Vešel dovnitř za Jackem Keenem, a když ten vstupoval do prostoru, kde byly zamřížované kabiny a celý nechápavý při špatném světle jediné lampy viděl, že jsou prázdné, vytáhl Rick Monty svůj kolt a vbodl jej užaslému šerifovi do boku.

„Mám to potěšení, hochu,“ prohlásil, „tě tady zavřít do vězení. Tak jdeme! Ještě nikdy v životě jsem nezatýkal šerifa! Však ty ani pořádný šerif nejsi. Hvězdu jsi dostal od všemocného Conovera, a tento Conover je teď už v koncích.“

Rychlým hmatem vytáhl Keenovi jeho kolt z pouzdra a potom zatčeného obešel, aby se dostal i k jeho druhé zbrani.

To se mu ale nepodařilo.

Jack Keene se proti němu vrhl se zuřivým výkřikem.

Rick Monty mohl střílet, ale neudělal to. Vyčkával. Nárazem těla byl přiražen až ke stěně, opřený teď o ni zády, a čekal, až Jack Keene vytáhne kolt.

„Nech toho, hochu!“ zvolal varovně.

Ale Jack Keene si asi myslel, že má přece jen ještě stále naději.

Vytasil kolt.

A tehdy Rick Monty vystřelil. Mířil přesně a skoro zamyšleně a zasáhl Jacka Keena do ramene.

Potom pokročil dopředu, odkopl stranou kolt, který zarachotil, jak z Keenovy ruky vypadl na zem, a řekl ještě varovněji než prvně:

„Jaký ty jsi osel!“

Pak pomohl sténajícímu Keenovi na pryčnu v jedné z cel a řekl hrozivě: „Tak starý ještě nejsem, ty hlupáku.“

Potom vyšel na náměstí.

Před saloonem stálo několik mužů. Byli to šerifovi jezdci. Asi slyšeli tupý zvuk výstřelu. Když Rick Monty došel k nim, zeptal se jeden:

„Někdo tady střílel, šerife?“

„Jistě, já!“ řekl a namířil k výstřelu připravený kolt, který držel za zády.

„Nehýbat se! Právě jsem zavřel Jacka Keena! A vy už nejste žádní výpomocní šerifové pod přísahou a tak s vámi už nebudu mít moc práce. Odepněte si pásy s náboji a nechtě je spadnout na zem. Ty vlevo, ty začneš. Tak rychle, nežertuji, hoši!“

Váhali. Stáli tam osvětleni září vycházející z krčmy, ve které se mezitím rozzálo několik lamp. Rick Monty je slyšel sakrovat. Slyšel taky to, že po hlavní ulici se k náměstí blížili dva jezdci.

Pomyslel na Timbera Callagha, který je u doktora, a dělal si starosti, zda u něj slyšel ten výstřel a teď snad i dusot kopyt obou jezdců.

Pochopil, že je teď takříkajíc přišpendlen tady na náměstí. Nemůže dělat nic jiného, než Timberu Callaghovi držet tuto

smečku hezky od těla.

Toužebně doufal, že Timber Callagh vyjde oběma jezdci vstříc než ti sem dojedou a uvidí, co se tu děje.

Cítil zcela instinktivně, že to jede Morris Conover s nějakým spolujezdcem. A jestli neudrží v šachu tuto tlupu, tak potom...

Ano, Timber slyšel přijíždět koně a vyšel z doktorova domu. Potom uslyšel tupý výstřel.

Vykročil ne směrem k náměstí, ale k jedné z uliček, která jej přivedla až na hlavní ulici.

Stál teď mezi budovou poštovní stanice a krčmou.

I když byla ulice prázdná, nemohl ze svého místa dohlédnout na náměstí, do kterého ústila hlavní ulice města.

Vystoupil po dvou stupních schodiště a opatrně se sunul podle zdi krčmy a hotelu. Tady na zastřešeném chodníku byla tma.

Uslyšel výměnu slov od náměstí. Myslel si, že tam mluví Rick Monty.

Najednou uslyšel úder kopyt, otočil se a uviděl mezi prvními domy města se vynořit dva jezdce. Vtlačil se do domovního výklenku a čekal.

Oba jezdci přijížděli pomalu a opatrně. Byli to Conover a Talwell.

Timber se znovu zaposlouchal ve směru náměstí, tam ale teď bylo ticho.

Pohnul se a vystoupil na okraj chodníku. Jezdci zastavili před poštovním úřadem a sesedli.

Jeden hlas řekl: „Asi je u doktora a nechává si ránu ovázat. Říkám ti, Conover, že jsem jej aspoň jednou kulkou určitě trefil.“

To promluvil Talwell.

Pak bylo slyšet Conovera, ten ale mluvil tišeji. Co říkal, Timber neslyšel.

Teď ale tomu chtěl udělat konec. Byl ve velké nejistotě, protože nevěděl, kdo byli ti ostatní jezdci, kteří předtím přijeli na náměstí a tam jistě před saloon. Nevěděl, co si myslet o tom výstřelu.

Věděl ale naprosto jistě, že se vyřeší řada problémů naráz, když teď a tady vystoupí proti Conoverovi a Talwellovi.

A to i udělal.

Pohnul se směrem dopředu a uslyšel, jak někdo klepe na dveře poštovní stanice.

Několik kroků nato, a ty provedl neslyšně, uviděl oba muže před poštovním úřadem.

Bolelo jej v boku. Necítil se nijak moc dobře. Ztráta krve v něm vyvolala pocit slabosti. V ráně to bušilo tupými údery. Na čele se objevil pot.

Ale jako už tolikrát, zmobilizoval kdesi v sobě poslední zbytek energie a odhodlání.

Hlas mu zazněl z úst pevně a tvrdě, když jeho ruka uchopila rukojeť koltu. Zeptal se:

„Nehledáte mě?“

Muži se prudce otočili. Ano, teď ho objevili, jak stojí těsně u sloupu, podpírajícího dopředu vyčnívající poschodí. Právě spatřili jeho siluetu v hlubokém zastínění.

„Callagh,“ pronesl stručně Morris Conover a v jeho hlase byla spokojenost a ulehčení.

„Je jistě zraněn,“ zasupěl Talwell.

A pak mu šli naproti. Sledoval, jak vytahují koly.

Potom spatřil, jak se jim zakouřilo z pistole, s bolestí ucítil jejich kulky a s ledovou odhodlaností jejich výstřel opětoval. Ucítil v ruce zpětný náraz koltu.

Najednou bylo ticho.

Naklonil se dopředu. Levá noha pohyb jeho těla nesledovala, jeho levá ruka visela bez života.

Když se dostal ke Conoverovi, převálil se ten na záda a hluboce si vydechl. Bylo to jeho poslední vydechnutí.

Linus Talwell seděl klátivě na prknech chodníku a pomalu se nakláněl na stěnu domu.

Vzhlédl k Timberu Callaghovi a těžce a s obtížemi zamručel:

„Ted jsi, hochu, svého otce pomstil. To já jsem tehdy zabil Thoru Castlovi syna a svedl to na něj. Už tehdy jsem Thora Castla podváděl a několika přátelům opatroval dobytek z jeho

stáda. Jeho syn mi na to přišel. Tak jo, Time, ty ses nedal. Dokonce jsi dostal mě a velkého Conovera. Ty a ti tvoji kamarádi už teď myslím nejste žádné mužstvo ztracenců... Eh, já umím prohrávat, jak se to patří. Měl jsem tvrdý kořínek.“

Po těchto ochraptělých a namáhavě vyslovených větách se pomalu složil na bok.

Dveře poštovního úřadu se otevřely. Jeden muž v přítmí domu prohlásil:

„Dobře jsem poslouchal, Callaghu. Jestli potřebujete svědka, tak jsem ochoten...“

„Díky, díky,“ zabručel Timber a kysele dodal: „Lev i tygr jsou mrtví! Teď bude toto zbabělé město zase statečné, že?“

Otočil se a belhal se pryč.

Když přišel na náměstí, viděl, jak tam okresní šerif držel namířeným koltem v šachu před krčmou skupinu mužů. Dokulhal tam vrávoravě, zastavil se potácivě před šerifem a těžce ze sebe vypravil:

„Děkuji, šerife.. . Conover a Talwell jsou mrtví.“

„A šerifa Keena jsem zavřel já... Teď potřebujeme doktora! ... Hej, hoši, tak jste přišli o šéfa! Posad'te se na kobyly a zmizte z města, než tady lidi dostanou záchvat statečnosti a zbytky Conoverova panství roztrhají na cucky! Ať už jste odtud pryč, vy chátro!“

To už ale Timber neslyšel, protože se zhroutil a propadl se do bezedná.

Procítl až o mnoho hodin později. Jako za mlžným závojem viděl před sebou tvář Maylene Castlové.

Tehdy pochopil, že tím přestál už všechno a že se teď vše v dobré obrátí.

Na těchto pastvinách zavládne zase pořádek.

On a jeho přátelé nejsou už oddíl ztracenců. Budou teď mít své pevné místo mezi těmito lidmi. Ano, zavládne tu zase pořádek. S tím už si nemusí on dělat starosti.

Než zase usnul, aby se uzdravil, ucítil ještě jeden polibek od Maylene.

Ne, už si nemusí dělat starosti.
Až se znovu probudí, začnou jistě nové časy.

KONEC

G. F. UNGER – vydává jako neperiodickou publikaci MOBA, spol. s r. o.,
Brno, Kotlářská 53, ve spolupráci s Bastei-Verlag
Tiskne Moravská typografie, a. s. Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Liibbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach